ஸ்ரீ

பிள்ளைப்பெருமாளையங்கார்

அருளிச்செய்த

திருவேங்கட மாலை.

வை. மு. சடகோபராமாநுஜாசாரியர்

இயற்றிய உரையுடன்

சே. கிருஷ்ணமாசாரியரால்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

இரண்டாம் பதிப்பு.

சென்னை

ஸ்ரீநிவாசவரதாசாரி கம்பேனி.

பரிதாபி - ௵

விலை அணா - ௮.

Q22:417
M12
78130

OFFICE OF THE REGISTRAR OF ... REGISTERED 28 JUN 1912 MADRAS

பிள்ளைப்பெருமாளையங்கார் வரலாறு.

* அழகியமணவாளதாசரென்கிற திவ்வியகவி †பிள்ளைப்பெருமாளையங்கார், சோழநாட்டில் திருமங்கையென்னும் திருப்பதியில் பிராமணவருணத்தில் ‡ஸ்ரீவைஷ்ணவசமயத்தில் அவதரித்து, நல்லாசிரியர்பக்கல் தென்மொழியில் தொல்காப்பியம் முதலிய அரிய பெரிய இலக்கணநூல்களையும் பழையசங்கச்செய்யுள்களையும் அக்காலத்துவழங்கிய மற்றைநூல்களையும் ஐயந்திரிபறஓதிஉணர்ந்து, இங்ஙனமே வடமொழியிலும் வேதம் வேதாங்கம் வேதாந்தம் முதலிய சகல கலைகளிலும் வல்லவராகி, மற்றும் தமது ஸ்ரீவைஷ்ணவசமயத்திற்கு உரிய சம்பிரதாயக்கிரந்தங்களெல்லாவற்றையுங் கற்று அவற்றிலும் அதிநிபுணராய், அடக்கமுதலிய நற்குணங்களெல்லாம் ஒருங்கே அமையப்பெற்று, ஆழ்வார்களருளிச்செயல்களில் ஆழ்ந்து ஈடுபடுபவராய், திருவரங்கம்பெரியகோயிலி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற நம்பெரியபெருமாளுடைய திருவடித்தாமரைகட்கு மிக்கபக்திப்பேரன்புபூண்டு ஒழுகுமவராய் அமர்ந்திருந்தனர். அமருநாளில், அந்நாட்டில் ஆண்டுகொண்டிருந்த §அரசன், அவரது நற்குணங்களனைத்தையும் அறிந்து, 'இக்குணங்களெல்லாம் ஒருங்கு அமைவது அருமை அருமை!' என வியந்து, அவரைத் தனது சமஸ்தானத்திற்கு வரவழைத்து அவர்க்குத் தனது இராஜாங்ககாரியங்களிற் சிறந்ததோர் உத்தியோகங் கொடுத்து, அவரைத் தன் சமீபத்தில் வைத்துக்கொண்டனன். அவர் உத்தியோகத்தை மேற்கொண்டிருந்தபோதும் விஷ்ணுபக்தி விஞ்சிநின்றார்.

அப்பொழுது ஒருநாள், இராஜசமஸ்தானத்தில் உத்தியோகம்நடத்துகின்றவர்களின் நடுவே தாமும் உடனிருந்து காரியஞ்செய்துவருகிற அவர், தமதுதோளி லணிந்த உத்தரீயத்தை இரண்டுகையிலுங்கொண்டு 'கிருஷ்ண கிருஷ்ண' என்று தேய்த்தனர். அதுகண்ட பலரும் 'ஐயங்காரே! நீர் நுமது உத்தரீயத்தை இங்ஙனம் என் செய்தீர்?' என வினவ, அவர், 'திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் நம்பெருமாள் திருத்தேரி லெழுந்தருளித் திருவீதியிலுத்ஸவங்கண்டருளுகிறபோது அருகுபிடித்தகைப்பந்தத்தின் சுவாலை தாவியதனாற் பற்றியெரிகிற திருத்திரையை அவித்தேன்' என்றார். அதுகேட்டு அவர்கள் 'கோயிலில் நம்பெருமாள் திருத்தேருத்ஸவங் கண்டருளுகிறது உமக்கு இங்ஙன் எங்ஙனே தெரிந்தது?' என்று நகைத்து 'ஏம்தா இவர்க்கு இவ்வாறு திகைப்பு உண்டாயிருக்கிறது: இது இராஜசேவைக்குமிக விரோதமாகுமே!' என்று அவர்விஷயத்தில் இரக்கமுற்றவர்களாய், நடந்த செய்தியை அரசனுக்கு அறிவித்தனர். இது நிற்க: கோயிலில் திருத்தேரிலே திருத்திரையிற் பந்தத்தின் சுவாலை தாவியெரியும்போது அருகிற்பெருமாளைச்சேவித்துநின்ற ஐயங்கார் கைகளால் திரையைத்தேய்த்துத் தீயை அவித்திட்டதாக அர்ச்சகர் முதலிய சந்நிதிகைங்கரியபரர்கள் கண்டு உடனே தோஷபரிகாரஞ்செய்து திருத்தேருத்ஸவத்தை நடத்தினார்கள். பின்பு இவ்வரலாறுகளைச் செவியுற்றறிந்த அரசன் ஆச்சரியபரவசனாய் ஐயங்காரைநோக்கி 'திருத்தேருத்ஸவத்திற்கு எங்ஙனேபோயினீர்!' என்ன, ஐயங்கார் 'எனக்கு மானஸாநுபவமே யல்லது கோயிலுக்குப் போனதில்லை'

---

* அழகியமணவாளனென்பது, ஸ்ரீரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற திருமாலின் திருநாமம்; அப்பெருமானுக்கே அடியவராயிருந்ததனால், இவர் அழகியமணவாளதாசரெனப் பெயர்பெற்றனர்.

† கிருஷ்ணனுடைய குழந்தைத்திருநாமமாகிய பிள்ளைப்பெருமாளென்னும் பெயரை இடப்பெற்ற ஐயங்காரென்று இப்பெயர்க்குப் பொருள்கூறுவர். ஐயங்காரென்பது, ஸ்ரீவைஷ்ணவப்பிராமணர்க்குக் குறியாய்வழங்கும்.

‡ இவரை 'தென்கலைவைணவர்' என்பர், புலவர்புராணநூலுடையார்.

§ இவ்வரசனைப் பெரியதிருமலைநாயகனென்பர் ஒருசாரார்; அது, காலக்கணக்குக்கு ஒத்துவராது.

78130 T4/294

என, அரசன் 'ரதோத்ஸவத்தினன்றுநீர்அங்குஇருந்ததாகப்பலர்சொல்வது பொய்யோ?' என்ன, அப்போது இவர்இங்கிருந்தபடியே உத்தரீயத்தை 'கிருஷ்ணகிருஷ்ண' என்றுதேய்த்ததுகண்ட சிலர் 'இவர் அப்பொழுது இங்கே தான் இருந்தனர்' என்று உண்மைகூற, அரசன் 'நன்று!' என்று அத்தெய்விகத்திருவருட்செயலைக்குறித்து ஆச்சரியப்பட்டதுமன்றி அன்றையிரவு நித்திரையில் தான் நம்பெருமாள்சந்நிதிக்குப் போனதாகவும், தென்திருக்காவேரியில் ஐயங்கார் நீராட்டஞ்செய்துநிற்கக் கண்டு அவருடனே சந்நிதிக்குப்போய்ப் பெரியபெருமாளைச் சேவித்து மீளும்போது ஐயங்காரைக் காணாது மயங்கியதாகவுங் கனாக்கண்டு, கண்விழித்து, பொழுதுவிடிந்தவுடனே ஐயங்காரைவருவித்து, 'நீர் மகாநுபாவரும் நம்பெருமாளுக்கு அந்தரங்க பக்தருமாக இருக்கின்றதனால், இனி என்னிடம் உத்தியோகஞ்செய்தற்குச் சிறிதுந்தக்கவரல்லீர்; அடியேன் இதுவரையிலும் தேவரீர்பெருமையை அறியாதுசெய்த அபராதங்களையெல்லாம் பொறுத்து, அடியேன் செய்யவேண்டும் பணிவிடையை நியமித்தருளவேண்டும்' என்று வேண்ட, ஐயங்கார் 'பெரியகோயிலில் எனக்கு நிரந்தரவாசம்கிடைக்கும்படி செய்யவேண்டும்' என்ன, அரசன் அன்றுதொடங்கிக் கோயிலில் அவர்க்கு ஓர் இருப்பிடம் அமைப்பித்து, தளிகைப்பிரசாதமும் அவர்க்குக் கிடைக்குமாறு செய்து அனுப்பிவிட்டனன்.

அவரும், அவ்வாறே எழுந்தருளியிருந்து, திருவரங்கத்துமாலை, திருவரங்கத்தந்தாதி, திருவரங்கக்கலம்பகம், ஸ்ரீரங்கநாயகரூசல், திருவேங்கடமாலை, திருவேங்கடத்தந்தாதி, அழகரந்தாதி, நூற்றெட்டுத்திருப்பதியந்தாதி என்னும் * எட்டுநூல்களையும், பரப்பிரஹ்மவிவேகம் முதலிய பலநூல்களையும் அருளிச்செய்து, பலநாள் வாழ்ந்திருந்தனர்.

இவர் திருவேங்கடமாலை முதலிய நூல்களியற்றியதைக் குறித்து ஒருசாரார்வழங்குவதொரு வரலாறு வருமாறு:—இவர் ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கே தொண்டராகி அப்பெருமானையன்றிப் பிறிதொருதெய்வத்தை மறந்துந் தொழாத மனவுறுதியுடையவராய், அப்பரமன்விஷயமாகவே மாலையும் அந்தாதியும் கலம்பகமும் ஊசலும் பாடியபொழுது; திருவேங்கடமுடையான் இவர்வாயால் தாம் பிரபந்தம் பாடப்பெற விரும்பித் தமது உண்மைவடிவத்துடன் இவரது கனவில் தோன்றி 'வேங்கடத்தின் விஷயமாகச் சிலபிரபந்தம்பாடுக' என்று கட்டளையிட, இவர் அதற்குஇணங்காமல் 'அரங்கனைப் பாடின வாயாற் † குரங்கனைப் பாடேன்' என்றுகூறி மறுக்க, திருவேங்கடமுடையான் எங்ஙனமாவது இவர் வாயாற் பாடல்பெற அவாக்கொண்டதுமன்றி, எல்லாத்திருப்பதிகளிலும் எழுந்தருளியிருக்கின்ற எம்பெருமான் ஒருவனே யென்று இவர்க்குத்தெரிவித்து இவர்கொண்டுள்ள பேதபுத்தியை அகற்றவும் கருதியதனால், இவர்க்கு உடனே கண்டமாலையென்னுங் கொடியநோய் உண்டாகும்படி செய்ய, அந்தவியாதியால் மிகவருந்திய இவர் அதன்காரணத்தை உணர்ந்துகொண்டு அப்பெருமான்பக்கல் தாம் அபசாரப்பட்ட அபராதம் தீருமாறு உடனே திருவேங்கடமாலை திருவேங்கடத்தந்தாதி என்னும் பிரபந்தங்களை இயற்றி அப்பெருமானைத் துதிக்க, அதுபற்றித் திருவுள்ளமுவந்த திருவேங்கடமுடையான் உடனே இவரெதிரில் எழுந்தருளிக் காட்சிதந்து அநுக்கிரகிக்க, அதனால் இவர் அப்பொழுதே அந்நோயநீங்கப்பெற்றவராகி, பின்பு, அவ்வடமலைக்குஈடான தென்மலை

* இந்த எட்டுநூல்களும், 'அஷ்டப்பிரபந்தம்' எனவும், 'ஐயங்கார்பிரபந்தம்' எனவும் வழங்கும்.

† திருவேங்கடமுடையானைக் குரங்கனென்றது, குரங்குகளுடன் மலையில்வாழ்தலால்; "மந்திபாய் வடவேங்கடமாமலை," "வானரமும் வேடுமுடை வேங்கடம்" என்றார் ஆழ்வார்களும்.

Q22'417 M12

யின்விஷயமாக அழகரந்தாதிபாடி, அப்பால் தமதுபேதபுத்தியொழிந்தமை நன்குவிளங்க நூற்றெட்டுத்திருப்பதியந்தாதி பாடினர்.

திருவேங்கடமுடையான் [ஸ்ரீநிவாசன்] ஐயங்கார்க்குச் சேவைசாதித்த இடம் - கோயிலில் சலவைக்கல் மண்டபப்பிராகார மென்கிற உட்பிராகாரத்தில் தென்கிழக்குப்பக்கத்தில் என்பர்.

பரமதநிரஸநம்பண்ணி ஸ்வமதஸ்தாபநஞ்செய்தற்பொருட்டு இவர் பாடிய பாடல்களின் தொகுதியே, பரப்பிரஹ்மவிவேக மெனப்படுவது.

விசுவரூபதரிசநபசுசம்வாதமென்னும் மறுபெயரையுடைய பரப்ரஹ்ம விவேக மென்ற நூலின் உரைத்தொடக்கத்தில் அந்நூல்வரலாற்றைக் குறித்து எழுதியுள்ள விவரத்தை அடியிற் காண்க :—"திருவரங்கத்தமுதனார் திருப்பேரனாராகிய அழகியமணவாளதாசரென்கிற திவ்வியகவி பிள்ளைப் பெருமாளையங்கார் நம்பெருமாள் முதலிய சில திவ்வியதேசப்பெருமாள் களின்மீது தமிழ்ப்பிரபந்தங்கள்பல செய்தருளுங்காலத்தில், தமிழிலக்கண விலக்கியங்களைக் சற்றுவல்ல சிறந்த புலவர்கள் பலரும் இவருடைய கவிக ளிற் சொல்நோக்கு பொருள்நோக்கு முதலியவற்றைக் கண்டுங் கேட்டுங் கொண்டாடுவதை ஆனைக்காவிலிருக்கும்ஆகமவாதிகள் கேள்விப்பட்டு 'இப் படிப்பட்ட வித்துவானால் நம்முடைய ஜம்புகேசுரச்சிவபெருமான்மீது ஒரு பிரபந்தம் பாடுவித்துக்கொள்ளவேண்டும்' என்னுங் கருத்துடையவர்களாய் ஒருநாள் இவருடையதிருமாளிகையில் வந்து தங்கள்கருத்தை வெளியிட, அதுகேட்டருளி, திரிகரணத்தாலும் தேவதாந்தரததைப் பற்றறவிட்ட சுத்த சத்துவ தொண்டக்குல ஸ்ரீவைஷ்ணவசிகாமணியாகிய ஐயங்கார் புன் னகைகொண்டு 'யாம் அரங்கனைப்பாடின வாயினால் மற்றொரு * குரங்கனைப் பாடுவதில்லையே' எனத் திருவாய்மலர்ந்தருள, கேட்டு, 'குளிக்கப் போய்ச் சேற்றைப் பூசிக்கொள்ளுமவரைப்போல நம்முடைய பரமசிவத்தின்மீது பாடல்பெற்றுக்கொள்ள வந்து 'குரங்கனென்னுஞ்சொல்லைப் பெற்றுக் கொண்டோமே' என்று மனம் பொறாதவர்களாய்ச் சடக்கென எழுந்திரு ந்து, 'எவ்வகையினாலாவது உம்முடைய வாக்கினால் எங்கள் பரமசிவத்தின் மீது ஒருபாடலாவது பெற்றுக்கொள்ளுகிறோம்' என்று சபதங்கூறித் தங்க ளிருப்பிடத்திற்குப்போய் அதற்குவகைதேடிக்கொண்டிருந்தனர்கள். இப் படியிருக்கச்செய்தே, கோயிலில், உதயத்தில் திருக்காப்புநீக்கி நம்பெரு மாளுக்குச் செய்யும் கைங்கரியமாகிய விசுவரூபதரிசநஞ் செய்விக்கப்போகிற சமயத்திற் கொண்டுபோய் அர்ச்சகர் சமர்ப்பிக்கிற பொருள்களில் ஒன்றா கிய கபிலையென்கிற பசுவானது ஒருநாள் ஆனைக்காவைச்சார்ந்த ஒருபுலத் தில் மேய அதை மேற்கூறிய ஆகமவாதிகள் பிடித்து இதனால் தாங்கள் கொண்டகருத்தை ஈடேற்றுவித்துக்கொள்ளலாமென நினைத்துக் கட்டிவைத் தனர்கள். அன்றுஇராத்திரி கோயிலில் அர்ச்சகர்முதலாயினோர் விசுவரூப தரிசநபசுவைக் காணாமல் தேடிக்கொண்டு போகையில், ஆனைக்காவி லிருக் கக் கண்டு ஆகமவாதியர்களைப் பசுவைக்கொடுக்கும்படி கேட்க, அவர்கள் 'உங்களுடைய பிள்ளைப்பெருமாளையங்கார் வந்து கேட்டால் தருகிறோம்' என்றுசொல்ல, அதுகேட்டு, விசுவரூபதரிசநத்துக்குப்ராதக்காலத்தில்வேண் டுமே யென்னும் எண்ணத்தினால் அதைமறுத்து ஒன்றும்பேசாமல் ஒத்துக் கொண்டு, பரபரப்புடன் சென்று ஐயங்காரிடத்தில் விண்ணப்பஞ் செய்ய,

* குரங்கம் - மான்: வடசொல்; அதனை இடக்கையிலேந்தியுள்ளவன் குரங்கன்: எனவே, சிவபிரானும். அன்றி, குரங்குமுகமுள்ள நந்திகேசுரனை அடிமையாகவுடையனாதல்பற்றியும், அநுயானாக அவதரித்தவனாதல்பற்றி யும், சிவபிரானைக் குரங்க னென்றனரென்னலாம். கு - குற்சிதமான, ரங் கன் - அம்பலத்தையுடையான் என்றுங் கூறுவர்.

“மறந்தும் புறந்தொழாமாந்தர்” என்கிறபடியே அந்தப்பிரபந்நநிஷ்டாநுபவராகிய வைதிகவைஷ்ணவரானவர் அதுகேட்டருளி, துஷ்கர்மகாலம்தவிர மற்றைக்காலத்தில் ருத்திரபூமியில் அடிவைப்பது கூடுமோ? அன்றியும், அவ்வாலயத்திற் பிரவேசிப்பது வைதிகவைஷ்ணவனுக்குத் தக்கதன்று: ‘ஆனை துரத்திவந்தாலும் ஆனைக்காவில் நுழையாதே’ என்கிற பழமொழியையேனும் கேட்டதில்லையோ? ஆதலால், அந்த ஆகமவாதியர்களைக் கோயிலிடத்தில் அழைத்துவாருங்கள்’ எனச் சொல்லினர். அவ்வாறே அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் ஆனைக்காவிற்சென்று அவர்களுக்குச்சொல்ல, எவ்வகையாலாயினும் ஐயங்காரால் ஒருபாடல்பெற்றுக்கொள்ள எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்த அவர்களும், ‘நம்முடைய எண்ணம் நிறைவேறுங்காலம் இதுதான்’ என்று அதற்கு ஒத்துக்கொண்டு, அதிகசந்தோஷத்தோடு அக்கபிலையையும் ஓட்டிக்கொண்டு, ஜயவிஜயர்கள்எழுந்தருளியிருக்கும் சந்தநுமகாராஜமண்டபத்தில் வந்துசேர்ந்தனர்கள். ஐயங்காரும் அவ்விடத்தில் எழுந்தருளி, ‘கபிலையை விடுவதற்கு உங்களுடைய கருத்து எது?’ என்று கேட்டருள, அவர்கள் ‘உம்முடைய வாக்கால் ஜம்புகேசுரச்சிவபெருமானாகிய எங்கள்தெய்வத்தின்மீது ஒருபாடல்பாடித்தருவீரேல், விசுவரூபதரிசனப்பசுவை நாங்கள் விடுவதற்கு யாதோராடங்கமுமில்லை’ என்று சொல்லினர். “பொய்ம்மையும் வாய்மையிடத்த புரைதீர்ந்த, நன்மை பயக்கு மெனின்” என்கிற குறளின்படி அவர்கள்சொன்னதற்குஇணங்கினவரைப்போலநடித்து ஐயங்கார் ‘நம்பெருமாளுக்கு விசுவரூபதரிசனத்திற்கு மற்றுநாள் பிராதக்காலத்தில் ஆடங்கமாகிறபடியால், அப்பசுவை விடுவீர்களாகில், உடனே யாம் பாடுகிறோம்’ என, ‘எங்கள்சிவபெருமான்விஷயமாக நீர்பாடுவது யதார்த்தமாகில், அப்பாட்டில் இரண்டொரு சீரையேனும் முன்னே சொல்லுவீராகில் பசுவை விடுகிறோம்’ என்று அவர்கள் சொல்ல, ஐயங்காரும் புன்னகைகொண்டு அவ்வாறே “மங்கை பாகன்” என்று முதலிரண்டு சீரை அருளிச்செய்தமாத்திரத்தில், அப்பசுவை விட்டனர்கள. உடனே ஐயங்காரும் முன் தாம சொன்ன சீரைத் தொடங்கி,

“மங்கைபாகன் சடையில்வைத்த கங்கை யார்பதத்துநீர்
வனசமேவு முனிவனுக்கு மைந்தனான தில்லையோ
செங்கையா லிரந்தவன் கபால மாரகற்றினார்
செய்யதாளின் மல ரரன் சிரத்தி லான தில்லையோ
வெங்கண்வேழ மூலமென்ன வந்த துங்கள் தேவனோ
வீறுவாணனமரி லன்று விறலழிந்த தில்லையோ
அங்கண்ஞால முண்டபோது வெள்ளிவெற் பகன்றதோ
ஆதலா லரங்கனன்றி வேறுதெய்வ மில்லையே.

ஆதலால், ஜீவகோடியிற்சார்ந்தவரேயொழிய உங்கள்தேவதை பரமாத்மாவல்லர்” என்று இச்செய்யுளைச் சொல்லி ‘உலகத்துப் பலதெய்வங்கள் உண்டோ? ஒருதெய்வமேயாம்; அத்தெய்வம் திருவரங்கனேயல்லாமல் வேறில்லை’ என, அதுகேட்டு அவ்வாகமவாதியர்கள் ‘கிணறுவெட்டப்பூதம்புறப்பட்டாற்போல் இதுஎன்ன விபரீதமாய்முடிந்ததே!’ என்றுசினங்கொண்டு அந்த ஆகமவாதிகளுக்குட் சிறந்த நிஷ்டாநுபவர்களாகிய சிலவித்வான்கள் வேதவிருத்தமாகிய ஆகமபுராணங்களைக்கொண்டு புலவர்பெருமானாகியஐயங்காரோடு வாதுசெயயத் தொடங்கினார்கள். அவ்வாதிசைவவித்வான்கள் கேட்ட வினாவுக்கு விடைசொல்லியருளிய உத்தரங்களைப் பின்னுள்ளோரும் தெரிந்துகொள்ளும்படி பரமகாருணிகராகிய ஐயங்கார் வெள்ளைப்பாவாற் கூறினர். ஆதிசைவசமயநிஷ்டாநுபவர்களாகிய வித்துவான்கள் சொல்லிக்கொண்டுவந்த பிரச்னைகளுககு வடமொழியிலும் தென்மொழியிலும் தெய்வப்புலமையுள்ள வீரவைஷ்ணவசிகாமணியாகிய ஐயங்கார் அருளிச்செய்த

விடைகளை மறுத்துச்சொல்ல ஒன்றுந் தோன்றாமல் அவ்வாதியர்கள் 'ஓம்' என்று தங்கள்தங்களிருப்பிடத்துக்குச் சென்றனர்கள்."

'திருநறையூர்நம்பிமேகவிடுதூது' என்ற நூலும் இவர்செய்ததென்பர். இவர்செய்தனவாகத் தனிப்பாடல்களும் சில வழங்குகின்றன.

பின்பு இவர் ஒருநாள் தமது திருவடிகளிற் சம்பந்த முடையவர்களை நோக்கி 'நமக்கு அந்திமதசை பசுவினாலே நேரிடும்' என்று சொல்லி, அப்படியே சக்கரவர்த்தித்திருமகனைச்சேவித்துக்கொண்டு ஸ்ரீவைகுண்டநாதர் சந்நிதியிற் சேவிக்கும்பொழுது, ஒரு நொண்டிப்பசு வந்து தவறி இவர்மேல் விழ, அது விழுந்ததனாலாகிய துன்பத்துடனே இவர்

"துளவ துளவவெனச் சொல்லுஞ் சொற் போச்சே
அளவி னெடுமூச்சு மாச்சே—முளரிக்
கரங்கால் குளிர்ந்ததே கண்ணும் பஞ்சாச்சே
இரங்கா யரங்கா வினி"

என்று சொல்லித் திருநாட்டை யலங்கரித்தனர்.

இவர், சிலேடை திரிபு யமகம் அந்தாதி கலம்பகம் ஊசல் முதலியன விசித்திரமாகப்பாடுவதில் ஒப்புயர்வில்லாது மிக வல்லவர்; இது, இவர்செய்துள்ள நூல்களால் இனிதுவிளங்கும்: அன்றியும், 'திவ்வியகவி' என்ற இவரது பட்டப்பெயர்தானே இதனை வற்புறுத்தும். இவர் இயற்றிய திருவரங்கக்கலம்பகம் - வெண்பாப்பாடுதலில் வல்ல புகழேந்தியும், விருத்தம்பாட வல்ல கம்பரும், அந்தாதிக்குஎடுத்த ஒட்டக்கூத்தரும், கலம்பகத்திற்கென்று சிறப்பித்துச்சொல்லப்படுகின்ற இரட்டையர்களும், சந்தம்பாடுதலிற்சமர்த்தரான படிக்காசுப்புலவரும் முதலிய மகாவித்வான்கள் சேர்ந்து செய்தாலொத்த சிறப்பினை யுடையது. இங்ஙனமிருக்க, ஒருசாரார் 'ஐயங்கார் அம்மானையில் அடிசறுக்கினர்' என்று குறைகூறுவது, சிறிதும் சரியன்று; திருவரங்கக்கலம்பகத்திலுள்ள "தேனமருஞ்சோலை" என்ற தொடக்கத்து அம்மானைச்செய்யுளினது ஈற்றடியின்பிற்பகுதியிற் பொருந்திய சிலேடைப் பொருள்நயத்தையும் சரித்திரவமைப்பையும் ஆழ்ந்தகருத்தையும் ஊன்றி நோக்குமிடத்து, அங்ஙனம் இழித்துரைப்பாரது பழிப்புரை வெற்றுரையேயா மென்பது தெற்றென விளங்கும்: அன்றியும், அக்கூற்று அழுக்காற்றினாலாகியதேபோலும்; அந்த அம்மானைச்செய்யுளின் அருமைபெருமைகள் இங்கு விரிப்பிற் பெருகும். இன்னும், இவர் செய்துள்ள பிரபந்தங்களெல்லாம், ஸ்ரீவைஷ்ணவசம்பிரதாயத்தில் உள்ள நம்மாழ்வார்முதலிய ஆழ்வார்கள் பன்னிருவர் அருளிச்செய்த திவ்வியப்பிரபந்தங்களின் ஸாரார்த்தங்களும், நாதமுனிகள் முதலிய ஆசாரியர்களுடைய அருளிச்செயல்களின் விசேஷார்த்தங்களும் பொதிந்திருத்தல்மாத்திரமேயன்றி, "சொல்நோக்கும் பொருள்நோக்கும் தொடைநோக்கும் நடைநோக்கும் துறையின்நோக்கோடு எந்நோக்குங் காண இலக்கிய" மாகியும் இருப்பன.

இவர், ஸ்ரீவைஷ்ணவவிசிஷ்டாத்வைதமதஸ்தாபநாசாரியரான ஸ்ரீ பகவத்ராமாநுஜாசார்யரென்கிற ஸ்ரீபாஷ்யகாரரது அந்தரங்கசிஷ்யரான கூரத்தாழ்வானுடைய குமாரராகிய ஸ்ரீபராசரபட்டரது சிஷ்ய ராதலாலும், அந்தப்பட்டரது திருவவதாரம் சாலிவாகனசகாப்தம் ஆயிரத்துநாற்பத்தைந்தில் என்று தெரிதலாலும், இவரதுகாலம் இற்றைக்குச் சற்றேறக்குறைய எழுநூற்றறுபதுவருஷத்துக்குமுன்ன ராகின்றது; (இப்பொழுது நிகழ்கிற சாலிசகம் - கஅ௩௫.) இவரை ஸ்ரீபாஷ்யகாரரது ஸ்ரீபாதத்தி லாசிரயித்தவர்களுட் பிரதானரும், இராமாநுசநூற்றந்தாதி அருளிச்செய்தவருமாகிய திருவரங்கத்தமுதனாரது திருக்குமார ரென்று பலரும் திருப்பேரனாரென்று சிலரும் வழங்கிவருவதும், கீழ்க்கூறிய காலக்கணக்கையே வற்புறுத்தும்.

இவர்பேரனர், ஸ்ரீரங்கநாயகியாருசல்செய்தகோனேரியப்பனையங்கார். இன்னும் இவரது வைபவவிசேஷங்களை வல்லார்வாய்க் கேட்டுஉணர்க.

திருவேங்கடமாலைச்

செய்யுண் முதற்குறிப்பகராதி.

செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்.
அங்கதிருங்	௩௫	சாருமருவி	௮௧	பாரோடுசான்	௭௮
அங்கயலின்	௨௯	சீதங்கொள்	௭௪	பூணிறங்கொள்	௨௭
அம்புலியின்	௩௧	செம்பதுமாகச்	௪௩	பித்துமலடேமை	௧௮
அல்லிமலர்க்	௪௧	செல்லுக்குமேற்	௩௨	புக்கவரு	௭௧
ஆதிதிருவேங்	௯௧	சேணுலவு	௩௬	புள்ளரவ	௧௩
ஆயுர்துறவறத்	௬௮	சேலஞ்சுங்	௮௬	பேய்க்குமொரு	௮௩
ஆழ்வார்கள்	௬	சோதிமதி	௯	பொய்யாம்வினை	௫௦
இல்லக்குறத்தி	௫௨	தக்கமறை	௭௨	பொன்கமழுங்	௩௩
எத்திக்குங்	௭௮	தண்கமுகின்	௩௪	பொன்னுமணி	௭
எப்பூதலமும்	௧௬	தண்டாமரைச்	௮௮	போதாவிரு	௮௨
எவ்விடமு	௮௯	தண்ணிலைக்கண்	௩௪	மட்டுவளர்	௭௧
ஒணகொம்பிற்	௨௪	தாட்கமலப்	௬௬	மண்மட்டுத்	௮௨
ஒண்சிந்துரத்	௨௦	தாவிவரும்	௧௯	மண்மூலங்	௨௫
ஓதுமறையோர்	௫௬	தீங்களிறுமாங்	௩௦	மன்னுகுடிக்	௨௧
கண்டடைந்த	௬௪	திண்பார்புகழுங்	௩	மாண்டுபிறக்குங்	௧௪
கண்ணுல் வெடித்த	௩௧	துய்யசெம்பொற்	௧௪	மாதரம்பொன்	௫௯
காணையிலார்	௫௩	தேங்கிளநீர்	௨௮	மாதரார்கண்	௭௭
காதலிற்றுச்சார்	௪௭	தெள்ளியதோர்	௧௬	மாதுமடக்	௨௧
சாந்தளிரவலர்	௪௨	தேவருடையைங்	௩௭	மாலாய்ச்சசி	௧௨
சாஞேடருவி	௬௩	தேனியலுங்	௫௨	மாலைக்கோலித்	௯
கிட்டுநெறி	௭௦	தேனேறித்தேன்	௨௩	மாவிற்குயிலு	௬௨
கூட்டுதவக்	௮௫	தொண்டொடு	௬௯	மூர்நூன்மறை	௫௫
கூறுங்கிளி	௫௯	நன்காமர்	௭௯	மூலமே	௫
கூனவிள	௨௪	நன்கோடு	௭௫	மோய்வதன	௫௧
கேள்வித்துற	௪௮	நன்முலைபோல்	௫௮	வஞ்சமடித்	௮௬
கோம்பணியுங்	௨௭	நாகத்தின்	௪௨	வண்மைதிகழ்	௪௬
கொம்பினிருல்	௪௫	நாரியர்தம்	௭௬	வள்ளிபுணர்ங்	௧௨
கொய்யுமலர்ச்	௮௭	நாலவிட்ட	௨௫	வன்குறிஞ்சி	௩௭
கொல்லைக்குறவர்	௨௨	நாலுதிசை	௧௦	வாடப்பசித்த	௧௮
கோங்கைக்கோ	௬௧	நீடுகொடு	௭௩	வாவுகவின்	௩௮
கோடஞ்சுங்	௭௫	நேர்க்கவலை	௮௭	வாழம்புலி	௬௫
கோடவிலா	௫௦	நோவினையும்	௧௭	வாழரியுஞ்	௮௮
கோலமணிப்	௪௩	பாடுமதுகரமு	௮௯	வாழ்க்கைமனை	௮௪
கோலியொரு	௧௫	பாணிபிறை	௧௧	வெள்ளியகன்	௩௯
கோள்கரவு	௬௦	பாம்புங்	௮௦		

REGISTERED ... 1912 ... MADRAS.

ஸ்ரீ

திருவேங்கட மாலை.

‘திரு’ என்னும் பலபொருளொருசொல் - வடமொழியிலே ‘ஸ்ரீ’ என்பது போலத் தமிழிலே தேவர்கள் அடியார்கள் ஞானநூல்கள் மந்திரங்கள் புண்ணியஸ்தலங்கள் புண்ணியதீர்த்தங்கள் முதலிய மேன்மையையுடைய பலபொருள்களுக்கும் விசேஷணப்தமாகி, அவற்றிற்குமுன்னே மகிமைப் பொருளைக் காட்டி வரும்; ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு ஸ்ரீபக்திசாரர் ஸ்ரீராமாயணம் ஸ்ரீஅஷ்டாக்ஷரம் ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீகைரவிணி ஸ்ரீபாதம் எனவும், திருமால் திருமழிசைப்பிரான் திருவாய்மொழி திருவெட்டெழுத்து திருவரங்கம் திருவல்லிக்கேணி திருவடி எனவும் வழங்குமாற்றால் அறிக. இனி, இதனை, ஸ்ரீ என்பதன் சிதைவென்பாரும் உளர். இது, வேங்கடத்துக்கு அடைமொழி; மாலைக்கு அடைமொழியாகவுமாம்.

வேங்கடம் என்பது - திருமாலினது திவ்வியதேசங்கள் நூற்றெட்டனுள் ஒன்றும், வடநாட்டுத் திருப்பதிகள் பன்னிரண்டனுள் முதலதும், ‘கோயில் திருமலை பெருமாள்கோயில்’ என்று சிறப்பாக எடுத்துக் கூறப்படுகிற மூன்று ஸ்தலங்களுள் இடையதுமாகிய தலம். தன்னை அடைந்தவர்களது பாவமனைத்தையும் ஒழிப்பதனால், ‘வேங்கடம்’ எனப் பெயர்பெற்றது; வடசொல். வேம் - பாவம், கடம் - எரித்தல் எனப் பொருள் காண்க. இதனை, “அத்திருமலைக்குச் சீரார் வேங்கடாசல மெனும் பேர், வைத்தன ரதுவேதென்னில் வேமென வழங்கெழுத்தே,கொத்துறு பவத்தைக் கூறுங் கடவெனக் கூறிரண்டாஞ், சுத்தவக்கரங் கொளுத்தப்படு மெனச் சொல்வர் மேலோர்”, “வெங்கொடும்பவங்களெல்லாம் வெந்திடச் செய்வதால் நல், மங்கலம் பொருந்துஞ் சீர் வேங்கடமலை யான தென்று” என்னும் புராணச்செய்யுட்களாலும் அறிக. ஸ்ரீசைலத்தின் மேற்கிலுள்ள நந்தபுரமென்னும் ஊரில் புரந்தரனென்னும் பிராமணோத்தமனது குமாரனாகிய மாதவனென்பவன் தன்மனைவியாகிய சந்திரரேகையென்பவளோடு பூஞ்சோலையிற் சென்று விளையாடிக்கொண்டிருக்கையில் மாலினியென்பாளொரு சண்டாள கன்னிகையின் கட்டழகைக் கண்டு காமுற்று அவளைக் கூடி மனையாளைத் துறந்து அப்புலைமங்கையுடனே சென்று புலால்நுகர்ந்தும் கட்குடித்தும் கைப்பொருள் முழுவதையும் இழந்து பின்பு வழிபறித்தல் உயிர்க்கொலை முதலிய கொடுந்தொழில் புரிந்து பொருள்சேர்த்து அவளுக்குக் கொடுத்து வந்து முடிவில் வறியவனாகிப் பல நோய்களையும் அடைந்து அவளால் அகற்றப்பட்டவனாய்ப் பல பாவமுந் தொடரப் பித்தன்போல அலைந்து திரிந்து இத்திருமலையை அடைந்த மாத்திரத்தில் தனது தீவினையெல்லாம் சாம்பலாகப் பெற்று முன்னையபிரமதேஜஸைப் பொருந்தி நல்லறிவுகொண்டு திருமாலைச்சேவித்து வழிபட்டுப் பரமபதமடைந்ததனால் இதற்கு ‘வேங்கடாசலம்’ என்னும் பெயர் நிகழ்ந்ததென்று வடமொழியில் ப்ரஹ்மாண்டபுராணத்திலும், பவிஷ்யோத்தரபுராணத்திலும் கூறப்படுதல் காண்க. அன்றி, ‘வேம் என்பது - அழிவின்மை, கடம் என்பது - ஐசுவரியம்: அழிவில்லாத ஐசுவரியங்களைத் (தன்னையடைந்தார்க்குத்) தருதலால், வேங்கடமெனப் பெயர் கொண்டது’ என்று வராகபுராணத்திற் சொல்லப்பட்டவாறும் உணர்க. இனி, தமிழ்மொழியாகவே கொண்டால், வெவ்விய காடுகளை யுடைய தெனப் பொருள்படு மென்க.

திரு என்பதற்கு - மேன்மையான என்று பொருள்கொண்டால் திருவேங்கடம் என்ற தொடர் - பண்புத்தொகையும், மேன்மையையுடைய என்று பொருள்கொண்டால் இரண்டாம்வேற்றுமை உருபும்பயனும் உடன்தொக்க தொகையுமாம். வேங்கடமாலை என்ற தொடர் - வேங்கடத்தினது சம்பந்தமான மாலை யென்று விரித்து வேங்கடத்தின்விஷயமான பிரபந்தமென்று பொருள்கொண்டு ஆறும்வேற்றுமைத்தொகையாகவும், வேங்கடத்தைப்பற்றிய மாலை யென்று விரித்துப் பொருள்சொண்டு இரண்டாம்வேற்றுமைஉருபும்பொருளும்தொக்கதொகையாகவும் உரைக்சத்தக்கது. மாலா என்ற வடமொழி, மாலையென விசாரப்பட்டது; “ஆவீறு ஐயும்.” மலர்கள்கொண்டு தொடுக்கப்பட்ட பூமாலைபோலச் சொற்கள்கொண்டு தொடுக்கப்பட்ட பாமாலையாகிய பிரபந்தமென்க; எனவே, மாலையென்பது - உவமையாகுபெயராம். மாலையென்பது-பலவகைப் பிரபந்தங்களுள் ஒன்று. அதன் இலக்கணம் - ஒருவிஷயத்தைக்குறித்துப் பலசெய்யுள் கூறுவது. ஸ்ரீநிவாஸனென்று வடமொழியிலும், அலர்மேல்மங்கையுறைமார்பனென்று தென்மொழியிலும் திருநாமங்கூறப்படுகிற திருவேங்கடமுடையானது திருவடிகளிலே சூட்டும் திருமாலை போலுதலால், திருவேங்கடமாலை எனப்பட்டது. “அடிசூட்டலாகு மந்தாமம்,” “செய்யசுடராழியானடிக்கே சூட்டினேன் சொன்மாலை”, “கற்றினம்மேய்த்த கழலிணைக்கீ, ழூற்ற திருமாலை பாடுஞ்சீர்” என்றார் பெரியாரும். இங்கு வேங்கடமென்பது - அத்திருப்பதியில் எழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமானையுங் குறிக்கும்; உபலக்ஷணம். ‘தேச்யரான பெருமாளைச் சொன்னதெல்லாம் உபஸர்ஜநகோடியிலே யாய் அத்தேசமே யாய்த்து, இத்திருமாலைக்கு விஷயம்.’

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் செய்யுளியலில் “விருந்தே தானும் புதுவதுகிளந்த யாப்பின்மேற்றே” என்பதனால், ‘விருந்துதானும், பழங்கதை மேலதன்றிப் புதிதாகத் தாம்வேண்டியவாற்றால் தொடுக்கப்படும்தொடர்நிலை மேலது’ என்று கூறினமையின், இம்மாலை அங்ஙனங்கூறிய **விருந்தா**மென்று உணர்க. இனி, இதனைச் சிறுகாப்பியத்துள் அடக்குவர் பிற்காலத்தார்.

நூலின்புறமாக முதலிற் கூறப்பட்ட காப்புச்செய்யுள் இரண்டும், அவையடக்கச் செய்யுள் ஒன்றும், நூலின் இறுதியிற் கூறப்பட்ட “ஆதிதிருவேங்கடமென் றாயிரம்பேரா னிடமென், றோதிய வெண்பா வொருநூறுங்கோதில், குணவாளபட்ட ரிருகோகனகத்தாள் சேர், மணவாள தாசன்றன் வாக்கு” என்ற சிறப்புப்பாயிரச்செய்யுளொன்றும் நீங்கலாக நூறுசெய்யுளுடையது, இந்நூல். வெண்பாவினால் அமைந்தது. இந்நூற்செய்யுள்களெல்லாம் - முன்னிரண்டடியில் திருவேங்கடத்தின் சிறப்பையும், பின்னிரண்டடியில் திருவேங்கடமுடையானது சிறப்பையுங் கூறி ‘ஊர்’ என்னுந் துறையமைய ‘திருவேங்கடமென்பது திருமாலின் திருப்பதி’ என்னும் வாய்பாடு பொருந்த இயற்றப்பட்டுள்ளன. இந்நூலின் பிற்பாதியாகிய ஐம்பது செய்யுள்களின் முன்னிரண்டடிகள் - இத்தன்மையோடு **சிலேடை**யென்னும் அலங்காரமுமுடையன. இந்நூற் செய்யுள்களெல்லாவற்றிலும் பின்னிரண்டடிகள் - பெரும்பாலும் **திரிபு** என்னுஞ் சொல்லணியும், சிறுபான்மை **யமகம்** என்னுஞ் சொல்லணியும் அமையக் கூறப்பட்டுள்ளன. (சிலேடை, திரிபு, யமகம் என்பவற்றின் இயல்பை அணியிலக்கணச்சுருக்கத்திலே காண்க.)

காப்பு.

காப்பு - காத்தல். அது, இங்கு, காக்கின்ற கடவுளின் விஷயமான வணக்கத்தைக் குறிக்கும். ஆகவே, கவி தமக்குநேரிடத்தக்க இடையூறுகளை நீக்கித் தமது எண்ணத்தை முடிக்கவல்லதோர் கடவுளின்விஷயமாகச் செய்யுந் தோத்திர மென்பது கருத்து. இக்காப்புச்செய்யுள், ஆழ்வார்கள் பன்னிருவருட் பிரதானரான நம்மாழ்வாரைப்பற்றியது. ஸ்ரீவைஷ்ணவசமயத்தவரான இந்நூலாசிரியராற் கூறப்பட்ட இக்காப்புச்செய்யுள், விஷ்ணுபக்தர்களிற் சிறந்த ஆழ்வாரைக் குறித்த தாதலால், வழிபடுகடவுள்வணக்கமாம். தம்தமது மதத்துக்கு உரிய கடவுளை வணங்குதலே யன்றி அக்கடவுளின் அடியார்களை வணங்குதலும் வழிபடுகடவுள்வணக்கத்தின்பாற்படு மென அறிக. அவ்வாழ்வாரால் வெளியிடப்பட்ட திவ்வியப்பிரபந்தங்களின் சொற்பொருட் கருத்துக்க ளமைய அப்பிரபந்தங்கள்போலச் செய்யப்படுவது இப்பிரபந்த மென்பதுபற்றி, இந்நூலின் இக்காப்புச்செய்யுளை ஏற்புடைக் கடவுள்வணக்கமென்று அரிதிற்கொள்ளவும் அமையும்.

திண்பார் புகழுந் திருவேங் கடமாலை
வெண்பாவா னூறும் விளம்புதற்குக்—கண்பாராய்
நாராய ணாவடியே னாடுந் தமிழ்வேத
பாராய ணாசடகோ பா.

(இதன்பொருள்.) நாராயணா-நாராயணனே! அடியேன் நாடும்-உனது அடியவனாகிய என்னால் மிகவும்விரும்பப்படுகிற, தமிழ்வேத பாராயணா-தமிழ்வேதங்களாகிய திவ்வியப்பிரபந்தங்களைக் கூறியருளியவனே! சடகோபா - சடகோபனென்னுந் திருநாமமுடையவனே!——திண் பார் புகழும் - வலிய பூலோகத்தி லுள்ளவர்கள் எல்லாராலும் புகழப்படுகிற, திருவேங்கடம் - திருவேங்கடமென்னுந் திருப்பதியின் விஷயமான, மாலை - மாலையென்னும் பிரபந்தரூபமாக, நூறும் - நூறுசெய்யுள்களையும், வெண்பாவால் - வெண்பாவென்னும் யாப்பினால், விளம்புதற்கு - (அடியேன்) சொல்லும்படி, கண்பாராய் - கிருபைசெய்தருள்வாய்; (என்றவாறு.)

அடியேன் - அடிமை யென்னும் பண்பினடியாகப் பிறந்த தன்மை யொருமைக் குறிப்புவினையாலணையும்பெயர். 'அடியேனாடும்' என்றது - தமிழ்வேதத்துக்கும், தமிழ்வேதபாராயணனுக்கும் அடைமொழியாகத் தக்கது. இந்த அடைமொழியினால், இந்நூலாசிரியர்க்குத் திவ்வியப்பிரபந்தங்களினிடத்திலும் ஆழ்வாரிடத்திலு முள்ள அன்பு விளங்கும்.

திருமாலடியார்களிற் சிறந்த ஆழ்வார்கள் பன்னிருவருள் ஐந்தாமவராகிய நம்மாழ்வார், மற்றையாழ்வார்கள்போல லௌகிகவிஷயஞானம் நடையாடுகையில் எம்பெருமானருளால் ஒருகாலவிசேஷத்தில் தத்துவஞானாதிகள் தோன்றப்பெற்று அந்தப்பகவானை அனுபவிப்ப தன்றி, திருத்துழாய் பரிமளத்துடனே அங்குரிப்பது போல இயற்கையிலேயே விலக்ஷணமான ஞானபக்திகளையுடைய ராதலால், மிகுந்த எற்றமுள்ளவராய்த் தத்துவ ஞானப்பிரவர்த்தநத்தில் பிரதம ஆசாரிய ராகக் கொள்ளப்படுவர். இவரைப் பகவானுடையஅம்சமென்று பாத்மபுராணம் கூறுகின்றதனால், 'நாராயணா' என்று எம்பெருமான்திருநாமத்தினால் விளித்தார். இவர்க்கு இருப்பிடமான திருப்புளியமரம், எம்பெருமானுக்குத் திருப்பள்ளிமெத்தையான ஆதிசேஷனது அம்சமென்று பிரமாண்டபுராணத்திற்கூறப்பட்டிருக்கிறது.

நூற்றெட்டுத் திருமால் திருப்பதிகளுள் பாண்டிய நாட்டுத் திருப்பதி பதினெட்டில் ஒன்றும் தாமிரபர்ணிநதிதீரத்திலுள்ளதுமான திருக்குருகூ

ரென்கிற திவ்வியதேசத்திலே காரியென்பவர்க்கு உடையநங்கையாரது திருவயிற்றிலே அவதரித்த இவர் பிறந்தபொழுதே தொடங்கி அழுதல் பால்குடித்தல் முதலிய குழந்தைச்செய்கை யொன்றையுங் கொள்ளாமலே வாட்டமின்றிப் பரிபூர்ணராயிருக்கிற ஆச்சரியத்தைத் தாய்தந்தையர் கண்டு இவரை அத்திருப்பதியிலுள்ள திருமாலின் திருக்கோயிலுள் கொண்டுபோய் விட, இவர் அங்குஇருந்த ஒரு புளியமரத்தின்கீழ்ச் சென்று வீற்றிருந்து பதினாறுபிராயமளவும் கண்திறவாமல் மௌனமாக எழுந்தருளியிருந்த பின்பு, மதுரகவிகள் இவ்வாழ்வாருடைய மகிமையை அறிந்து வந்து அடைந்து அடிமைத்தொழில் செய்துவருகையில், ஆழ்வார் இருக்கு யசுர் சாமம் அதர்வணம் என்ற நான்கு வேதங்களின் சாரார்த்தங்கள் முறையே அமையத் திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், திருவாய்மொழி, பெரியதிருவந்தாதி என்ற நான்கு பிரபந்தங்களை அருளிச்செய்து உலகத்தை உய்வித்தன ரென்ற வரலாறு அறிக; அத்தன்மைபற்றி, 'தமிழ்வேதபாராயண' என்று விளித்தார். பாராயணம் - நியமத்தோடு ஓதுதல். ஸம்ஸ்கிருத வேதங்கள் போலவே தமிழ்வேதங்களும் எவராலும் இயற்றப்படாமல் நித்தியமாயுள்ளவை யென்றும், அவ் வடமொழி வேதங்கள் ஆதிகாலத்தில் பிரமனது வாக்கினின்று வெளிப்பட்ட மாத்திரத்தைக்கொண்டு "முன்னந் திசைமுகனைத் தான்படைக்க மற்றவனும், முன்னம் படைத்தனன் நான்மறைகள்" என்று அவ்வேதங்களை அவன் படைத்தா னென உபசாரமாகச் சொல்வது போலவே, ஆழ்வாருடைய திருவாய்மலரினின்று ஆதியில் இத்தென்மொழி வேதங்கள் வெளிப்பட்ட மாத்திரத்தைக்கொண்டு "வேதந் தமிழ்செய்த மாறன் சடகோபன்" என்று இவ்வேதங்களை இவர் இயற்றியதாகச் சொல்லுதல் உபசார வழக்கென்றும் சித்தாந்த மென்பது, 'தமிழ்வேத பாராயண' என்ற சொல்லின் ஆற்றலால் விளங்கும். இனி, பாராயணம் என்ற வடசொல்லுக்கு - முழுவதும் என்று ஒருபொரு ளுள்ளதனால், தமிழ் வேதங்க ளெல்லாவற்றையும் வெளியிட்டவ ரென்றும் பொருள் கொள்ளலாம்; பிற்காலத்தில் அர்ச்சாவிக்கிரகரூபியாயிருந்த இவ்வாழ்வாரை நாதமுனிகள் தக்கபடி உபாசிக்க, அவர்க்கு ஆழ்வார் பிரசன்னராய்த் தமது நான்கு திவ்வியப் பிரபந்தங்களையும் மற்று முள்ள ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்த வேதப்பொருளமைந்த திவ்வியப்பிரபந்தங்க ளெல்லாவற்றையும் சொல்லியருளின ரென்கிற வரலாறு காண்க.

கர்ப்பத்தி லிருக்கும்பொழுது ஞானமுடையனவாயிருக்கின்ற குழந்தைகளைப் பிறந்தவுடனே தனது ஸ்பர்சத்தால் அஜ்ஞாநத்துக்கு உள்ளாக்கி அழுதல் அரற்றுதல் முதலியன செய்யும்படி பண்ணிவிடுந் தன்மையதான சடமென்னும் வாயு, இவ்வாழ்வார் அவதரித்தபொழுது இவரையும் தொடுதற்கு வர, அப்பொழுது இவர் அதனை உங்காரத்தால் ஒறுத்து ஓட்டியொழித்ததனால், சடகோபரென்று இவர்க்குத் திருநாம மாயிற்று. மாறன், பராங்குசன், நம்மாழ்வார் முதலிய திருநாமங்களும் இவர்க்கு உண்டு.

நாராயணன், பாராயணன், சடகோபன் என்ற வடமொழிப் பெயர்கள், ஈறுகெட்டு ஈற்றயல் நீண்டு விளியேற்றன. பார் - இடவாகுபெயர். பாரென்பது - இங்கு மற்றையுலகங்களுக்கும் உபலக்ஷண மென்றுவது, பாரென்ற சிறப்புப்பெயர் பொதுப்பட உலகமென்ற மாத்திரமாய் நின்றதென்றுவது கொள்க; "வேங்கடமே, வானோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் வைப்பு," "உலகுக்கெல்லாம், தேசமாய்த் திகழும் மலைத் திருவேங்கடம்" என்ப வாதலின். 'வெண்பாவாநூறும்' என்ற பாடத்துக்கு - வெண்பாவாகிய நூறுகவியையு மென்க. கண்பார்த்தல் - கடாக்ஷித்தருளுதல்; ஆய் - ஏவலொருமை வினைமுற்று விகுதி.

(க)

இதுவும் அது.

இது, திருவேங்கடமுடையானைக் குறித்தது.

மூலமே யென்றகரி முன்வந் திடர்தொலைத்து
நீலமே கம்போல நின்றானைப்—பாலாய
வேலைநடு விற்றுயிலும் வித்தகனை வேங்கடத்து
மாலையன்றிப் பாடாதென் வாய்.

(இ - ள்.) மூலமே என்ற - ஆதிமூலமே யென்று முறையிட்ட, கரி முன் - கஜேந்திராழ்வானுடைய முன்னிலையிலே, வந்து - எழுந்தருளி, இடர் தொலைத்து - (அதற்கு முதலையினாலுண்டான) துன்பத்தை நீக்கி, நீல மேகம் போல நின்றானை - நீலநிறமுள்ள மேகம் போலக் காட்சிதந்து நின்றருளியவனும், பால் ஆய வேலை நடுவில் துயிலும் வித்தகனை - பால்மயமான கடலின் நடுவில் யோகநித்திரைகொண்டருளுகிற ஞானசொரூபியுமாகிய, வேங்கடத்து மாலை - திருவேங்கடமலையில் எழுந்தருளியிருக்கிற திருமாலை, அன்றி - அல்லாமல், (வேறொருகடவுளை), என் வாய் பாடாது - எனது வாயானது பாடித்துதியாது; (எ - று.)

ஆசீர்வாதம் நமஸ்காரம் வஸ்துநிர்த்தேசம் என்று வடமொழியிலும், வாழ்த்து வணக்கம் வருபொருளுரைத்தல் என்று தமிழிலுங் கூறப்படுகிற மூன்றுவகை மங்களங்களுள் வருபொருளுரைத்த லென்னும் வஸ்துநிர்த்தேசரூபமான மங்களமாகும், இச்செய்யுள். "தேவு மற்றறியேன்," "வேறொன்றும் நானறியேன்" என்றாற்போல, 'மாலையன்றிப் பாடாது என் வாய்' என்று தமது உறுதியான கொள்கையை வெளியிட்டார்; மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தராதலால். பரதேவதையாகிய நாராயணனை வழிபடுதலேயன்றி க்ஷுத்ரதேவதைகளாகிய பிறதேவதைகளை வழிபடாமை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்க்குச் சிறந்தலக்ஷண மென்க. எம்பெருமானைப் பாடுவதேயன்றித் தனிகர்களான மனிதர்களுமுட்பட மற்றெவரையும் பாடாது என்வா யென்பதும் இதன் தேர்ந்தகருத்தாகலாம். "சொன்னால் விரோதமிது ஆகிலும் சொல்லுவன் கேண்மினோ, என்னாவி லின்கவியா னொருவர்க்குங் கொடுக்கிலேன், தென்னா தெனா வென்று வண்டு முரல் திருவேங்கடத்து, என்னானை யென்னப்ப னெம்பெருமா னுளனாகவே" என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தமை அறிக. ஒருகால் யான் பாடக்கருதினாலும் என்வாய் பாடாது; அது எம்பெருமானையே பாடப்பழகியதும் பிறரைப் பாடப்பழகாததும் ஆதலால் என்னுங் கருத்து அமைய, 'பாடாது என்வாய்' என வாயின்மேல் ஏற்றிக் கூறினார்; இதனை, "பொய்ம்மைமொழி புகன்றறியேம் புகல மனமெண்ணுகினும், மெய்ம்மையலது உரையா நா வேதநவில் பயிற்சியால்" என்ற நைடதத்தோடு ஒப்பிடுக.

நின்றான், வித்தகன், மால் என்ற மூன்றும் - ஒருபொருளின்மேல் வந்த பலபெயர்கள். இவற்றில், முந்தின இரண்டையும் விசேடணமாகவும், பிந்தினதை விசேடியமாகவும் கொள்க. தனக்கு அடிமைப்பட்ட உயிர்களைப் பாதுகாத்தலில எம்பெருமானுக்கு உள்ள மிக்கஆதரமும், அந்த எம்பெருமான் எப்பொழுதும் இடைவிடாமல் லோகரக்ஷணசிந்தனைசெய்துகொண்டிருத்தலும், அப்பெருமான் அடியார்களுக்கு எளிதில் அருள்செய்யும்பொருட்டுத் திருவேங்கடத்து எழுந்தருளியிருத்தலும் தோன்றக் கூறினார்.

முன்னிரண்டடியிற்குறித்த கதை:—இந்திரத்யும்நனென்னும அரசன் மிக்கவிஷ்ணுபக்தியுடையனாய் ஒருநாள் விஷ்ணுபூசைசெய்கையில் அகஸ்திய மகாமுனிவன் அவனிடம் எழுந்தருள, அப்பொழுது அவன் தன்கருத்து முழுவதையும் திருமாலைப் பூசிப்பதிற் செலுத்தியிருந்ததனால், அவ்விருடி

யின் வருகையை அறிந்திடானாய் அவனுக்கு உபசாரமொன்றுஞ் செய்யாதிருக்க, அம்முனிவன் தன்னை அரசன் அலட்சியஞ்செய்தானென்று கருதிக் கோபித்து 'நீ யானைபோலச் செருக்குற்றிருந்ததனால், யானையாகக்கடவை' என்று சபிக்க, அங்ஙனமே அவன் ஒருகாட்டில் யானையாகத் தோன்றினனாயினும் முன்செய்த விஷ்ணுபக்தியின் மகிமையால் அப்பொழுதும் விடாமல் நாள்தோறும் ஆயிரந்தாமரைமலர்களைச்கொண்டு திருமாலை அருச்சித்துப் பூசித்துவருகையில், ஒருநாள், பெரியதொரு தாமரைத்தடாகத்தில் அருச்சனைக்காகப் பூப்பறித்தற்குப் போய் இறங்கினபொழுது, அங்கே முன்பு நீர்நிலையில்நின்று தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த தேவலனென்னும் முனிவனது காலைப் பற்றியிழுத்து அதனாற் கோபங்கொண்ட அவனது சாபத்தால் பெரியமுதலையாய்க்கிடந்த ஹூஹூ என்னுங் கந்தருவன் அவ்வானையின் காலைக் கௌவிக்கொள்ள, அதனை விடுவித்துக்கொள்ள முடியாமல் கஜேந்திரன் ஆதிமூலமேயென்று கூவியழைக்க, உடனே திருமால் கருடாரூடனாய் அங்குஎழுந்தருளித் தனதுசக்கரத்தைப் பிரயோகித்து முதலையைத் துணித்து யானையை அதன்வாயினின்று விடுவித்து இறுதியில் அதற்கு முத்தியை அருள்செய்தனன் என்பதாம். கஜேந்திராழ்வான் ஆதிமூலமேயென்று பொதுப்படக் கூப்பிட்டபொழுது எம்பெருமானல்லாத பிறதேவரெல்லோரும் தாம்தாம் அச்சொல்லுக்குப் பொருளல்லரென்று கருதியொழிய, அதற்கு உரிய திருமால் தானேவந்து அருள்செய்தனனென நூல்கள் கூறும். ஒருவிலங்கினாலே மற்றொருவிலங்குக்கு நேர்ந்த துன்பத்தைத் தான் இருந்தவிடத்திலிருந்தே தீர்ப்பது சர்வசக்தனான எம்பெருமானுக்கு மிகவும் எளியதாயினும் அப்பெருமான் அங்ஙனஞ்செய்யாமல் தனதுபேரருளினால் அரைகுலையத் தலைகுலைய மடுக்கரைக்கே வந்து உதவின மகாகுணத்தில் ஈடுபட்டு, அதனை இங்ஙனம் முதலிற் கூறினார். இவ்வரலாற்றில், திருமாலே பரம்பொருளாந்தன்மை வெளியாம்.

'பாலாய வேலை நடுவில் துயிலும் வித்தகன்'என்றது, பரத்வம் வியூகம் விபவம் அர்ச்சை அந்தர்யாமித்வம் என்ற எம்பெருமானது ஐவகைநிலைகளுள் வ்யூகநிலையை உணர்த்தும். பாலாயவேலை-திருப்பாற்கடல். ஆய, ய் - இறந்தகால இடைநிலை.

(உ)

அவையடக்கம்.

அவையடக்கமாவது - கற்றோர்சபைமுன் கவி தன்னைத் தாழ்த்திக்கூறுதல். அவை - ஸபா என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. அடக்கம் - தொழிற்பெயர்; அடங்கு - பகுதி, அம் - விகுதி, வலித்தல் - விகாரம்.

ஆழ்வார்கள் செந்தமிழை யாதரித்த வேங்கடமென்
றாழ்வான புன்சொல்லுந் தாங்குமா—லேழ்பாரும்
வெல்லுங் கதிர்மணியும் வெம்பரலுஞ் செஞ்சாந்தும்
புல்லும் பொறுத்தமையே போல்.

(இ - ள்.) ஏழ் பாரும் - ஏழு உலகங்களையும், வெல்லும் - தமக்கு விலையாகக் கொள்ளும்படியான, கதிர் மணியும் - ஒளியையுடைய இரத்தினங்களையும், வெம் பரலும் - வெவ்விய பருக்கைக்கற்களையும், செம் சாந்தும் - சிவந்த சந்தன மரங்களையும், புல்லும்-புற்களையும், பொறுத்தமையே போல்-தான்தரிக்கின்ற தன்மையே போல,—ஆழ்வார்கள் செந்தமிழை ஆதரித்த வேங்கடம் - ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்த செவ்வியதமிழ்ப்பாசுரங்களை அன்புடன் ஏற்றுக்கொண்ட திருவேங்கடமலையானது, என் தாழ்வு ஆன புல் சொல்லும் தாங்கும் - என்னுடைய மிகவும் இழிவான பாடல்களையும் ஏற்றுக்கொள்ளும்; (எ - று.)— ஆல் - ஈற்றசை; தேற்றமுமாம்.

மிகச்சிறந்த இரத்தினங்களோடு ஒப்ப மிகவும் இழிவான பருக்கைக் கற்களையும், சிறந்த சந்தனமரங்களோடு ஒப்பச் சிறப்பில்லாத புற்களையும் திருவேங்கடமலை தன்மேற் கொள்ளும் இயல்பினதாதலால், அவ்வாறே அம்மலை ஆழ்வார்களுடையமிகச்சிறந்த தமிழ்ப்பாசுரங்களோடுஒப்ப எனது மிகத்தாழ்ந்த பாடல்களையும் அங்கிகரிக்கும் என்னுந் துணிவுபற்றி, யான் இப்பிரபந்தம் பாடத்தொடங்கினேன் என்பதாம். உபமான உபமேயங்களில் முறைநிரனிறை இருத்தல் காண்க. பகவானுடைய திவ்விய மங்கள குணங்களாகிய அமுதவெள்ளத்திலே முழுகி மிகவும் ஈடுபட்டு நன்றாகஆழ்ந்திடுபவராதலால், இவர்களுக்கு, ஆழ்வார் என்று திருநாமம். ஸ்ரீவைஷ்ணவ மதத்திற் சிறந்தமெய்யடியார்களென்று கொண்டாடப்படுகிற ஆழ்வார்கள் பன்னிருவர்; அவராவார்—பொய்கையாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார், திருமழிசையாழ்வார், நம்மாழ்வார், (அவரதுசிஷ்யரான) மதுரகவியாழ்வார், குலசேகராழ்வார், பெரியாழ்வார், (அவர்வளர்த்ததிருமகளாரான) ஆண்டாள், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார், திருப்பாணாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார் என இவர். இவர்களில் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரும் மதுரகவியாழ்வாரும் தவிர்ந்த மற்றைப்பதின்மரும் திருவேங்கடத்தைப் பாடினரென அறிக. 'ஏழ்பாரும் வெல்லுஞ் சுதிர்' என்பதற்கு - எல்லாவுலகங்களிலுஞ் சென்று பரவி இருளை வென்று அகற்றும் ஒளியையுடைய என்று உரைப்பினும் அமையும். ஏழ்பாரும் வெல்லும் - ஏழுஉலகங்களிலும் (எல்லாஇரத்தினங்களினும்) மேம்பட்ட என்றுமாம். தமிழ், சொல்-பாடல்களுக்குக் கருவியாகு பெயர். தாழ்வான, புல் - ஒருபொருட்பன்மொழி. ஏழ்பார் - கீழேழும் மேலேழும் ஆக ஈரேழுலகமென்க. செந் தமிழ் - சுத்தமான தமிழ்.

நூல்.

க. பொன்னு மணியும் பொலிந்தோங்கிப் பார்மகட்கு
மின்னு மணிமுடியாம் வேங்கடமே— மன்னும்
பரமபத நாட்டினன் பையரவின் சூட்டிற்
சிரமபத நாட்டினன் சேர்வு.

(இ - ள்.) பொன்னும்—, மணியும் - நவரத்தினங்களும், பொலிந்து - (தன்மீது) விளங்கப்பெற்று, ஓங்கி - தான் உயர்ந்திருத்தலால், பார்மகட்கு மின்னும் மணி முடி ஆம் - பூமிப்பிராட்டிக்கு விளங்குகிற இரத்தினகிரீடம்போலிருக்கிற, வேங்கடம் - திருவேங்கடமலையானது,—மன்னும் - நிலைபெற்ற, பரமபதம் நாட்டினன் - பரமபதமென்னுந் திருநாட்டை யுடையவனும், பை அரவின் சூட்டில் - படத்தையுடைய (காளியனென்னும்) பாம்பினது முடியிலே, சிரம பதம் நாட்டினன் - ஆட்டப்பயிற்சியையுடைய திருவடிகளை நிறுத்தி நடனஞ்செய்தவனு மாகிய எம்பெருமான், சேர்வு - (திருவுள்ளமுவந்து) சேர்ந்திருக்குமிடமாம்; (எ - று.)— ஆம் - உவமவுருபு.

வேங்கடம் சேர்வு என முடிக்க; இம்முடிபு, இந்நூற்செய்யுளெல்லாவற்றுக்கும் ஒக்கும். ஏ - ஈற்றசை; பிரிநிலையாகக் கொள்ளின், இத்திருப்பதி எம்பெருமானது திருவுள்ளத்துக்கு மற்றையெல்லாத்திவ்வியதேசங்களினும் மிகவும் பாங்கான வாசஸ்தானமென்னுங் கருத்து அமையும்; அங்ஙனம்சிறப்புடையதாதல், புராணங்களினாலும் விளங்கும். முன்னிரண்டடி-வடிவுபற்றி வந்த உவமையணி. பரமபதம் என்றும் அழிவில்லாது நித்தியமாயிருத்தலால், அதற்கு, 'மன்னும்' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. பரமபதம்-சிறந்த ஸ்தானம். பரமபத நாடு-பரமபதமாகிய நாடு; இருபெயரொட்டு,

அரவின்சூட்டிற் பதநாட்டிய கதை:—யமுநாநதியில் ஓர்மடுவில் இருந்துகொண்டு அம்மடுமுழுவதையும் தனது விஷாக்கினியினாற் கொதிப்படைந்த நீருள்ளதாய்ப் பானத்துக்கு யோக்கியமாகாதபடி செய்த காளியனென்னுந் துஷ்டநாகத்தைக் கிருஷ்ணன் தண்டிக்கவேண்டுமென்று திருவுள்ளங்கொண்டு, அம்மடுவிற்குச் சமீபத்திலுள்ளதொரு கடம்பமரத்தின்மேலேறி அம்மடுவிற் குதித்துக் கொடியஅந்நாகத்தின் படங்களின்மேல் ஏறித்துவைத்து நர்த்தனஞ்செய்து நசுக்கி வலியடக்குகையில், மாங்கலியபிக்ஷையிட்டருளவேண்டுமென்று தன்னைவணங்கிப் பிரார்த்தித்த நாககன்னிகைகளின் விண்ணப்பத்தின்படி அந்தக்காளியனை உயிரோடு கடலிற்சென்று வாழும்படி விட்டருளினன் என்பதாம்.

வருந்துதலென்னும் பொருளைத் தருகின்ற ச்ரமம் என்னும் வடசொல்லின் திரிபாகிய சிரமம் என்பது - "சிலைக்குரு விறற்குருகுலகுமரருக்கு வரு சிரமநிலை காண்மி னெனவே" என்ற வில்லிபுத்தூரார் பாரதச் செய்யுளில் படைக்கலப்பயிற்சி யென்னும் பொருளில் வந்தது போல, இங்கு நடனப்பயிற்சி யென்னும் பொருளில் வந்தது. கண்ணன் காளியனுடைய முடியின்மேல் ஏறி நர்த்தநஞ்செய்தருளும்போது ஐந்துதலைகளையுடைய அந்நாகம் எந்தெந்தப்படத்தைத் தூக்குகின்றதோ அந்தந்தப்படத்தைத் துவைத்து நர்த்தனஞ்செய்து நின்று அப்பாம்பின் வலிமையை யடக்கி அதனை மூர்ச்சையடையச் செய்கையில் பலவகை நடனத்திறங்களைச் செய்து காட்டியமை தோன்ற, 'சிரமபதநாட்டினன்' என்றார்; அத்தன்மையை, 'சுவாமி நர்த்தநமுறைமையில் வட்டமாய்ச்சுற்றுவது முதலான பிராந்திகதிகளினாலும், ஒருபக்கத்திலிருந்து மற்றொரு பக்கத்துக்குப் போவது முதலான ரேசககதிகளினாலும், பாதத்தை முன்நீட்டிவைப்பதாகிய தண்டபாதகதியினாலும், அந்தச்சர்ப்பராசன் நசுங்கி மிகுந்த உதிரத்தையுங் கக்கினான்' என்ற விஷ்ணுபுராணவாக்கியத்தால் நன்கு அறிக. "கானகமாமடுவிற் காளிய னுச்சியிலே, தூயநடம்பயிலுஞ் சுந்தர", "காளியன் பொய்கை கலங்கப் பாய்ந்திட் டவ, னீண்முடி யைந்திலு நின்று நடஞ்செய்து, மீள வவனுக் கருள் செய்த வித்தகன்" என்ற ஆழ்வார்ருளிச்செயல்களையுங் காண்க. இனி, சிரமபதம் நாட்டினன் என்பதற்கு - வருத்தத்தன்மையை உண்டாக்கியவ னென்றும், சிரமத்தை நீக்குகிற திருவடியை நிறுத்தியவ னென்றும், மற்றுஞ் சிலவாறும் நலிந்துபொருள்கொள்ளும் உரைகளெல்லாம் சிறவாமை காண்க. நாட்டினன் - தனது திருவடி பதிந்த தழும்பு என்றும்நிலையாகஇருக்கும்படி அழுந்தவைத்தவன்; 'ஓசர்ப்பராசனே! நீ கருடனுக்குப் பயப்படவேண்டாம்; உன்சிரசில் என்திருவடி பொறித்த வடு இருத்தலைக் கண்டு உன்னை அவன் ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டான்' என்று கண்ணன் காளியனுக்கு வரமளித்தமை காண்க.

சேர்வு - தொழிலாகுபெயர். 'சேர்பு' என்றும் பாடம். நாட்டினன் என்பது - மூன்றாமடியில் நாடு என்னும் பெயரினடியாகப் பிறந்த குறிப்பு வினையா லணையும் பெயரும், நான்காமடியில் நாட்டு என்னும் பிறவினைப் பகுதியடியாப் பிறந்த தெரிநிலை வினையா லணையும் பெயருமாம்; முந்தினதில், இன் - சாரியை; பிந்தினதில், இன் - இறந்தகால விடைநிலை.

எல்லா நூல்களும் மங்கலமொழி முதல்வகுத்துக் கூறவேண்டுவது மரபாதலால், 'பொன்' என்று தொடங்கினார். மங்கலச் சொற்கள் இன்னவென்பதை "சீர் மணி பரிதி யானை திரு நில முலகு திங்கள், கார் மலை சொல் லெழுத்துக் கங்கை நீர் கடல் பூத் தேர் பொன், ஏருறு மிவை மூவாறு மிதிற் பரியாயப் பேரும், ஆரு மங்கலச்சொற் செய்யு ளாய்ந்து முன்வைக்க நன்றாம்" என்ற நிகண்டினால் அறிக.

௨. சோதிமதி வந்துதவழ் சோலைமலை யோடிரண்டாய்
மேதினியாள் கொங்கைநிகர் வேங்கடமே—போதி
லிருப்பாற் கடலா னிபமூர்ந்தார்க் கெட்டாத்
திருப்பாற் கடலான் சிலம்பு.

(இ - ள்.) சோதி மதி வந்து தவழ் - ஒளிநிறைந்த சந்திரன் வந்து தவழப்பெற்ற [மிகவும்உயர்ந்த], சோலைமலையோடு - திருமாலிருஞ்சோலைமலையோடு சேர்ந்து, இரண்டு ஆய் - இரண்டாகி, மேதினியாள் கொங்கை நிகர் - பூமிப்பிராட்டியினது இரண்டு தனங்கள் போல்கின்ற, வேங்கடமே—, போதில் இருப்பாற்கு - தாமரைமலரில் இருப்பவனான பிரமதேவனுக்கும், அடல் ஆன் இபம் ஊர்ந்தார்க்கு - வலிமையையுடைய ருஷபத்தையும் ஐராவதயானையையும் (முறையே வாகனமாகக்கொண்டு) ஏறிச்செலுத்துபவரான சிவபிரானுக்கும் தேவேந்திரனுக்கும், எட்டா - எட்டாத, திரு பால் கடலான் - திருப்பாற்கடலிற் பள்ளிகொண்டிருப்பவனான திருமாலினது, சிலம்பு - மலை; (எ - று.)

'சோதிமதிவந்துதவழ் சோலைமலை' என்றது, தொடர்புயர்வுநவிற்சியணி. 'சோலைமலையோ டிரண்டாய் மேதினியாள் கொங்கை நிகர் வேங்கடம்' என்றது, உவமையணி. சிறப்பும் உயர்வு முள்ள வடக்குத் திருமலையாகிய திருவேங்கடமும், தெற்குத்திருமலையாகிய திருமாலிருஞ்சோலைமலையும், பூமியாகிய பெண்ணின் இரண்டு தனங்களாக வருணிக்கப்பட்டன. பருத்த வடிவத்தையும், மிக்க வலிமையையும், பூமிதேவியின் நாயகனான திருமால் விரும்புமிட மாதலையும் விளக்கும் உவமை. திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த பெரியதிருமடலில் "தென்ன னுயர்பொருப்பும் தெய்வ வடமலையும், என்னு மிவையே முலையா வடிவமைந்த, அன்ன நடைய அணங்கு" என்றதை அடியொற்றியது, இவ்வருணனை. அதன் வியாக்கியானத்தில், 'மேருமந்தராதிகளைச் சொல்லாதே திருமலைகளைச் சொல்லுவானென் னென்னில்,—முலைகளாகின்றன, காந்தன் விரும்பி விடாதே படுகாடுகிடக்குமவையாய்த்து; ஸர்வேச்வரன் விரும்பி நித்யவாசம்பண்ணுமிடங்களிறே இரண்டு திருமலைகளும்' என்ற வாக்கியம் இங்கு உணரத்தக்கது. "பொதியமு மிமயமும் புணர்முலை யாக" என்ற பெருங்கதையோடும், "கொங்கையே பரங்குன்றமுங் கொடுங்குன்றும்" என்ற திருவிளையாடற்புராணத்தோடும் இதனை ஒப்பிடுக. மிகப்பலவான சோலைகளை யுடையதாதலால், சோலைமலையென்று திருநாமம்; 'வநகிரி' என்று வடமொழிப்பெயர்; "ஆயிரம் பூம்பொழிலுமுடை மாலிருஞ் சோலையதே" என்றார் பெரியாழ்வாரும். இத்திருமலை, பாண்டியநாட்டி லுள்ளது.

"பத்துடை யடியவர்க் கெளியவன் பிறர்களுக்கு அரிய, வித்தகன்" என்றபடி எம்பெருமான் அன்புமிக்க அடியார்கட்கு எளியவனுவனே யன்றி அகங்காரத்தோடு 'நாம் தேவர்' என்கிற அமரர்கட்கு எளியவனல்லனென்பது, பின்னிரண்டடியில் விளக்கப்பட்டது. எட்டாமை - மனத்தினால் நினைத்தற்கும், மொழியினாற் சொல்லுதற்கும், மெய்யினாற் சேர்தற்கும் இயலாதபடி இருத்தல். எட்டா என்றது, திருப்பாற்கடலானுக்கு அடைமொழி. ஆன் என்ற பொதுப்பெயர் - இங்கு, பசுவின் ஆணின்மேல் நின்றது. (௨)

௩. மாலைக்கோ வித்திரியும் வையகத்தோர் தம்பிறவி
வேலைக்கோர் வங்கமாம் வேங்கடமே—சோலைத்
தருமா தரைநட்டான் றண்முல்லை யாயர்
தருமா தரைநட்டான் சார்பு.

(இ - ள்.) மாலை - மயக்கத்தை, கோலி - தம்மிடத்திலே கொண்டு, திரியும் - (பலவிடங்களிலும்) அலைகின்ற, வையகத்தோர்தம் - நிலவுலகத்தி லுள்ளாருடைய, பிறவி-பிறப்பாகிய, வேலைக்கு-கடலுக்கு, ஓர் வங்கம் ஆம்- ஒரு மரக்கலம் போன்ற, வேங்கடமே——,——சோலை தரு - (தேவேந்திர னது நந்தனவனமென்னும்) பூஞ்சோலையி லுள்ள பாரிசாத விருட்சத்தை, மா தரை நட்டான் - பெரிய பூமியிற் கொணர்ந்து நாட்டியவனும், தண் - (நீர்வளத்தாற்) குளிர்ச்சியான, முல்லை, முல்லை நிலத்தில் வசிக்கின்ற, ஆயர்- இடையர்கள், தரும் - பெற்ற, மாதரை - பெண்களை [கோபஸ்திரீகளை], நட்டான் - விரும்பிக் கூடியவனு மாகிய திருமால், சார்பு - (திருவுள்ள முவந்து) சார்ந்திருக்கு மிடமாம்; (எ - று.)—கடற்கு - கடல்கடத்தற்கு.

மால் - மண்ணுசை பெண்ணுசை பொன்னுசை முதலியன. கோலி என்ற இறந்தகாலவினையெச்சத்தில், கோல் - வினைப்பகுதி. மாலைக் கோலித் திரியும் வையகத்தோர் என்பதற்கு - எம்பெருமானை நாடித் திவ்விய தேசயாத்திரை செய்கிற நிலவுலகத்தா ரென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். காரண காரியத் தொடர்ச்சியாய்க் கரையின்றி மேன்மேல் வருதலாலும், அச்சந்தருதலாலும், கடத்தற்கு அரிதாதலாலும், பிறப்புக் கட லெனப்பட்டது. கட்லி லிறங்கினர்வ அக்கடலைக் கடந்து அக்கரை சேர்தற்கு மரக்கலம் கருவியாவது போலப் பிறப்பில் அகப்பட்டவர் அதனையொழித்து முத்தி பெறுதற்குத் திருவேங்கடமலை சாதனமாகு மென்க. எனவே, வேங்கடம் தன்னையடைந்தார்க்கு வினையொழித்து வீடுதரவல்ல தென்றதாம்.

சத்தியபாமையின் பொருட்டுக் கண்ணன் தேவலோகத்திலிருந்து பாரிஜாத தருவைத் துவாரகைக்குக் கொணர்ந்து நாட்டின வரலாறும், கண்ணபிரான் திருவாய்ப்பாடியில் வளர்ந்தருளியபொழுது தன்னிடங் காதல்கொண்ட பல கோப கன்னிகைகளைத் தானும் காதலித்து அவர்களோடு கூடிக் குலாவினமையும், பாகவதத்திற் பிரசித்தம். முல்லை - காடும், காடுசார்ந்த இடமும். ஆயர் - பசுக்களுக்கு உரியவர். நட்டான் - இறந்தகாலவினையாலணையும்பெயர்; முறையே நடு, நள் - பகுதிகள். சார்பு - தொழிலாகுபெயர்.

இச்செய்யுளின் பின்னிரண்டடியில் **யமகம்** அமைந்திருத்தல் காண்க; உ௩, உ௬ - ஆம் செய்யுள்களிலும் இது: மற்றவைகளில் உள்ளது, திரிபு. (௩)

௪. நாலு திசைமுகமு நண்ணுதலா லொண்கமல
மேலுறலால் வேதாவாம் வேங்கடமே—சாலுறையு
மண்மயக்கந் தேற்றுவித்தான் மாற்றுதல்போ லாரியனு
லுண்மயக்கந் தேற்றுவித்தா னூர்.

(இ - ள்.) நாலு திசை முகமும் நண்ணுதலால் - நான்கு திசைகளையும் நோக்கிய நான்கு முகங்கள் பொருந்தியிருத்தலால் [நான்குதிக்கினிடங்களி லுள்ளாராலும் விரும்பி வந்து சேவிக்கப்படுதலால்], ஒள் கமலம் மேல் உறலால் - பிரகாசமான தாமரைமலரின்மேல் தோன்றியதனுல் [சிறந்த புண்ணியதீர்த்தங்கள் தன்மேல் தங்கப்பெறுதலால்], வேதா ஆம் - பிரமனைப் போன்ற, வேங்கடமே——,——சால் உறையும் மண் மயம் கம் - பாத்திரத்திற் பொருந்திய மண்ணோடு கலந்தநீரை, தேற்று வித்தால் மாற்றுதல் போல் - தேற்றாங்கொட்டையைக்கொண்டு அத்தன்மையை மாற்றித் தெளியச்செய்தல் போல, ஆரியனுல் - ஆசாரியனைக்கொண்டு, உள் மயக்கம் தேற்றுவித்தான் - (எனது) மனத்தின் தடுமாற்றத்தைத் தெளியச்செய்தவனான திருமாலினது, ஊர் - வாசஸ்தானம்; (எ - று.)

முன்னிரண்டடி - பிரமனுக்கும் வேங்கடத்துக்கும் **செம்மொழிச்சிலேடைபற்றிவந்த உவமையணி.** (செம்மொழிச் சிலேடையாவது - சொற்கள்

வெவ்வேறு வகையாகப் பிரிக்கப்படாமல் பலபொருள்படுவது.) நாற்புறமும் நோக்கிய நான்குமுகமுடையவனைத் திசைமுகனென்றும் நான்முகனென்றும் பெயர்பெறுதலும் திருமாலினது திருநாபித் தாமரைமலரினின்று தோன்றியமையும் பிரமனுக்கும், எத்திசையிலுள்ளோராலும் தொழுது எத்தியிறைஞ்சப்படுதலும் அநேக புண்ணியதீர்த்தங்களை யுடைமையும் திருவேங்கடத்துக்கும் அமையும். சால் - நீர்கொள்ளும் மட்பாத்திரம். தேற்றுமரத்தின் விதையைத் தேய்த்து அத்தேய்வையைக் குழம்பிய நீரிற் கரைத்தால் அந்நீர் கலக்கந்தெளிதல், இயல்பு. ஞானம் அநுட்டானம் இவை நன்றாகவேயுடையனான நல்லாசிரியன் நேர்ந்து தத்துவஞானோபதேசஞ்செய்து மனத்தைத் தெளிவித்தல், எம்பெருமானது திருவருளின் வாய்ப்பினாலன்றி அமையா தாதலின், அதனை அப்பெருமான்மேல் ஏற்றி 'மண்கலந்த நீரைத் தேற்றாங்கொட்டையைக்கொண்டு தெளிவித்தாற்போல மயங்கிய மனத்தை ஆசிரியனைக்கொண்டு தெளிவித்தவன்' என்றார். உயிர்கட்கு ஆவனசெய்தல் இறைவன்செயலென்க. குழம்பிய நீர் - கலங்கிய மனத்துக்கும், தேற்றாம்வித்து - ஆசிரியனுக்கும் உவமை. ம்ருண்மயம் என்ற வடசொல், மண்மயம் என விகாரப்பட்டது. கம், ஆர்யன் - வடசொற்கள். தேற்றுவித்தால், ஆரியனால் என்றவற்றில், 'ஆல்' உருபு - கருவிப்பொருளது. (ச)

ரு. பாணிபிறை கொன்றை பணிசூடி மானேந்தி
வேணியரனைப்பொருவும் வேங்கடமே—யாணிநிறப்
பீதாம் பரனார் பிரமர்வா ழண்டங்கண்
மீதாம் பரனார் விருப்பு.

(இ - ள்.) பாணி - நீரையும், பிறை - சந்திரனையும், கொன்றை - கொன்றையையும், பணி - பாம்பையும், சூடி - மேற்கொள்ளுதலாலும், மான் ஏந்தி - மானைத் தரித்தலாலும், வேணி அரனை பொருவும் - சடைமுடியையுடைய சிவபிரானைப் போன்ற, வேங்கடமே——,——ஆணி நிறம் பீத அம்பரனார் - ஆணிப்பொன்னிறமுள்ள பீதாம்பரமென்னும் பொற்பட்டாடையை யுடுத்தவரும், பிரமர் வாழ் அண்டங்கள் மீது ஆம் பரனார் - பிரமதேவர் வாழ்கின்ற அண்டங்களுக்கு மேலாகிய பரமபதத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிறவரும் ஆகிய திருமால், விருப்பு - திருவுள்ளமுவந்து வந்து எழுந்தருளித் தங்கியிருக்குமிடம்; (எ - று.)

சிவபிரானுக்கும் வேங்கடத்துக்கும் செம்மொழிச்சிலேடையுவமை. சிவபிரான் பகீரதனது வேண்டுகோளினால் கங்கையைமுடிமீதுகொண்டமையும், தக்ஷமுனிவனதுசாபத்தால் க்ஷயமடைபவனாய்க் கலைகுறைந்து வந்து சரணடைந்த சந்திரனை முடியின்மீது கொண்டு வரமளித்துப் பாதுகாத்தமையும், கொன்றைமலரை அன்போடு சூடிக்கொள்ளுதலும், தாருகவனமுனிவர்களாலேவப்பட்டுத் தன்னைக்கொல்லவந்த நாகங்களையும் மானையும் வலியடக்கி நாகங்களை ஆபரணமாகக்கொண்டு மானை இடக்கையிலேந்தினமையும் காண்க. திருவேங்கடமலையில் திவ்வியதீர்த்தங்களும் கொன்றைமரங்களும் நாகங்களும் மான்களும் இருத்தலும், மிகவுயர்ந்த அம்மலையின் முடியின்மேல் சந்திரன்வருதலும், இயல்பு. சிவபிரானுக்கு வேணியையுடைமை கூறினதற்கு ஏற்ப, வேங்கடத்துக்கு அடர்ந்தவனத்தொகுதியையுடைமைகொள்க. ஆணிப்பொன் - மாற்றுக்குறைவுற்ற பொன். பீதாம்பரமென்பது - பீத அம்பரம் எனப் பிரிந்து, பொன்னிறமான ஆடை யெனப் பொருள்படும்; தீர்க்கசந்தி. அண்டங்கள் அநந்தமென்றும், அவை ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வொரு பிரமன் உளனென்றும், அவ்வண்டங்களுக்கெல்லாம் மேலுள்ளதான பரமபதத்தில் எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கின்றனனென்றும், அங்கிலை ஜந்து

வகையிலேயுள் பரத்வமெனப்படு மென்றும் அறிக. 'ஆர்' என்னும் பலர்பால் விகுதி, இரண்டிடத்தும் உயர்வுப்பொருளில் வந்தது. பிரமர் - பொருட் பன்மை; உயர்வுப்பன்மையன்று. விருப்பு-முதனிலைதிரிந்ததொழிலாகுபெயர்.

௬. மாலாய்ச் சசிதழுவி வச்சிரமேந் திப்புகர்மா
மேலாய்ப் புரந்தரனும் வேங்கடமே—நாலாய்க்
கிளர்வாகு மந்தரத்தான் கேட்டமரர் வேட்டுத்
தளர்வாகு மந்தரத்தான் சார்பு.

(இ - ள்.) மால் ஆய் - மால்என்னும் ஒரு பெயரைக் கொண்டு [பெருமையையுடையதாய்], சசி தழுவி - இந்திராணியைக் கூடி [சந்திரன் தன் மீது பொருந்தப்பெற்று], வச்சிரம் ஏந்தி - வச்சிராயுதத்தைக் கைக்கொண்டு [வச்சிர ரத்தினக் கற்களைத் தன்மே லுடையதாய்], புகர் மா மேல் ஆய் - (உத்தமஇலக்கணமாகிய) செம்புள்ளிகளையுடைய (ஐராவதமென்னும்) யானைமேல் ஏறுதலால் [செம்புள்ளிகளையுடைய யானைகள் தன்மேல் தங்கப்பெறுதலால்], புரந்தரன் ஆம் - இந்திரனை யொத்த, வேங்கடமே—,—நால் ஆய் கிளர் - நான்காய் விளங்குகின்ற, வாகு மந்தரத்தான்-மந்தரமலைபோன்ற தோள்களை யுடையவனும், அமரர் - தேவர்கள், கேட்டு - (தனது சிறப்பைக்) கேள்வி யுற்று, வேட்டு - (தாம்தாம் சென்றுசேர) விரும்பி, தளர்வு ஆகும் - (தமக்கு அது எளிதிற்கிடைத்திடாமையால் தாம்) தளர்ச்சியடைதற்குக் காரணமான, அந்தரத்தான் - (பரமாகாசமெனப்படுகிற) பரமபதத்தை யுடையவனுகிய திருமால், சார்பு - சார்ந்திருக்கு மிடம்; (எ - று.)

இந்திரனுக்கும் வேங்கடத்துக்கும் செம்மொழிச்சிலேடையுவமை. மால்என்பது - இந்திரனுக்கு ஒருபெயராதல், "வாசவன் அமரர்கோன் மால் முகிலூர்தி" என்ற திவாகரத்தாலும் விளங்கும். மாலாய்ச் சசிதழுவி என்பதற்கு - ஆசைகொண்டு இந்திராணியை யணைத்து என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். வடமொழித்திரிபாகிய சசி யென்பது - சந்திரனைக்குறிக்கையில், முயல்வடிவத்தையுடையதென்று காரணப்பொருள்படும்; சசம் - முயல்: சந்திரனிடத்துக் காணப்படுகிற களங்கத்தை முயலென்றல், ஒருவகைக் கவி மரபு. வஜ்ரம் என்ற வடசொல், வச்சிரமெனத் திரிந்தது. செம்புள்ளிகளை யுடைமை யானைக்கு நல்லிலக்கணமாதலை, "தீயுமிழ் சிறுகணுஞ் செம்புகரு முடைத்தாய்" என்ற அரசயானையிலக்கணத்தினுலும் அறிக. புரந்தரன் - வடசொல்; (பகைவர்களுடைய) நகரங்களை யழிப்பவனென்று காரணப்பொருள்படும்: புரம் - பட்டணம். நால் - நான்கு என்பதன் விகாரம். வாகு - பாஹு என்ற வடசொல்லின் திரிபு. அழித்தற்குஅரிய வலிமையும் பருமையும் பற்றி, தோளுக்கு மலை உவமைகூறப்படும். எட்டுக்குலமலைகளுள் ஒன்ருய் மிகப்பெரியதும் வலியதுமாதல்பற்றி, மந்தரத்தை யெடுத்துக்கூறினர். அதனை உவமைகூறியதனுல், அம்மலை பாற்கடலைக் கடைந்தமை போல இத்தோள்கள் பகைவருடைய போர்க்கடலை எளிதிற்கடக்கவல்லன வெண்க. வேட்டு, வேள் - பகுதி. பரமபதம்தேவர்க்கும்செல்லுதற்குஎளியதன்றென்பது, 'கேட்டமரர் வேட்டுத் தளர்வாகு மந்தரம்' என்றதன் கருத்து. (௬)

௭. வள்ளிபுணர்ந் தாறுமுக மன்னிமயின் மேற்கொளலால்
வெள்ளிலைவேல் வேள்போலும் வேங்கடமே—யுள்ளினரைத்
தங்கமலப் பார்வையான் றன்னடியார் மேல்வைக்குஞ்
செங்கமலப் பார்வையான் சேர்வு.

(இ - ள்.) வள்ளி புணர்ந்து - வள்ளிநாயகியோடு கூடி [வள்ளிக்கொடிகள் பொருந்தப்பெற்று], ஆறு முகம் மன்னி - ஆறு முகம் அமையப்பெற்று [நதிகள் தன்னிடத்திலே அமையப்பெற்றதாய்], மயில் மேல் கொளலால் -

மயிலை வாகனமாகக்கொண்டு அதன்மேல் ஏறுதலால் [மயில்களைத் தன்மேற் கொண்டிருத்தலால்], வெள் இலை வேல் வேள் போலும் - வெள்ளிய இலை வடிவமான வேலாயுதத்தையுடைய முருகக்கடவுளை யொக்கின்ற, வேங்கடமே——,——உள்ளினரை - (தன்னைத்) தியானித்த அடியார்களை, மலம் பார் - (காம வெகுளி மயக்கங்களாகிய) மும்மலங்கள் பொருந்திய உலகத்தில், தங்க வையான் - இருக்கவைக்காமல் தனதுபரமபதத்திற் சேர்த்துக்கொள்பவனும், தன் அடியார்மேல் வைக்கும் - தனது அடியார்களிடத்து வைக்கின்ற, செம் கமலம் பார்வையான் - செந்தாமரைமலர்போன்ற திருக்கண்களின் நோக்கத்தை யுடையவனு மாகிய திருமால், சேர்வு - சேருமிடம்; (எ - று.)

சுப்பிரமணியனுக்கும் வேங்கடத்துக்கும் செம்மொழிச்சிலேடைபற்றி வந்த உவமை. வள்ளி - சுப்பிரமணியனது மனைவியர் இருவருள் ஒருத்தி. (மற்றொருத்தியின் பெயர் - தேவயானை.) வள்ளிக்கிழங்கின் கொடியை மிகுதியாகவுடைமையால், வள்ளிமலை யென்று பெயர்பெற்ற கிரியில் வள்ளிக்கொடிகளுள்ள இடத்திற் பிறத்தலால், இவளுக்கு, வள்ளி யென்று பெயர். 'ஆறுமுகமன்னி' என்பதற்கு - (திருவேங்கடத்துக்குச் சேருங்கால்) சண்முகதீர்த்தமென்னும் திவ்வியதீர்த்தம் பொருந்தி என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். மூன்றாமடியில், வையான் வைக்கும் என வந்தது, முரண்தொடை; "மொழியினும் பொருளினும் முரணுதல் முரணே" என்றார்தொல்காப்பியனார்.

அ. புள்ளரவ நீரரவம் போர்மா வரவமறா
வெள்ளரவ வெற்பாகும் வேங்கடமே—யொள்ளரியாய்
மாகனகம் பத்தினார் வாய்கண்கை யுந்திபதங்
கோகனகம் பத்தினார் குன்று.

(இ - ள்.) புள் அரவம் - பறவைகளின் ஒலியும், நீர் அரவம் - அருவி நீர்பெருகுகிற ஒலியும், போர் மா அரவம் - போர்செய்கின்ற யானைமுதலிய விலங்குகளின் ஓசையும், அறா - நீங்காததாய், வெள் அரவ வெற்பு ஆகும் - சுத்தமான அரவவெற்பென்று ஒருபெயர்பெற்ற, வேங்கடமே——,——ஒள் அரி ஆய் - விளங்குகிற சிங்கவடிவமாய், மா கன கம்பத்தினார் - ஓங்கிய பருத்த தூணினின்று தோன்றியவரும், வாய் கண் கை உந்தி பதம் - வாய்ஒன்றும் கண்கள்இரண்டும் கைகள்நான்கும் நாபிஒன்றும் பாதம்இரண்டும் ஆகிய, கோகனகம் பத்தினார் - பத்துத்தாமரைமலர்களையுடையவருமாகிய திருமாலினது, குன்று - திருமலை; (எ - று.)

அரவம்என்பது-ஓசையென்னும்பொருளில்ரவம்என்னும் வடமொழிமுதலில் அகரம்பெற்றதும், பாம்பென்னும் பொருளில் அரா என்னும் தென்மொழி குறுகி அம்சாரியைபெற்றதுமாம். சேஷகிரியென்பதன் பரியாயநாமமாக அப்பொருளில் திருவேங்கடமலைக்கு அரவவெற்பு என்று ஒருபெயர் வழங்கும்; அப்பெயர்க்கு - புள்ளரவம் முதலிய பலவகையரவங்கள் [ஒலிகள்] நீங்காததாய் அரவவெற்பாகுமென்று வேறொருவகைக்காரணங் கற்பித்துக் கூறினது, நிருக்தியலங்காரம்; தமிழில் பிரிநிலைநவிற்சியணி யெனப்படும்: அதன் இலக்கணம் - பெயர்களுக்கு உறுப்பாற்றலால் மற்றொருபொருளைத்தந்துரைத்தல். திருமால் நரசிங்கவடிவமாய்த் தூணினின்று வெளிப்பட்டு இரணியனைக் கொன்று பிரகலாதனைப் பாதுகாத்தமை, பிரசித்தம். அரி - ஹரி; சிங்கம்; (யானைமுதலியவற்றை) அழிப்பது. ஸ்தம்பம், கோகநதம் என்ற வடசொற்கள்-கம்பம், கோகநகம் என விகாரப்பட்டன. வாய்முதலியவற்றுக்குத் தாமரைமலர் மென்மையழகுகளில் உவமம். ஆய்என்ற வினையெச்சம், கம்பத்தினார் என்ற குறிப்புவினையாலணையும்பெயரில் தொக்குநின்ற 'தோன்றியவர்' என்பதைக் கொள்ளும். பரமபதநாதனது கட்டளையின்படி அவனுக்குப் பல

வகைக்கைங்கரியங்களைச் செய்யும் ஆதிசேஷனே இம்மலையுருவானதனாலும், மேருமலையினிடமிருந்து ஆதிசேஷனுடனே வாயுவினால் இம்மலை கொணரப் பட்டதனாலும், இதற்கு 'சேஷகிரி' என்று பெயர் வாய்த்தது. (அ)

கூ. துய்யசெம்பொற் கோயிற் சுடரெறிப்பக் கண்முகிழ்த்து
வெய்யவன்றேர் மாவிடறும் வேங்கடமே—யையிருநூ
றானமுகப் பாம்பணையா ரானிரைப்பி னூதிவருங்
கானமுகப் பாம்பணையார் காப்பு.

(இ - ள்.) துய்ய - சுத்தமான [மாசற்ற], செம் பொன் - சிவந்தபொன் மயமான, கோயில் - திருக்கோயிலினது, சுடர் - காந்தி, எறிப்ப - வீசுத லால், வெய்யவன் தேர் மா - சூரியனுடைய தேரிற்கட்டிய குதிரைகள், கண் முகிழ்த்து - கண்கள்மூடப்பெற்று, இடறும் - (அதனால்) கால்இடறுதற்குக் காரணமாகிற, வேங்கடமே——,——ஐ இரு நூறு ஆன முகம் பாம்பு அணையார் - ஆயிரந்தலைகளையுடைய ஆதிசேஷனைத் திருப்பள்ளிமெத்தை யாகவுடையவரும், ஆன் நிரை பின் ஊதி வரும் - பசுக்கூட்டத்தின்பின்னே ஊதிக்கொண்டுவருகிற, கானம் - சங்கீதம், உகப்பு ஆம் - (எல்லாப்பிராணிக ட்கும்) ஆநந்தகரமாம்படியான, பணையார் - வேய்ங்குழலையுடையவருமாகிய திருமால், காப்பு - (உயிர்களைப்) பாதுகாத்தருளும் இடம் ; (எ - று.)

முன்னிரண்டடி - அதிசயோக்தி. திருவேங்கடமலையிலுள்ள பொன்மய மான திருக்கோயிலின் ஒளி மிகுதியாகவீசுதலால் சூரியன்தேர்க்குதிரை கள் கண்கூச்சமடைந்து கண்விழிக்கமாட்டாமல் கண்மூடிக்கொண்டு அம் மலையின் உயர்வினால் அதிற்காலிடறு மென வருணித்து, பொற்கோயிலின் சிறப்பையும் மலையின்உயர்வையும் விளக்கியவாறும். துய்ய - தூய் என்னும் பண்பினடி முதல்குறுகிற்று. ஐயிருநூறு - பண்புத்தொகைப் பன்மொழித் தொடர். பலவிடங்களிற் பரவிமேய்கிற பசுக்கூட்டங்களை ஒருங்குசேர்த்தற் பொருட்டும், அவற்றை மகிழ்வித்தற்பொருட்டும் கண்ணன் வேணுகானஞ் செய்தபொழுது அவ்வின்னிசையைச் செவியுற்று அனைத்துயிர்களும் அள வற்ற ஆனந்தத்தை யடைந்தமை, பிரசித்தம். கோயில் - கோ + இல் ; கடவு ளின்இடம் : வகரம்பெறாது யகரம்பெற்றது, இலக்கணப்போலி. பணை - மூங்கிலின்பெயர்,குழலுக்குக்கருவியாகுபெயராய் நின்றது. கானம்-வடசொல்.

கo. மாண்டுபிறக் குந்துயர்போய் வைகுந்தம் புக்கவரு
மீண்டுதொழக் காதலிக்கும் வேங்கடமே—பாண்டுமக
னேறிரதப் பாகனா ரேத்துமடி யார்நாவி
லூறிரதப் பாகனா ரூர்.

(இ - ள்.) மாண்டு - இறந்து, பிறக்கும் துயர் போய் - (மறுபடிஇவ்வுல கிற்) பிறப்பெடுத்தலா லாகிற துன்பம் நீங்கி, வைகுந்தம் புக்கவரும் - ஸ்ரீவை குண்டலோகத்தை யடைந்தவர்களும், மீண்டு தொழ காதலிக்கும் - (அங்கு நின்று) மீண்டுவந்து வணங்க ஆசைப்படும்படியான, வேங்கடமே——,—— பாண்டுமகன் ஏறு இரதம் பாகனார் - பாண்டுவினது குமாரனான அருச்சுனன் ஏறிய தேரைச் செலுத்தும் சாரதியானவரும், ஏத்தும் அடியார் நாவில் - (தம் மைத்) துதிசெய்கின்ற அடியார்களுடைய நாக்கிலே, ஊறு - மேன்மேற் சுரக் கின்ற, இரதம் பாகு அனார் - சுவையுள்ள சர்க்கரைப்பாகு போன்றவரும் ஆகிய திருமாலினது, ஊர்——; (எ - று.)

ஒருபிறப்பின்முடிவிலே கருமமனைத்தும் தொலைந்து முத்திபெற்றவர்க்கு மீண்டுமெபிறத்தல் இல்லை யென்றும், முத்திபெற்றவர் மீண்டு இவ்வுலகில்வரு தல் இல்லையென்றும் அறிக. அங்ஙனம் இவ்வுலகினின்று பிறப்புத்துயரமொ ழிந்து மீளாவுலகமாகிய பரமபதத்தை யடைந்தவரும் திருவேங்கடத்தின்

சிறப்பையும் திருவேங்கடமுடையான் பேரானந்தருந் தன்மையையுங் கருதி அங்குநின்று மீண்டு இங்குவந்து தொழவிரும்புவ ரென வேங்கடத்தின் மகிமையை விளக்கியவாறும். வைகுந்தம் - வடமொழித்திரிபு. பாண்டு மகன் - பாண்டவன்; பொதுப்பெயர் இங்குச் சிறப்புப்பொருளின்மேல் நின்றது. மகாபாரதயுத்தத்திற் கண்ணன் திருவருளால் அருச்சுனனுக்குத் தேரூர்ந்து அதனால் பார்த்தசாரதி யென்று ஒருதிருநாமம்பெற்றமை, பிரசித்தம். இரதமென்பது - தேர்என்ற பொருளில் ரத மென்ற வடசொல்லின் விகாரமும், இனிமைஎன்ற பொருளில் ரஸமென்ற வடசொல்லின் விகாரமுமாம். அடியார்கள் நாப்படைத்தபயன்பெற அதுகொண்டு துதிக்கத் துதிக்க எம்பெருமான் ஆராவமுதமாய் மேன்மேல்இனியனாகிச் சுவைமயமாயுள்ளவ னென்பது, 'ஏத்துமடியார்நாவிலூறுஇரதப்பாகுஅனார்' என்பதன் கருத்து; "அமுதம்பொதி யின்சுவைக் கரும்பினைக் கனியை" என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும். (கo)

கக. கோலியொரு நான்கு குலமறையு நாற்றிசையும்
வேலியென நின்றேத்தும் வேங்கடமே—வாலிதனை
நண்பாவை யாதரித்தான் ஞானமுத லாழ்வார்கள்
வெண்பாவை யாதரித்தான் வெற்பு.

(இ - ள்.) ஒரு நான்கு குலம் மறையும் - ஒப்பற்ற சிறப்புள்ள நான்கு வேதங்களும், நால் திசையும் - நான்கு பக்கங்களிலும், வேலி என கோலி நின்று - வேலிபோலச் சூழ்ந்து, எத்தும் - துதிக்கப்பெற்ற, வேங்கடமே ——,——வாலிதனை நண்பு ஆ வையாது அரித்தான் - வாலியை நண்பனாகக் கொள்ளாமல் [பகையாகக்கொண்டு] கொன்றிட்டவனும், ஞானம் முதலாழ்வார்கள் வெண்பாவை ஆதரித்தான் - தத்துவஞானத்தையுடைய முதலாழ்வார்கள் மூவரும் இயற்றிய வெண்பாவினாலாகிய பிரபந்தங்களை அன்போடு ஏற்றுக்கொண்டவனுமான திருமாலினுடைய, வெற்பு - மலை; (எ - று.)

வேங்கடம் வேதப்பிரதிபாத்தியமாய் மகிமைபெறுந் தன்மை, முன்னிரண்டடியில் விளக்கப்பட்டது. நாற்றிசையும் என்பதற்கு - நான்குதிக்கிலுள்ளாரும் என்று உரைப்பாரும் உளர். வாலீ என்ற வடசொல் வாலியென ஈறு இகரமாயிற்று. இப்பெயர் - வாலில்வலிமையுடையவ னென்றும், வாலினின்று பிறந்தவனென்றும் காரணப்பொருள் படும். இவன் - இந்திரன் மகன்; சுக்கிரீவனது தமையன்; கிஷ்கிந்தாநகரத்தையாண்ட வாநரராசன்; தன்னையெதிர்ந்தாரது வலிமையிற் பாதி தன்னிடம்வந்து கூடும்படி வரம் பெற்றவன்; இராவணனை ஒருகால் வென்று பின்பு அவனது வேண்டுகோளின்படி அவனோடு அக்கினிசாக்ஷியாக நண்புகொண்டவன். இராமபிரான் வனவாசஞ்செய்கையில் இராவணன் சீதையை யெடுத்துக்கொண்டுபோன பின்பு அப்பிராட்டியைத் தேடிக்கொண்டு இலக்குமணனுடனே செல்லுகையில் வழியிலெதிர்ப்பட்ட அநுமான்மூலமாகச் சுக்கிரீவனோடு நண்புகொண்டு அவன்வேண்டுகோளின்படி அவனது தமையனும் வாநரராசனுமான வாலியைத் தந்திரமாகக்கொன்று சுக்கிரீவனுக்குக் கிஷ்கிந்தையில் முடிசூட்டிவைத்தபின் அவனதுஉதவியால் இராவணாதியரைக் கொன்று பிராட்டியை மீட்டன னென வரலாறு அறிக. வாலி முன்னமே இராவணனுடன் அக்கினிசாட்சியாக நட்புக்கொண்டிருந்ததுபற்றி அவனை இராமபிரான் உதவியாகக்கொண்டால் இராவணாதிதுஷ்டர்களைத் தொலைக்க வகையில்லாமையால், வாலியைநண்பாகக்கொள்ளாமல் சரணமடைந்த சுக்கிரீவனது வேண்டுகோளின்படி அவ்வாலியை வதைத்திட்டா னென்க; வாலியை நண்பாவையாது அரித்ததற்கு மற்றுஞ்சிலகாரணமுங் கூறப்படும். ஆ - ஆக: விகாரம்.

முதலாழ்வார்கள் - பொய்கையாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார். இவர்கள்மூவரும் மற்றையாழ்வார்களுக்கெல்லாம் முன்னே திருவவதரித்தத னாலும், பின்புஉண்டாகும் பிரபந்தங்களுக்கெல்லாம் இலக்கணமாம்படி ஆதியில் திருவந்தாதிதிவ்வியப்பிரபந்தங்களைத் திருவாய்மலர்ந்தருளியதனாலும், முதலாழ்வார்களென்று பெயர்பெற்றனர். ("மற்றுள்ள வாழ்வார்களுக்கு முன்னே வந்துதித்து, நற்றமிழால் நூல்செய்து நாட்டையுய்த்த—பெற்றிமையோ, ரென்று முதலாழ்வார்களென்னும் பெயரிவர்க்கு; நின்ற துலகத்தே நிகழ்ந்து" என்ற உபதேசரத்தினமாலையையுங் காண்க.) இம்மூவரும் நூறு நூறுவெண்பாக்களினாற் பாடிய திவ்வியப்பிரபந்தங்கள், முறையே முதல்திருவந்தாதி, இரண்டாந்திருவந்தாதி, மூன்றாந்திருவந்தாதி யெனப் பெயர்பெறும். வெண்பா - அதனாலாகிய பிரபந்தத்துக்குக் கருவியாகுபெயர். தலைமைபற்றி, முதலாழ்வார்கள்வெண்பாவையாதரித்தமையை எடுத்துக்கூறினார்; அன்றியும், அவர்கள் நூற்றெட்டுத்திருப்பதிகளுள்ளும் திருவேங்கடத்தை மிகுதியாகப் பாராட்டிக்கூறியமையுங் காண்க. (கக)

கஉ. தெள்ளியதோர் வீடருளுஞ் சீர்கேட்டுப் பொன்மலையும்
வெள்ளிமலை யும்பணியும் வேங்கடமே—புள்ளின்
கொடிவாக னத்தான் குளிர்ந்திருண்ட காரின்
வடிவாக னத்தான் வரை.

(இ - ள்.) தெள்ளியது ஓர் வீடு அருளும் சீர் கேட்டு - தெளிவுள்ளதான ஒப்பற்ற பரமபதத்தைக் கொடுத்தருளுகிற சிறப்பைக் கேள்விப்பட்டு, பொன் மலையும் வெள்ளி மலையும் பணியும் - பொன்மலையான மகாமேருவும் வெள்ளிமலையான கைலாசமும் வணங்கப்பெற்ற, வேங்கடமே——, —— புள்ளின் கொடி வாகனத்தான் - பக்ஷிராசனாகிய கருடனது வடிவமெழுதிய கொடியையும் அக்கருடனாகிய வாகனத்தையு முடையவனும், குளிர்ந்து இருண்ட காரின் வடிவு ஆகன் - குளிர்ச்சியுள்ளதாய்க் கறுத்துள்ள மேகத்தினதுவடிவம்போன்ற திருமேனியையுடையவனும், நத்தான் - (பாஞ்சசந்நியமென்னுஞ்) சங்கத்தையுடையவனுமாகிய திருமாலினது, வரை-மலை; (எ - று.)

கர்மபந்தத்தொடர்ச்சியின்றி ஞானாநந்தங்களையே தருந்தன்மையதான முத்தியுலகைத் தன்னையடைந்தார்க்குத் தந்தருளும் மகிமை திருவேங்கடமலைக்கு இருத்தலை அதன்புகழினாற் செவியுற்று அறிந்து, அத்தன்மையில்லாதனவான பொன்மலையும் வெள்ளிமலையும் தமதுதாழ்வையும் அம்மலையின் உயர்வையும் நோக்கி அதற்குத்தாம்கீழ்ப்படிந்து அதனை வணங்கிக்கிடக்குமென்க. பொன்மலைக்கும் வெள்ளிமலைக்கும் 'நாம் பொன்மயமாகவும் வெள்ளிமயமாகவும் இருக்கிறோம்' என்ற இறுமாப்பு ஒழிதற்குக் காரணமாயிற்று, வேங்கடத்தின் வீடளிக்குந்திறமென்க. வீடு - (பற்றுக்களை) விட்டு அடையுமிடம்; முக்தி. புள் - இங்குப் பொதுப்பெயர் சிறப்புப்பொருளின்மேலது. காண்பவர்கண்களுக்குக் காணுமளவிலே குளிர்ச்சியைத் தந்து அவர்களுடைய எல்லாச்சிரமங்களையும் பரிகரிக்குந் திருமேனியின் தோற்றமுடையானென்பார், 'குளிர்ந்திருண்ட காரின்வடிவாகன்' என்றார். ஆகம் - மேனி; அதனையுடையவன் - ஆகன். (கஉ)

கங. எப்பூ தலமு மிறைஞ்சித் திசைநோக்கி
மெய்ப்பூ சனைபுரியும் வேங்கடமே—கொப்பூ
ழிலகுமுண்ட கந்தரத்தா னீன்றளிக்கு மீரே
ழுலகுமுண்ட கந்தரத்தா னூர்.

(இ - ள்.) எ பூதலமும் - நிலவுலகத்தில் எவ்விடத்திலுள்ளவரும், திசை நோக்கி - திக்குநோக்கி, இறைஞ்சி - வணங்கி, மெய் பூசனை புரியும் -

உண்மையான பூசையைச் செய்யப் பெற்ற, வேங்கடமே——,——கொப்பூழ் - திருநாபியில், இலகும் - தோன்றி விளங்கிய, முண்டகம் - தாமரை மலர், தர - அளிக்க, தான் ஈன்று - தான்பெற்று, அளிக்கும் - பாதுகாக்கிற, ஈரேழ் உலகும் - பதினன்குலோகங்களையும், உண்ட - அமுதுசெய்த, கந்தரத்தான் - கண்டத்தையுடைய திருமாலினது, ஊர்——; (எ - று.)

உலகத்தில் எத்திசையிலுள்ளாரும் திருவேங்கடத்தின் மகிமையைக் கருதி அத்திருப்பதியிருக்கின்ற திசையை நோக்கி வணங்கி வழிபடுவரென அத்தலத்தின் சிறப்பை விளக்கியவாறு. பூதலம் - இடவாகுபெயர். "பந்திக் கமலத் தடஞ்சூ ழரங்கர் படைப்பழிப்புச், சிந்தித்திடுவது மில்லைகண்டீ ரத் திசைமுகனேடு, உந்திக்கமலம் விரிந்தால் விரியு முகக்கடையில், முந்திக் குவியி லுடனே குவியு மிம்மூதண்டமே" என்பது சித்தாந்தமாதலால், 'கொப்பூழிலகுமுண்டகந்தரத் தானீன்று' என்றார். பிரமன் முதலான சகலதேவர்களுமுட்பட யாவும் அழிந்துபோகின்ற யுகாந்தகாலத்தில் ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு அண்டங்களையெல்லாம் தன்வயிற்றில் வைத்து அடக்கிக்கொண்டு யோகநித்திரை செய்தருளுகின்றன னென்பது, நூற்கொள்கை. எல்லாவற்றையும் படைத்துக் காத்து அழிக்கிற முழுமுதற்கடவுள் திருமாலே யென்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவ சித்தாந்தம், பின்னிரண்டடியில் விளக்கப்பட்டது. கந்தரம் - வடசொல்; தலையைத் தரிப்ப தென்று காரணப்பொருள்படும்; கம் - தலை. (கங)

கச. நோவினையு நோயினையு நோய்செய் வினையினையும்
வீவினையுந் தீர்த்தருளும் வேங்கடமே—மூவினைசெய்
மூவடிவாய்ப் பச்சென்றான் முன்னு ளகலிகைக்குச்
சேவடிவாய்ப் பச்சென்றான் சேர்பு.

(இ - ள்.) நோவினையும் - (பிறத்தலாலாகிற) துன்பத்தையும், நோயினையும் - (வாழும்நாளில் வருத்தஞ்செய்கிற) வியாதிகளையும், வீவினையும் - மரணவேதனையையும், நோய்செய் வினையினையும் - எல்லாத்துன்பங்களையும் உண்டாக்குகிற காரணமான கருமங்களையும், தீர்த்துஅருளும்-(தன்னையடைந்தவர்க்கு) நீக்கியருளுகிற, வேங்கடமே——,——மூ வினை செய் - (படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்னும்) மூன்றுதொழில்களைச் செய்கிற, மூ வடிவு ஆய் - (அயன் அரி அரன் என்னும்) திரிமூர்த்திகளின் வடிவமாய், பச்சென்றான் - (அவற்றுள் தானானவடிவத்தில்) பசுமைநிறத்தையுடையவனும், முன் நாள் - முற்காலத்தில், அகலிகைக்கு - அகலிகையென்னும் பெண்ணுக்கு, சே அடி வாய்ப்ப - சிவந்த தனது திருவடி சித்தியளிக்கும்படி, சென்றான் - நடந்தருளியவனுமாகிய திருமால், சேர்பு - சேருமிடம்; (எ - று.)

பிறக்குங்காலத்தும் வளர்ந்து உயிர்வாழுங் காலத்தும் இறக்குங்காலத்தும் உண்டாகிற பலவகைத்துன்பங்களும், அவற்றிற்கெல்லாம் காரணமான கருமங்களும் தன்னையடைந்தார்க்கு இனி இல்லையாம்படி தன்மகிமையாற் செய்யுந்தரத்தது திருவேங்கடமென்க.

இனி, நோவு - மனேவியாதி; அதாவது - மனக்கிலேசம் என்றும், நோய்-தேகவியாதி யென்றும் உரைத்தலு முண்டு. 'நோய்செய்வினை' என்றதில் நோய் என்றது, பசி தாகம் பயம் கோபம் முதுமை துன்பம் முதலிய பலவகை உடற்குற்றங்களையும் பொதுப்பட உணர்த்து மென்க. நோவு, நோய், வீவு - தொழிற்பெயர்கள். செம்மை + அடி; சேவடி; "ஈறுபோதல்" என்னும் சூத்திர விதி.

அகலிகை - அஹல்யா என்ற வடசொல்லின் திரிபு; அப்பெயர் - அழகில்லாமையில்லாதவளென்று பொருள்படும்: மிக்க அழகுள்ளவளென்று

கருத்து; ஹல்யம் - அழகின்மை. இவள், கௌதமமுனிவனது மனைவி. இவளிடத்திற் பலநாளாய்க் காதல்கொண்டிருந்த தேவேந்திரன் ஒருநாள் நடுராத்திரியில்அம்முனிவனாச்சிரமத்துக்கு அருகே வந்து பொழுதுவிடியுங்காலத்துக் கோழிகூவுவதுபோலக் கூவ, அதுகேட்ட கௌதமன் சந்தியாகாலம் சமீபித்துவிட்டதென்று கருதி யெழுந்து காலைக்கடன் கழிக்கும்பொருட்டு நீர்நிலைநோக்கிப் புறப்பட்டுச் செல்ல, அப்பொழுது இந்திரன் இதுவேசமயமென்று அம்முனிவனுருக்கொண்டு ஆச்சிரமத்துட் சென்று அவளோடுசேர்கையில், அவளும் 'தன்கணவனல்லன், இந்திரன்' என்று உணர்ந்தும் விலக்காமல் உடன்பட்டிருக்க, அதனை ஞானக்கண்ணினால் அறிந்து உடனே மீண்டுவந்த அம்முனிவன் அவளைக் கருங்கல்வடிவமாம்படி சபித்து, உடனே அவள் அஞ்சிநடுங்கிப் பலவாறு வேண்டியதற்கு இரங்கி, 'ஸ்ரீராமனது திருவடிப்பொடி படுங்காலத்து இக்கல்வடிவம் நீங்கி நிஜவடிவம் பெறுக' என்று அநுக்கிரகிக்க, அவ்வாறே கல்லுருவமாய்க் கிடந்த அகலிகை ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர் விசுவாமித்திர முனிவனது யாகத்தை முடித்தபிறகு அவனோடு மிதிலைக்குச் செல்லும்போது இராமமூர்த்தியின் திருவடித்துகள் பட்டமாத்திரத்தில் கல்வடிவம்நீங்கி இயற்கை நல்வடிவம் அடைந்தன ளென்பது, இங்குக் குறித்த கதை. (கச)

கரு. பித்துமல மேமைமுடம் பேய்குருடு கூன்செவிடு
மெய்த்துயர்நோய் தீர்த்தருளும் வேங்கடமே— பத்தருக்கு
வந்ததுக்கங் காப்பான் மலருந் தியினுலகந்
தந்ததுக்கங் காப்பான் றலம்.

(இ - ள்.) பித்து - பைத்தியம்பிடித்தலும், மலடு - பிள்ளைப்பேறில்லாக் குறையும், ஊமை - பேசாமையும், முடம் - கைகால்களின் குறைவும், பேய் - பேய்பிடித்தலும், குருடு - கண்தெரியாமையும், கூன் - உடல்வளைதலும், செவிடு - காதுகேளாமையும் ஆகிய உடற்குற்றங்களையும், மெய் துயர் நோய் - மற்றும்வருத்தத்தைத்தருகின்ற வியாதிகளையும், தீர்த்து அருளும் - (தன்னையடைந்தார்க்கு) நீக்கியருளுகிற, வேங்கடமே——,——பத்தருக்கு வந்த துக்கம் காப்பான் - தன்அடியார்களுக்கு வந்த துன்பங்களை நீக்கி (அவற்றினின்று அவர்களை)ப் பாதுகாப்பவனும், மலர் உந்தியின் [உந்திமலரின்] - தனது நாபித்தாமரைமலரினின்று, உலகம் தந்து - உலகத்தை உண்டாக்கி, அதுக்கு - அவ்வுலகத்தையுண்ணும்பொருட்டு, அங்காப்பான் - வாய்திறப்பவனுமாகிய திருமாலினது, தலம் - இடமாம்; (எ - று.)

திருவேங்கடமலையினது வரப்பிரசாதசக்தி, முன்னிரண்டடியில் விளக்கப்பட்டது. முதலடி - பெயர்ச்செவ்வெண். பக்தர், துःகம் என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. காத்தல் - தடுத்தல், பரிகரித்தல். உந்தியின் - ஐந்தனுருபு, நீக்கம். உலகம் - சாதியொருமை; ஆனதுபற்றி, 'அதுக்கு' என ஒருமையாக் கூறினார். அங்காப்பான், அங்கா - பகுதி. மலருந்தியின் உலகந் தந்து அதுக்கு அங்காப்பான் - உலகத்தைப் படைப்பவனும், அளிப்பவனும், அழிப்பவனும் அவனே யென்றபடி. (கரு)

கசா. வாடப் பசித்த வரியுழுவை வாலாட்டி
மேடத்தைப் பார்த்துறுக்கும் வேங்கடமே—கூடத்துக்
கம்பவள மாவென்றான் காசினிக்கும் வெண்ணெய்க்குஞ்
செம்பவள மாவென்றான் சேர்வு.

(இ - ள்.) வாட - வாட்டமுண்டாம்படி, பசித்த - பசியடைந்துள்ள, வரி உழுவை - உடற்கோடுகளையுடைய புலிகள், மேடத்தை பார்த்து - (வானத்திற் செல்லுகிற ஆட்டின்வடிவமான) மேஷராசியைப் பார்த்து, வால்

ஆட்டி உறுக்கும் - (அந்த ஆட்டைக் கொன்றுதின்னக்கருதித்) தன்வாலை யசைத்துக்கொண்டு கோபித்து அதனோடுமாறுபடுதற்கு இடமான, வேங்கடமே——,——கூடத்து - யானைச்சாலையில், கம்பம் - தறியிற் கட்டிவைக்கத் தக்க, வளம் மா-மதக்கொழுமையையுடைய(குவலயாபீடமென்ற)யானையை, வென்றான் - கொன்று சயித்தவனும், காசினிக்கும் - (யுகாந்தகாலத்தில்) உலகத்தை உண்ணுதற்காகவும், வெண்ணெய்க்கும் - (கிருஷ்ணவதாரத்தில்) வெண்ணெயை உண்ணுதற்காகவும், செம் பவளம் ஆ என்றான் - சிவந்த பவழம்போன்ற தனது திருவாய்மலரை ஆவென்று திறந்தவனுமாகிய திருமால், சேர்வு - சேர்ந்திருக்குமிடம்; (எ - று.)

பசித்த புலி ஆட்டுக்கடாவை நோக்கி அதனைக் கொல்லச் சீறி முயலுதல், இயல்பு; வேங்கடத்திலுள்ள புலி வானத்து மேஷராசியைப் பார்த்து உறுக்குமென மலையின் உயர்ச்சியை உணர்த்தியபடியாம். இது, **தொடர்புயர்வு நவிற்சியணி.** புலி குறிஞ்சிநிலத்து விலங்காதலால், அதனை யெடுத்துக்கூறினர். இனி வருஞ் செய்யுள்களில் இதுபோல வருகின்ற வருணனைகளுக் கெல்லாம் இங்ஙனமே கண்டுகொள்க. 'மேடத்தைப்பார்த்திருக்கும் வேங்கடமே' என்ற பாடத்திற்கு - புலியானது அடுத்துவரும் தனது ஆகாரத்திற்கும் வலிமைக்குந் தகுந்ததாகிய விருஷபராசியை எதிர்நோக்கிக்கொண்டு அவ்வகை வலிமையில்லாத மேஷராசியைக் கண்டு உபேக்ஷித்திருக்குமென்று பொருள். வாலாட்டுதல், கோபக்குறி. மேஷம் - வடசொல். மேஷராசி, சித்திரைமாதத்துக்கு உரியது. கூடத்து என்பதற்கு - வஞ்சனையாகக் கொல்லுந்தன்மையுள்ள என்றும், கம்பம் என்பதற்கு - அசையுந்தன்மையதான என்றும் பொருள் சொள்ளலாம்; கூடம், கம்பம் - வடசொற்கள். "யானை, யறிந்தறிந்தும் பாகனையே கொல்லும்" என்றபடி தீராக்கோபமுடையதாய் அக்கோபத்தை மறைத்துவைக்கவேண்டிய காலத்தே மறைத்துவைத்து வெளிப்படுத்தவேண்டிய காலத்தே வெளிப்படுத்தலும், "தூங்குங் களிறு" என்றபடி எப்பொழுதும் அசைதலும் யானையின் இயல்பு.

யானை வென்ற கதை:- வில்விழாவென்கிற வியாஜம் வைத்துக் கம்சனால் வரவழைக்கப்பட்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ண பலராமர்கள் கம்சனரண்மனையை நோக்கிச் செல்லுகையில், அவனது அரண்மனைவாயில்வழியில் தம்மைக் கொல்லும்படி அவனால் ஏவிநிறுத்தப்பட்ட குவலயாபீடமென்னும் மதயானை கோபித்துவர, அவ்யாதவவீரர் அதனையெதிர்த்து அதன் தந்தங்களிரண்டையும் சேற்றிலிருந்து கொடியை யெடுப்பதுபோல எளிதிற்பறித்து அவற்றையே ஆயுதமாகக்கொண்டு அவற்றால் அடித்து அவ்யானையை உயிர்தொலைத்துவிட்டு உள்ளேபோயின ரென்பதாம்.

காசினி - பூமி; காச்யபீ என்ற வடசொல் திரிந்தது; இது-இங்கு மற்ற உலகங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். பவளம் - வாய்க்கு, நிறம்பற்றிய உவமையாகுபெயர்; திருப்பவளமென்கிற வழக்கும் உண்டு. (கசு)

கஎ. தாவிவரும் வானரங்க டண்குவட்டிற் கற்கடக
மேவிவரக் கண்டோடும் வேங்கடமே—காவிரிசூழ்
பொற்றிருவ ரங்கத்தான் போதன் சிவனென்னு
மற்றிருவ ரங்கத்தான் வாழ்வு.

(இ - ள்.) தாவி வரும் - தாவிக்கொண்டேவருகின்ற, வானரங்கள்-குரங்குகள், தண் குவட்டில் - குளிர்ச்சியான சிகரத்தில், கற்கடகம் மேவி வர - (நண்டுவடிவமான) கர்க்கடகராசி பொருந்திவர, கண்டு - (அதனைப்) பார்த்து, ஓடும் - அஞ்சியோடுதற்கு இடமான, வேங்கடமே——,——காவிரி சூழ் - காவேரிநதிசூழ்ந்த, பொன் திரு அரங்கத்தான் - அழகிய திருவரங்கமென்னுந் திருப்பதியி லெழுந்தருளியிருப்பவனும், போதன் சிவன் என்னும் மற்று

இருவர் அங்கத்தான் - (திரிமூர்த்திகளுள்) பிரமன் சிவன் என்னும் மற்றை யிருவரையுந் தனது அங்கத்தில் உடையவனுமாகிய திருமால், வாழ்வு - எழுந்தருளியிருக்குமிடம்; (எ - று.)

வாநரம் என்றவடசொல் - கொஞ்சங்குறைய மனிதர்போல்வதென்று காரணப்பொருள்படும். கர்க்கடகம் - வடசொல். கர்க்கடகராசி, ஆடிமாதத்துக்கு உரியது. திருவரங்கம் - ஸ்ரீரங்கம்; திருமால்திருப்பதிகளெல்லாவற்றுள்ளும் இது தலைமையான தாதலால், இதனை யெடுத்துக்கூறினர். பொற்றிருவரங்கம் - பொன்மயமான மதில்முதலியவற்றை யுடைய திருவரங்கமுமாம்; "செம்பொன்மதிலேழுடுத்த திருவரங்கப் பெருங்கோயி, லாணிப்பொற்றகடுரிஞ்சு மணிக்கதவ நீள்வாயில்" என்பர் திருவரங்கக்கலம்பகத்தும். போது-பூ; இங்குத் தாமரைமலர்; அதில் தோன்றியவன், போதன். சிவம் - சுபம்: அதனைச்செய்பவன், சிவன். பிரமனைத் தனது திருநாபியிலும், சிவனைத் தனது திருமேனியின் வலப்புறத்திலும் திருமால் கொண்டுள்ளான்; இத்தன்மை, "பிறைதங்கு சடையானை வலத்தே வைத்துப், பிரமனைத் தன்னுந்தியிலே தோற்றுவித்துக், கறைதங்கு வேற்றடங்கண் திருவை மார்பிற் கலந்தவன்", "வலத்தனன் திரிபுரமெரித்தவன் இடம்பெறத் துந்தித், தலத்தெழு திசைமுகன்" என்ற ஆழ்வாரருளிச்செயல்களாலும் விளங்கும்: 'கேசவன்' என்ற திருநாமம் இப்பொருள் கொண்டதே. வாழ்வு என்ற சொல்லின் ஆற்றலால், திருவேங்கடம் திருமாலின் திருவுள்ளத்துக்கு மிகப்பாங்காயிருத்தல் விளங்கும். (கஎ)

கஅ. ஒண்சிந்து ரத்தைவெறுத் தூடும் பிடிவேழம்
விண்சிங்கங் கண்டணைக்கும் வேங்கடமே—யெண்சிந்தைக்
கோரா விருந்தா னொருநாள் விதுரனுக்கு
வாரா விருந்தான் வரை.

(இ - ள்.) ஒள் சிந்துரத்தை - ஒளியுள்ளதான ஆண்யானையை, வெறுத்து—, ஊடும் - பிணங்குகின்ற, பிடி வேழம் - பெண்யானையானது, விண் சிங்கம் கண்டு - வானத்தில்வருகிற சிங்கவடிவமான சிங்கராசியைப் பார்த்து, அணைக்கும் - (அச்சங்கொண்டு ஆண்யானையைத் தானே வலியச்சென்று) தழுவுதற்குஇடமான, வேங்கடமே—,—எண் சிந்தைக்கு ஓரா இருந்தான் - (உலகத்தாருடைய) எண்ணுகின்ற மனத்துக்கு அறியப்படாமல் இருந்தவனும், ஒரு நாள் - ஒருநாளில், விதுரனுக்கு—, வாரா விருந்தான் - வருதற்குஅரிய விருந்தினனாய் வந்தவனு மாகிய திருமாலினது, வரை - திருமலையாம்; (எ - று.)

ஊடுதலாவது - ஆண்பாலோடு பெண்பால் அன்புவகையாற்சிறிதுமாறுபடுதல்; பிரணயகலகம். இங்ஙனம் வலியக்கொள்ளுங் கோபம் இன்பத்தை மிகுவிப்பதுஎன்னுங் கோட்பாட்டை "ஊடுதல் காமத்திற்கு இன்பம்" என்ற திருக்குறளினாலும் அறிக. பிடி - யானையின் பெண்மைப்பெயர்; இதன் ஆண்மைப்பெயர் - களிறு. களிற்றினிடத்து ஏதோ ஒரு குற்றத்தைக கற்பித்து அதுகாரணமாக அதனிடம் வெறுப்புககாட்டிப் பிடி ஊடி விலகிநிற்குமளவில், சிங்கராசியைக் கண்டதனால் அஞ்சி அவ்வச்சமிகுதியால் ஊடலை மறந்து தானே ஓடி ஆண்யானையைப் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு அதனை வலியத்தழுவிய தென்க. ஸிந்தூரம், ஸிம்ஹம் என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. சிங்கராசி, ஆவணிமாதத்துக்கு உரியது. 'எண் சிந்தைக்கு ஓரா இருந்தான்' என்றதனால், எம்பெருமானது சொரூபம் எவர்க்கும் மனத்தினாற் சிந்தித்து முற்றும் அறியமுடியாததென விளங்கும். விதுரன் - திருதராட்டிரனுக்கும் பாண்டுவுக்கும் தம்பிமுறையாகிறவன்; விசித்திரவீரி

யன்மனைவியாகிய அம்பிகையால் ஏவியனுப்பப்பட்ட தாதியினிடம் வியாசனருளாற் பிறந்தவன்; பாண்டவர்க்கும் துரியோதனாதியர்க்கும் சிற்றப்பன். கண்ணன் பாண்டவர்க்காகத் துரியோதனாதியரிடம் தூதுபேசுபவனாய் அத்தினாபுரிக்குப் போனபோது அங்கு வேறுயாருடைய வீட்டிற்குஞ் செல்லாமல் ஞானபக்திகளிற் சிறந்த விதுரனுடைய திருமாளிகையினுட்புக்குத் தங்கி அங்கு அவனால் மிக்கஅன்புடன் அமைக்கப்பட்ட விருந்துணவை அமுது செய்தருளினனென்பது பிரசித்தம். விருந்து - புதுமை; விருந்தான் - புதியனாய்ச் செல்பவன். வாரா - ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சம்.

ககூ. மாதுமடக் கன்னிகழை வந்தணுகிக் கம்பத்தின்
மீதுநடிப் பாளொக்கும் வேங்கடமே—யூதுகுழற்
பாலன்பா லாக்குவித்தான் பஞ்சவர்க்கா நூற்றுவரைக்
காலன்பா லாக்குவித்தான் காப்பு.

(இ - ள்.) மாது மடம் கன்னி - அழகையும் மடமையையு முடைய இளம்பெண்வடிவமான கந்யாராசி, கழை வந்து அணுக - மூங்கிலுக்குநேராக வந்து பொருந்தும்போது, கம்பத்தின் மீது நடிப்பாள் ஒக்கும் - (நாட்டிய) கழைக்கோலின்மேல் ஏறிக் கூத்தாடும் மங்கையை ஒத்தற்கு இடமான, வேங்கடமே——, ——ஊது குழற்பால் அன்பால் - (தான்) ஊதுகின்ற வேய்ங்குழலின் இனிய இசையினிடத்து அன்பினால், ஆ குவித்தான் - பசுக்கள் தன்னைச்சுற்றிவந்து ஒருங்குதிரளும்படி செய்தவனும், பஞ்சவர்க்கு ஆ - பஞ்சபாண்டவர்களுக்காக, நூற்றுவரை காலன்பால் ஆக்குவித்தான் - துரியோதனாதியர் நூறு பேரையும் யமனிடத்திற் சேர்ப்பித்தவனு மாகிய திருமால், காப்பு - (உயிர்களைப்) பாதுகாக்கும் இடம்; (எ - று.)

அம்மலையிலுள்ள மூங்கிலுக்குமேல் பெண்வடிவமான கந்யாராசி வரும்போது கழைக்கூத்திபோலுமென்க. மூங்கிலின்உயர்ச்சியை இங்ஙனங் கூறியதனால், மலையின்வளத்தை எடுத்துக்காட்டியவாறு. கந்யாஎன்ற வடசொல், கன்னியென விகாரப்பட்டது. கந்யாராசி, புரட்டாசிமாதத்துக்கு உரியது. கண்ணன் குழலூதுகையில் அதன் இசையின் இனிமைக்கு மகிழ்ந்து பசுக்கள் யாவும் அப்பெருமானைச் சூழ வந்து திரளும். குழற்பால், பால் - ஏழனுருபு. ஊது குழல் பாலன் பால் ஆ குவித்தான் என்றுபிரித்து, குழலூதுகின்ற இடைச்சிறுவனானவனும் பால்கறக்கும் பசுக்களை ஒருங்குதிரளச்செய்தவனும் என்று உரைப்பாரும் உளர். பஞ்சவர் - ஐவர்; பஞ்ச என்னும் வடமொழியெண்ணுப்பெயரினடியாப் பிறந்த பெயர். பஞ்சவர், நூற்றுவர் - தொகைக்குறிப்பு. காலன் - பிராணிகளின் ஆயுட்காலத்தை வரையறுப்பவன். கண்ணபிரான், தனக்கு உயிர்நிகரான பாண்டவர்களைப் பாதுகாத்தற் பொருட்டு, அவர்கட்குப் பங்காளிகளும் பகையாளிகளு மான துரியோதனாதியரனைவரும் மகாபாரதயுத்தத்தில் வேரோடுஅழியும்படி பலவகையுதவி புரிந்தமை, பிரசித்தம். காலன்பா லாக்குவித்தான் - வீமனைக்கொண்டு கொல்வித்தான். ஆக்குவித்தான் என்பதில், கு வி என்ற இரண்டும் - இணைந்துவந்த பிறவினைவிகுதிகள். (ககூ)

உ0. மன்னு குடிக்குறவர் வானூர் துலாத்திடையே
மின்னு மணிநிறுக்கும் வேங்கடமே—யென்னு
ளரவிந்தப் போதகத்தா னன்பா லழைத்த
கரவிந்தப் போதகத்தான் காப்பு.

(இ - ள்.) மன்னு குடி குறவர் - (குறிஞ்சிநிலத்து) நிலைபெற்ற குடிகளாகிய குறவர்கள், வான் ஊர் துலாத்து இடையே - வானத்திற்செல்லுகிற (நிறைகோல்வடிவமான) துலாராசியினிடத்திலே, மின்னும் மணி நிறுக்கும் -

பிரகாசிக்கிற இரத்தினங்களை வைத்துநிறுத்து எடையறிதற்கு இடமான, வேங்கடமே——, ——என் உள் அரவிந்தம் போது அகத்தான் - அடியே னுடைய மனமாகிய தாமரைமலரினிடத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவனும், அன்பால் அழைத்த - பக்திகொண்டு (ஆதிமூலமே யென்று) கூப்பிட்ட, கரம் விந்தம் போதகத்தான் - துதிக்கையையுடைய விந்தியமலையைப் போன்ற யானையையுடையவனுமாகிய திருமால், காப்பு - (உயிர்களைப்) பாதுகாக்கும் இடம்; (எ - று.)—மணிகள், மலையிலுள்ளவை.

துலாத்து, அத்து - சாரியை. துலாராசி, ஐப்பசிமாதத்துக்கு உரியது. "மலர்மிசையேகினான்" என்றபடி எம்பெருமான் அன்பால் நினைவாரது உள்ளக்கமலத்தில் அவர்நினைந்தவடிவோடு விரைந்துசென்று வீற்றிருத்தலால், 'என்உள் அரவிந்தப்போதகத்தான்' என்றார். 'அன்பால் அழைத்த போதகத்தான்' என்பது, வடமொழிநடை; கஜேந்திராழ்வானால் அன்போடு அழைக்கப்பட்டவ னென்பது கருத்து. விந்தியகிரி முன்ஒருகால் மகாமேருகிரியோடு மாறுபட்டு மிகப்பெரியதாய் ஓங்கிவளர்ந்தமைபற்றி, அதனை, யானையின் பருமைக்கும் வலிமைக்கும் உவமையெடுத்துக்கூறினார். அரவிந்தம் - போதகம் - வடசொற்கள். விந்தம் - வடசொல்திரிபு. பத்துப் பிராயத்துயானைக்குட்டியைப் போதக மென்பர்; அச்சிறப்புப்பெயர் - இங்குப் பொதுப்பட யானையென்றமாத்திரமாய் நின்றது. (௨0)

உக. கொல்லைக் குறவர் குளிர்மதிமா னைக்ககன
வில்லைக் குனித்தெய்யும் வேங்கடமே—கல்லை
யரிவைவடி வாக்கினா னன்னமாய் வேத
விரிவைவடி வாக்கினான் வெற்பு.

(இ - ள்.) கொல்லை - தினைக்கொல்லையைக் காக்கின்ற, குறவர் - குறவர்கள், குளிர் மதி மானை - குளிர்ந்த சந்திரனிடத்து உள்ள (களங்கத்தோற்றமாகிய) மான்வடிவை, (தினைப்பயிரை மேயவருகிற மானென்று எண்ணி), ககனம் வில்லை குனித்து எய்யும் - வானத்திற்காணப்படுகிற வில்வடிவமான தநுரிராசியைக் கைவில்லாகக்கொண்டு வளைத்து அதுகொண்டு அம்புஎய்ய முயலுதற்கு இடமான, வேங்கடமே——,——கல்லை அரிவை வடிவு ஆக்கினான் -(சாபத்தாற்) கல்வடிவமாய்க்கிடந்த அகலிகையைப் பெண்வடிவமாகச் செய்தவனும், அன்னம் ஆய் - அன்னப்பறவையின்வடிவங்கொண்டு, வேதம் விரிவை வடி - மிகப்பரந்ததான வேதத்தை (ப்பிரமனுக்கு)த் தெளிவாகக் கூறிய, வாக்கினான் - திருவாக்கையுடையவனுமாகிய திருமாலினது, வெற்பு - திருமலை; (எ - று.)

சந்திரனிடத்துஉள்ள களங்கத்தை மானென்று கூறுவார் கொள்கை, இங்குக் கொள்ளப்பட்டது. 'ககனவில்லைக் குனித்து எய்யும்' என்பதற்கு - வானத்திற்காணப்படுகிற இந்திரதனுசை வளைத்து அம்பெய்ய முயலும் என்று உரைப்பாரும் உளர்; முன்னும் பின்னும் உள்ள செய்யுள்களிலெல்லாம் பன்னிரண்டு மாசங்களுக்கு உரிய இராசிகளையே கூறிவருகிற சந்தர்ப்பத்தை நோக்கின், அங்ஙனம் உரைத்தல் இவ்விடத்துக்குப் பொருந்தாமை தெற்றென விளங்கும். தநுரிராசி, மார்கழிமாதத்துக்கு உரியது. அரிவை என்பது - இங்குப் பருவப்பெயராகாமல் பெண்என்ற மாத்திரமாய் நின்றது; அப்பருவத்துக்கு வயதெல்லை - இருபதுமுதல் இருபத்தைந்தளவும். பிரமன் துயில்கையில் வேதங்களைக் கொள்ளைகொண்டு கடலில்மறைந்த சோமுகாசுரனை மத்ஸ்யாவதாரமெடுத்துக் கொன்று அவன் கவர்ந்துசென்ற வேதங்களை மீட்டுக்கொணர்ந்த திருமால் ஹம்ஸரூபியாயிருந்து, தனது நாபிக்கமலத்தினின்று தோன்றிய பிரமனுக்கு அவ்வேதங்களைத் தெளிவாக

உபதேசித்தருளின னென்பது, இங்குக்குறித்த வரலாறு. பாலையும் நீரை யுங் கலந்துவைத்தால் நீரைப்பிரித்துப் பாலையே உட்கொள்ளும் இயல்பின தான அன்னப்பறவை ஸாராஸாரவிவேகமுடைமைக்கு உவமைகூறப்படுமாத லின், அத்தன்மையதான அன்னப்பறவையின் வடிவைக் கொண்டு அஸா ரத்தைக் கழித்து ஸாரத்தை யுணர்த்தியருளின னென்பது, 'வடி' என்ற சொல்லின் ஆற்றலால் விளங்கும்; வடித்தல் - சேர்ந்தெடுத்துக்கொடுத்தல். வாக்-வடசொல்; சொல்என்னும் பொருளது: வாய்க்கு இலக்கணை. வேதம் அநந்தமாதலால், 'வேதவிரிவு' எனப்பட்டது. (உக)

உஉ. தேனேறித் தேன்வைக்குந் திண்கழைமேல் விண்மகர
மீனேறி வேள்கொடியாம் வேங்கடமே—வானேறித்
தீமுகனா கத்திருப்பார் சேவடிக்கா ளானவரைக்
காமுகனா கத்திருப்பார் காப்பு.

(இ - ள்.) தேன் - வண்டுகள், ஏறி - உயரப்பறந்து சென்று சேர்ந்து, தேன் வைக்கும் - தேனைச் சேர்த்துவைக்கப்பெற்ற, திண் கழைமேல் - வலிய மூங்கிலின்மேல், விண் மகரம் மீன் ஏறி - வானத்திற்செல்லுகிற சுறாமீன் வடிவமான மகரராசி வந்துதங்குகையில், வேள் கொடி ஆம் - மன்மதனது துவசம்போலத் தோன்றப்பெற்ற, வேங்கடமே——,——வான் - பரமபதத் தில், தீ முகன் நாகத்து - விஷாக்கினியைச்சொரியும் முகங்களையுடைய ஆதிசேஷன்மீது, ஏறி இருப்பார் - ஏறிவீற்றிருப்பவரும், சே அடிக்கு ஆள் ஆனவரை-(தமது) சிவந்ததிருவடிகளுக்கு அடிமைப்பட்டவர்களை, காமுகன் ஆக திருப்பார் - காமமுடையவனாகச் செல்லவிடாதவரும் ஆகிய திருமால், காப்பு - (உயிர்களைப்) பாதுகாக்கும் இடம்; (எ - று.)

மன்மதன் சுறாமீன்வடிவத்தைக் கொண்டகொடியையுடையவனென அறிக; அவனுக்கு வடமொழியில் 'மகரத்வஜன்' என்றும், தென்மொழி யில் 'சுறவக்கொடியோன்' என்றும் பெயர்கள் உண்டு. 'தேனேறித் தேன் வைக்குந் திண்கழை' என்று அம்மலையின் மூங்கிலை அடைமொழிகொடுத்துச் சிறப்பித்ததனால், அம்மலையின்வளத்தை விளக்கியவாறும். வானத்தையளாவி மிகவோங்கிவளர்ந்துள்ள மூங்கிலுக்கு நேராக வருகிற மகரராசி, மன்மதனது துவசதண்டத்தின்மேற் காணப்படுகின்ற சுறாமீன்வடிவம் போலு மென்க. மகரராசி, தைமாதத்துக்கு உரியது. வேள் - (ஆண்பாற்கும் பெண்பாற் கும்) விருப்பத்தை விளைப்பவன்; காமதேவன்: அன்றி, விரும்பப்படும் மிக்க அழகையுடையவன். வேள் என்ற வினைப்பகுதி - விரும்புதலென்று பொருள் தரும்; அது இங்குப் பெயர்த்தன்மைப்பட்டது.

வான் நாகத்து ஏறியிருப்பா ரென இயையும். வான்ஏறி நாகத்துஇருப் பார் என்றே இயைத்துப் பொருள்கொண்டால், பரமபதத்திலிருப்பு வந் தேறி யென்னும்படி யுள்ளது திருவேங்கடத்தில் நிலைத்திருக்கின்ற இருப்பு என்ற கருத்து விளங்கும். 'தீமுகன்' என்றது, நாகத்துக்கு இயற்கை யடைமொழி. முகன் - முகம் என்பதன் போலி. "சென்றாற் குடையாம் இருந்தாற் சிங்காசனமாம், ...திருமாற்கு அரவு" என்றபடி திருவனந் தாழ்வான் எம்பெருமான் வீற்றிருத்தற்கு இடமாகுமாறு திவ்வியசிங்காசன மாய் அமைதலால், 'நாகத்துஇருப்பார்' என்றார். தமக்கு அடிமைப்பட்டவர் களைப் பின்பு காமம் முதலிய தீநெறியில் மனஞ்செலுத்தவிடாதபடி குறிக் கொண்டு தம்வழிப்படுத்தி யாளுபவ ரென்பது, 'சேவடிக்காளானவரைக் காமுகனாகத் திருப்பார்' என்றதன் கருத்து. 'ஆளானவரை' என்ற பன்மை க்கு ஏற்ப, 'காமுகராக' என்னாது 'காமுகனாக' என ஒருமையாக்கூறினது,

பன்மையொருமைமயக்கம்; தனித்தனி காமுகனுக வென்க. இது திரிபுநய த்தை நோக்கியது. 'ஆளானவெனே' என்றும் பாடம். காமுகன்-வடசொல்.

உ௩. ஒண்கொம்பிற் றேனிரு ளூர்பிறைக்கோட் டாலுடைந்து
விண்கும்ப வாய்நிறைக்கும் வேங்கடமே—வண்கும்ப
கம்பத்தா னைக்கடுத்தார் காரரக்கர் போர்மாளக்
கம்பத்தா னைக்கடுத்தார் காப்பு.

(இ - ள்.) ஒள் - ஓங்கிவிளங்குகின்ற, கொம்பில் — மரக்கொம்புகளிற் கட்டப்பட்டுள்ள, தேன் இருல் - தேன்கூண்டு, ஊர் பிறை கோட்டால் உடைந்து - (வானத்திற்) செல்லுகிற பிறைச்சந்திரனது வளைந்தவடிவமாகிய கொம்பு படுதலால் உடைந்து, விண் கும்பம் வாய் நிறைக்கும் - வானத்தி லுள்ள குடவடிவமான கும்பராசியின் வாயளவும் (தேனைச்சொரிந்து) நிறைத்தற்கு இடமான, வேங்கடமே——,——வள் கும்பம் - (இயல்பிற்) கொழுமையுள்ள மத்தகத்தையுடையதும், கம்பத்து - (முதலைவௌவியதனு லாகிய) நடுக்கத்தையுடையதுமாகிய, ஆனைக்கு - கஜேந்திராழ்வானுக்கு, அடுத்தார் - அருகில் ஓடிவந்து அபயமளித்தவரும், கார் அரக்கர் போர் மாள - கருநிறமுடைய இராக்கதர்கள் போரில் இறக்க, கம் பத்தானை கடுத் தார் - பத்துத்தலைகளையுடையவனை இராவணனைக் கோபித்து அழித்த வருமாகிய திருமால், காப்பு - (உயிர்களைப்) பாதுகாக்கும் இடம்; (எ - று.)

பிறைக்கோட்டால் என்பதற்கு - வளைந்தவடிவமுடைய பிறையினது நுனி படுதலால் என்றுஉரைப்பினும் அமையும். கும்ப்ராசி, மாசிமாதத்துக்கு உரியது. வேங்கடமலையிலுள்ள கொம்பு கும்பராசிக்கு மேலுள்ள தென் றும், தன்மீது பிறைச்சந்திரன் படப்பெறுவ தென்றும் கூறியதனுல், அத னது உயர்வை விளக்கி மலைவளத்தை வருணித்தபடியாம். கும்பம் - குடம்; இரண்டுகுடம் கவிழ்த்தாற்போன்ற யானைத்தலையிலுறுப்புக்கும் பெயராக வழங்கும். அடுத்தல் - சமீபித்தல். ரக்ஷஸ் என்ற வடசொல், அரக்க ரெனச் சிதைந்தது. கம் - தலை; வடசொல். (உ௩)

உச. கூனலிள வெண்குருகு கோனேரி யில்விசும்பூர்
மீனநிழ லைக்கொத்தும் வேங்கடமே—கானகத்துப்
பொன்னு ருழையெய்தார் பூங்கழலே தஞ்சமென
வுன்னு ருழையெய்தா ரூர்.

(இ - ள்.) கூனல் இள வெள் குருகு - (கழுத்து)வளைவையுடைய இள மையான வெண்ணிறமுள்ள குருகென்னும் நீர்ப்பறவை, கோனேரியில் - கோனேரிதீர்த்தத்தில், விசும்பு ஊர் மீனம் நிழலை-வானத்திற் செல்லுகின்ற மீன்வடிவமான மீனராசியினது நிழல் தெரிய அதனை, கொத்தும் — (அந் நீரிற்செல்லுகிற உண்மையானமீனென்றே கருதி உண்ணும்பொருட்டு மூக்கி னுற்) குத்துதற்கு இடமான, வேங்கடமே——,——கான் அகத்து - தண்ட காரணியத்திலே, பொன் ஆர் உழை - பொன்னிறமாய்ப் பொருந்திய (மாரீசனுகிய) மாயமானை, எய்தார்-அம்புஎய்து வீழ்த்தியவரும், பூ கழலே தஞ்சம் என உன்னுருழை எய்தார் - தமது திருவடித்தாமரை மலர்களையே சரணமென்று நினையாதவரிடத்திற் சென்றுசேராதவரு மாகிய திருமாலி னது, ஊர் - திருப்பதி; (எ - று.)

கூன் நல் எனப்பிரித்து, வளைவுள்ள அழகிய என்றும் பொருளுரைக்க லாம். குருகு - நாரை, கொக்கு. கோன் ஏரி - வடமொழியில், ஸ்வாமிபுஷ் கரிணியென்று வழங்கும். திருவேங்கடமலையின்மேல் திருக்கோயிலுக்கு அருகிலுள்ள பிரதானமான திவ்யதீர்த்தம் இது. மீனராசி, பங்குனி

மாதத்துக்கு உரியது. கொத்துதலெனினும், குத்துதலெனினும் ஒக்கும். மீனராசியின் நிழலை மீனென்று மயங்கியதாகக் கூறியது, மயக்கவணி. சீதையைக் கவர்ந்து செல்லக் கருதிய இராவணனது தூண்டுதலால் அவனுக்கு மாமன்முறையுள்ள மாரீசனென்ற ராக்ஷசன் மாயையாற் பொன் மானுருவங்கொண்டு தண்டகாரணியத்திற் பஞ்சவடியிலே சீதையினெதிரிற் சென்று உலாவுகையில், அப்பிராட்டியின் வேண்டுகோளின்படி அதனைப் பிடித்தற்குத் தொடர்ந்துசென்ற இராமபிரான், நெடுந்தூரம் ஓட்டங்காட்டிய அம்மானை மாயமானென்று அறிந்தவளவிலே அதன்மேல் அம்புஎய்து வீழ்த்தின னென்பது பிரசித்தம். ஆருழை - வினைத்தொகை; பண்புத்தொகையாகக் கொண்டால், (பெறுதற்கு) அரிய மானென்று பொருள்படும். எய்தார் என்பது - மூன்றாமடியில் எய் என்னும் பகுதியின்மேற் பிறந்த உடன்பாட்டு இறந்தகால வினையாலணையும்பெயரும், நான்காமடியில் எய்து என்னும் பகுதியின்மேற் பிறந்த எதிர்மறை வினையாலணையும் பெயருமாம். கழலே தஞ்சமென வுன்னுருழை யெய்தார் - தமக்குஅடிமைபூணுதவரிடத்தில் அன்போடு சென்றுசேராதவர்; எனவே, கழலேதஞ்சமென்று உன்னுவாரிடத்து எய்துபவ ரென்பது அருத்தாபத்தியால் விளங்கும். (உச)

உரு. மண்மூலந் தாவென்று மந்திகடு வற்குரைப்ப
விண்மூலங் கேட்டேங்கும் வேங்கடமே—யொண்மூல
வேதத் திருக்குழையார் வெய்யோ னிரண்டனைய
சீதத் திருக்குழையார் சேர்வு.

(இ - ள்.) மண் மூலம் தா என்று மந்தி கடுவற்கு உரைப்ப - 'மண்ணிலிருக்கிற கிழங்கை (உண்ணுதற்காகப் பெயர்த்தெடுத்துக்) கொடு' என்னும் பொருளில் 'மூலம்தா' என்று பெண்குரங்கு ஆண்குரங்கைநோக்கிச் சொல்ல, விண் மூலம் - வானத்திலுள்ள மூலநட்சத்திரம், கேட்டு - (அச்சொல்லைக்) கேட்டு, ஏங்கும் - (தன்னைப்பிடித்துக்கொடுக்கச் சொன்னதாகக் கருதி) அஞ்சிக் கலங்குதற்கு இடமான, வேங்கடமே ——, —— ஒள் - (எல்லாப்பிரமாணங்களிலும்) சிறந்தபிரமாணமாக வுள்ளவையும், மூலம் - (எல்லாநூல்களுக்கும்) முதல்நூலாகவுள்ளவையுமான, வேதத்து - வேதங்களின், இருக்கு - மந்திரங்களை, உழையார் - தமக்கு இடமாகக் கொண்டு அவற்றில் (பொருள் வடிவமாகப்) பொதிந்திருப்பவரும், வெய்யோன் இரண்டு அனைய - சூரியமண்டலம் இரண்டு உளவாயின் அவற்றைப் போன்ற [மிகவிளங்குகிற], சீதம் திரு குழையார் - குளிர்ந்த ஒளியுள்ள சிறந்த திவ்வியகுண்டலங்களை யணிந்தவருமான திருமால், சேர்வு - சேர்ந்து தங்குமிடம்; (எ - று.)

மந்தி 'மூலந்தா' என்று வேண்டியதனால், அதனிடத்து மிக்கஅன்பு கொண்ட கடுவன் தன்னைப்பிடித்து மந்தியின்கையிற் கொடுத்துவிடுமே யென்று மூலநக்ஷத்திரம் அஞ்சுமென்க. இவ்வர்ணனையில், அம்மலை வானத்து நட்சத்திரவீதிக்கு அருகாம்படி ஓங்கிய தென்பதனோடு, அம்மலைக்குரங்கு தேவகணமும் அஞ்சத்தக்க வலிமையுடைய தென்பதும் விளங்கும். மண்மூலம் என்றவிடத்து 'வண்மூலம்' என்றும் பாடம் உண்டு; அது சிறக்கும்: செழிப்பான மூலமென்க. மந்தி - குரங்கின் பெண்மைப்பெயர். கடுவன் - அதன் ஆண்மைப்பெயர்: கடுமையுடையது. 'மூலம்' என்ற பெயர்கொண்டு சமத்காரங் கற்பிக்கப்பட்டது. இருக்கு - ருக் என்ற வடசொல்லின் விகாரம். 'வெய்யோனிரண்டனைய' என்றது, இல்பொருளுவமை. (உரு)

உசா. நாலவிட்ட பொன்னூச னன்னுதலா ருந்துதொறு
மேலவிட்டர் தொட்டிழியும் வேங்கடமே—யாலமிட்ட

பொற்புக் களங்கறுத்தார் போர்சரிய வாணன்றோள்
வெற்புக்க ளங்கறுத்தார் வீடு.

(இ - ள்.) நால விட்ட - தொங்கவிடப்பட்டுள்ள, பொன் ஊசல் - பொன்னினாலாகிய ஊஞ்சல், நல் நுதலார் உந்துதொறும் - அழகியநெற்றியையுடைய மகளிர் வீசித்தள்ளியாட்டுந்தோறும், மேல் அவிட்டம் தொட்டு இழியும் - வானத்திலுள்ள அவிட்ட நக்ஷத்திரத்தின்மீது பட்டு இறங்குதற்கு இடமான, வேங்கடமே—,—ஆலம்இட்ட - விஷத்தைஉட்கொண்ட, பொற்பு களம் - பொலிவையுடைய கண்டம், கறுத்தார் - கருநிறமடைந்தவரான சிவபிரான், போர் சரிய - யுத்தத்திலே பின்னிட, வாணன் தோள் வெற்புக்கள் - பாணாசுரனுடைய தோள்களாகிய மலைகளை, அங்கு - அப்பொழுது [அல்லது அப்போர்க்களத்தில்], அறுத்தார் - துணித்தவரான திருமாலினது, வீடு - வசிக்குமிடம் ; (எ - று.)—எதுகையமைதிநோக்கி, அவிட்டத்தைக் கூறினார்.

முன்னிரண்டடியில் திருவேங்கடத்தின் உயர்வும், பின்னிரண்டடியில் திருவேங்கடமுடையானது பரத்வமும் குறிக்கப்பட்டன. நுதல் - புருவமுமாம். ஹாலம், பாணன் என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. பொற்பு - பொலிவையுணர்த்தும் உரிச்சொல். களம் - வடசொல். கருமை யென்ற பண்பினடியாகிய கருஎன்பது, கறு என விகாரப்பட்டு வினைத்தன்மையடையும். திருமாலின்கட்டளைப்படி தேவர்கள் அசுரர்களைத் துணைக்கொண்டு திருப்பாற்கடல் கடைகையில் அதினின்று எழுந்ததோர் அதிபயங்கரமான பெருவிஷத்தைக் கண்டமாத்திரத்தில் அதன் கொடுமையைப் பொறுக்கமாட்டாத தேவர்களின் வேண்டுகோளினாலும், திருமாலின் கட்டளையினாலும், அவ்விஷத்தைச் சிவபிரான் அமுதுசெய்து கண்டத்தில் நிறுத்தியதனால், அப்பெருமானது கண்டம் கருநிறமடைந்ததென அறிக.

பின்னிரண்டடியிற் குறித்த கதை:—பலிசக்கரவர்த்தியின் சந்ததியிற் பிறந்த பாணாசுரன் ஒருகாலத்துச் சிவபிரானது நடனத்தைத் தரிசித்து, அதற்குத் தனது இரண்டுகைகளால் மத்தளந்தட்ட, சிவபெருமான் அருள்கூர்ந்து அவனுக்கு ஆயிரங்கைகளையும் நெருப்புமதிலையும் அளவிறந்த பலத்தையும் மிக்க செல்வத்தையும் தான் தனதுபரிவாரங்களோடு அவன்மாளிகைவாயிலிற் காவல்செய்திருத்தல் முதலிய வரங்களையும் தந்தருளினன் ; அந்தப்பாணாசுரனுடைய பெண்ணாகிய உஷையென்பவள், ஒருநாள் ஒரு புருஷனோடு தான்கூடியதாகக் கனாக்கண்டு, முன்பு பார்வதி அருளியிருந்தபடி அவனிடத்தில் மிக்க ஆசை பற்றியவளாய், தன் உயிர்த்தோழியான சித்திரலேகைக்கு அச்செய்தியைத்தெரிவித்து, அவள்மூலமாய் அந்தப்புருஷன் கிருஷ்ணனுடைய பௌத்திரனும் பிரத்யும்நனது புத்திரனுமாகிய அநிருத்தனென்று அறிந்துகொண்டு, ‘அவனைப்பெறுதற்கு உபாயஞ் செய்யவேண்டும்’ என்று அத்தோழியையே வேண்ட, அவள் தன்யோகவித்தைமகிமையினால் துவாரகைக்குச் சென்று அநிருத்தனைத் தூக்கிக்கொண்டுவந்து அந்தப்புரத்திலேவிட, உஷை அவனோடு போகங்களை அனுபவித்துவர, இச்செய்தியைக் காவலாளராலறிந்த அந்தப்பாணன் தன்சேனையுடன் அநிருத்தனை யெதிர்த்து மாயையினாற் பொருது நாகாஸ்திரத்தினாற் கட்டிப்போட்டிருக்க, துவாரகையிலே அநிருத்தனைக் காணாமல்யாதவர்களெல்லாரும்கலங்கியிருந்தபோது, நாரதமகாமுனிவனால் நடந்த வரலாறு சொல்லப்பெற்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான், பெரியதிருவடியை நினைத்தருளி, உடனேவந்துநின்ற அக்கருடாழ்வானது தோள்மேல் ஏறிக்கொண்டு பலராமன்முதலானாரோடு கூடப் பாணபுரமாகிய சோணிதபுரத்துக்கு எழுந்தருளும்போதே, அப்பட்டணத்தின் சமீபத்திற் காவல்செய்துகொண்டிருந்த சிவபிரானது பிரமதகணங்கள் எதிர்த்துவர, அவர்களையெல்லாம் அழித்து, பின்பு சிவபெருமானாலேவப்பட்டதொரு ஜ்வரதேவதை மூன்று

கால்களும் மூன்றுதலைகளுமுள்ளதாய் வந்து பாணனைக் காப்பாற்றும்பொருட்டுத் தன்னோடு யுத்தஞ்செய்ய, தானும் ஒருஜ்வரத்தை யுண்டாக்கி இதன் சக்தியினாலே அதனைத்துரத்திவிட்டபின்பு, சிவபிரானது அநுசராகையாற் பாணாசுரனது கோட்டையைச் சூழ்ந்துகொண்டு காத்திருந்த அக்கினிதேவரைவரும் தன்னோடு எதிர்த்துவர, அவர்களையும் நாசஞ்செய்து, பாணாசுரனோடு போர்செய்யத்தொடங்க, அவனுக்குப் பக்கபலமாகச் சிவபெருமானும் சுப்பிரமணியன் முதலான பரிவாரங்களுடன் வந்து எதிர்த்துப்போரிட, கண்ணன் தான் ஜ்ரும்பணாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்துச் சிவனை ஒன்றுஞ்செய்யாமற் கொட்டாவி விட்டுக்கொண்டு சோர்வடைந்துபோம்படி செய்து, சுப்பிரமணியனையும் கணபதியையும் உங்காரங்களால் ஒறுத்து ஓட்டி, பின்னர், அனேகமாயிரஞ்சூரியர்க்குச்சமமான சுதரிசந மென்கிற தனதுசக்கரத்தையெடுத்துப் பிரயோகித்து, அப்பாணனது ஆயிரந்தோள்களையும் தாரைதாரையாய் உதிரமொழுக அறுத்து அவனுயிரையும் சிதைப்பதாக விருக்கையில், பரமசிவன் அருகில்வந்து வணங்கிப் பலவாறு பிரார்த்தித்ததனால், அவ்வாணனை நான்கு கைகளோடும் உயிரோடும் விட்டருளி, பின்பு அவன் தன்னைத் தொழுது அநிருத்தனுக்கு உஷையைச் சிறப்பாக மணம்புரிவிக்க, அதன்பின் மீண்டுவந்தன னென்பது. (உசு)

உஎ. பானிறங்கொ டெங்கினிளம் பாளைவிரி யச்சுனையின்
மீனினங்கொக் கென்றொளிக்கும் வேங்கடமே—வானிமிர்ந்த
வெள்ளத்துக் கப்பாலான் மெய்ப்பரம யோகியர்த
முள்ளத்துக் கப்பாலா னூர்.

(இ - ள்.) பால் நிறம் கொள் - வெண்மைநிறத்தைக் கொண்ட, தெங்கின் இள பாளை - தென்னமரத்தினது இளமையான பாளை, விரிய - மலர, (அதுகண்டு), சுனையின் மீன் இனம் - சுனைநீரிலுள்ள மீன்கூட்டங்கள், கொக்கு என்று - (அதனைக்) கொக்கென்று கருதி, ஒளிக்கும் - அஞ்சி மறைதற்கு இடமான, வேங்கடமே—, வான் நிமிர்ந்த - வானத்தையுங் கடந்து பொங்கி மேலெழுந்த, வெள்ளத்து - பிரளயப்பெருங்கடல்வெள்ளத்திலே, கப்பு ஆலான் - கிளைகளையுடையதோர் ஆலமரத்தினது இலையிற் பள்ளிகொண்டிருப்பவனும், மெய் பரம யோகியர்தம் உள்ளத்துக்கு அப்பாலான் - உண்மையான சிறந்த யோகப்பயிற்சியையுடைய மகான்களுடைய மனத்துக்கும் முழுவதும் எட்டாமல் கடந்துள்ளவனுமான திருமாலினது, ஊர் - திருப்பதி; (எ-று.)

முன்னிரண்டடி - மயக்கவணி. கொக்கு மீனைக்குத்தியுண்ணுந் தன்மையதாதலால், அதற்கு அஞ்சியொளித்தல், மீனின் இயல்பு. சுனை - மலையிலுள்ள நீரூற்றுடைய குளம். எல்லாம் அழிந்துபோகின்ற யுகாந்தகாலத்தில் கடல் பொங்கி உலகங்களைமூடிக்கொள்ள, எங்கும் ஏகார்ணவமான அந்தமகாப்பிரளயசமுத்திரத்தில் ஓர்ஆலமரம் தோன்ற, ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு சிறுகுழந்தை வடிவமாய் ஆதிசேஷாம்சமான அம்மரத்தின் இலையொன்றன்மீது பள்ளி கொண்டு தனது மாயாசொரூபமான யோகநித்திரையைக் கைக்கொண்டு திருக்கண்வளர்ந்தருளுகின்றன னென அறிக. கப்பு - ஆலமரத்துக்கு அடைமொழி. இச்சொல்லுக்கு - கவர்என்னும் பொருள் உண்டு; அதாவது - கிளை பிரியுமிடம். மெய் என்ற அடைமொழி, யோகியரது பொய்யொழுக்கமின்மையை உணர்த்தும். மனமொழிமெய்களைக் கடந்தவ னாதலால், 'மெய்ப்பரம யோகியர்த முள்ளத்துக்கு அப்பாலான்' என்றார். (உஎ)

உஅ. கொம்பணியுந் தேமாங் குயில்கருடன் போற்கூவ
வெம்பணிகள் புற்றடையும் வேங்கடமே—வம்பணியும்

விண்ணினைந்து காப்பார் மிசைவைத்தார் பத்தரைத்த
முண்ணினைந்து காப்பா ருவப்பு.

(இ - ள்.) கொம்பு அணியும் தே மா குயில் - கிளைகள் அழகியனவாகப் பெற்ற இனிய மாமரத்தின்மேல் இருக்கிற குயிலென்னும்பறவை, கருடன் போல் கூவ - (அத்தேமாமரத்தின் இனியதளிரை நிரம்பஉண்டதனாலாகிய கொழுமைவளத்தால் பக்ஷிராசனான) கருடன்போலக் கூவி யொலிசெய்ய, (அதுகேட்டு), வெம் பணிகள் புற்று அடையும் - (கருடனுக்கு அஞ்சும் இயல்பினவான) கொடியபாம்புகள் அஞ்சிப் புற்றினுள்ளே நுழைதற்கு இடமான, வேங்கடமே——,——வம்பு அணியும் - வாசனையை பிகுதியாகக் கொண்ட, விண்ணின் ஐந்து கா - தேவலோகத்திலுள்ள பஞ்சதருக்களுள் ஒன்றை, பார் மிசை வைத்தார்-(சத்தியபாமைக்காக)நிலவுலகத்திற் கொணர்ந்து நாட்டிய வரும், பத்தரை - தமது அடியார்களை, தம் உள் நினைந்து காப்பார் - தமது உள்ளத்தில் நினைத்துக் குறிக்கொண்டு பாதுகாப்பவருமாகிய திருமால், உவப்பு - திருவுள்ளமுவந்து எழுந்தருளியிருக்கும் இடம்; (எ - று.)

சிறியோரும் கொழுமைவாய்ந்தால் பெரியோர்போலக் கம்பீரமாகக்குரல் வாய்விடுதல், இயல்பு; அவ்வாறே பறவைகளிலொன்றான குயில் பறவைக்கரசனை கருடன் போலக் கூவ என்றார். திருமாலுக்கு வாகனமான கருடன் திருமலையிற்பயிலுந்தோறும் அதன்குரலைச் செவியுற்ற பழக்கத்தால் குயில் கருடன்போலக் கூவு மென்க. 'கொம்பணியுந்தேமா' என்ற அடைமொழி, குயிற்குக் கொழுமைவாய்ந்ததன் காரணத்தை விளக்கிற்று. தேமா - தேன் போல் இனிய காய்கனிகளையுடைய ஒருவகைமாமரம். தேன் + மா = தேமா; தேன்மொழி மெலிவர இறுதியழிந்தது; [நன்-மெய்-கக.] மாங்குயில்-மரப் பெயர் முன்னர் இனமெல்லெழுத்து வரப்பெற்றது. 'கருடன்பேர்கூவ' என்று பாடமோதி, தங்கட்கு அரசனான கருடனது திருநாமத்தை உச்சரிக்க என்று உரைப்பாரு முளர். ஐந்து தேவதருக்கள் - சந்தானம், மந்தாரம், பாரிஜாதம், கற்பகம், அரிசந்தனம் என்பன. இவை, இந்திரனது நந்தனவனத்தி லுள்ளன. உவப்பு - தொழிலாகுபெயர். (உஅ)

உகூ. தெங்கிளநீர் வீழச் சிதறுமணி யைக்கரிகள்
வெங்கனலென் றஞ்சிப்போம் வேங்கடமே—பைங்கழையின்
மாண்டாரைப் பண்டழைத்தார் மாமறையோன் பாற்றோன்றி
மாண்டாரைப் பண்டழைத்தார் வாழ்வு.

(இ - ள்.) தெங்கு - தென்னமரத்தினது, இளநீர் - இளநீர்க்காய்கள், வீழ - விழுதலால், சிதறும் - சிதறுகிற, மணியை - இரத்தினங்களை, கரிகள் - யானைகள், வெம் கனல் என்று - வெவ்விய நெருப்பு என்று கருதி, அஞ்சி போம் - அச்சங்கொண்டு விலகிச் செல்லுதற்கு இடமான, வேங்கடமே——, ——பைங் கழையின் - பசிய வேய்ங்குழலின், மாண் தாரை பண் - மாட்சிமைப்பட்ட ஒழுங்கான கீதம், தழைத்தார் - செழிக்க ஊதினவரும், மா மறையோன்பால் தோன்றி மாண்டாரை - சிறந்த ஓர் அந்தணனிடத்திற் பிறந்து இறந்த மக்களை, பண்டு - முன்பு [கிருஷ்ணாவதாரத்தில்], அழைத்தார் - மீட்டு அழைத்துவந்தவரு மாகிய திருமால், வாழ்வு - வாழுமிடம்; (எ - று.)

இளநீர் - தெங்கின் இளங்காய். இரத்தினங்கள், அம்மலையிலுள்ளவை. முன்னும் "பொன்னு மணியும் பொலிந்தோங்கி" என்றார். சிவந்து மிக விளங்குகிறஒளியினால் இரத்தினங்கள் நெருப்பென்று கருதப்பட்டன; மயக்கவணி. தீக்கு அஞ்சி விலகுதல், யானையின் இயல்பு. கழை - மூங்கில்;

வேய்ங்குழலுக்குக் கருவியாகுபெயர். பண்-இசை. அதற்கு மாட்சி-செவிக்கு இனிதாதல்; ஒழுங்கு - இலக்கணம் அமைதல். வாழ்வு - தொழிலாகுபெயர்.

மாண்டாரை அழைத்த கதை:—ஒருபிராமணனுக்கு முறையே பிறந்த மூன்று பிள்ளைகள் பிறந்த அப்பொழுதே பெற்றவளுமுட்பட முகத்தில் விழிக்கப்பெறுதபடி இன்னவிடத்திலேபோயிற்றென்று தெரியாமல் காணவொண்ணுது போய்விடுகையாலே, நாலாம் பிள்ளையை ஸ்திரீ பிரசவிக்கப்போகிற வளவிலே அந்த அந்தணன் கண்ணபிரான்பக்கலிலே வந்து 'இந்த ஒருபிள்ளையை யாயினும் சேவரீர் ரக்ஷித்துத் தந்தருளல் வேண்டும்' என்று அபேக்ஷிக்க, கிருஷ்ணன் 'அப்படியே செய்கிறோம்' என்று அநுமதி செய்த பின்பு ஒரு யாகத்தில் தீக்ஷிதனனதனால் தான் எழுந்தருளக் கூடவில்லையென்று அருச்சுனனுடன் சொல்ல, அருச்சுனன் 'நான் போய் ரக்ஷிக்கிறேன்' என்று பிரதிஜ்ஞைசெய்து, பிராமணனையும் கூட்டிக்கொண்டுபோய்ச் சூதிகாகிருகத்தைச் சுற்றும் காற்று முட்படப் பிரவேசிக்க வொண்ணுதபடி சரக்கூடமாகக் கட்டிக் காத்துக்கொண்டு நிற்கையிலே, பிறந்த பிள்ளையும் பிறந்தவளவிலே பழையபடியே காணவொண்ணுது போய்விடவே, பிராமணன் வந்து அருச்சுனனை மறித்து, 'க்ஷத்திரியாதமா! உன்னுலேயன்றோ என்பிள்ளை போம்படி யாயிற்று; கிருஷ்ணன் எழுந்தருளிக் காப்பதை நீயன்றோ கெடுத்தாய்' என்று நிந்தித்துக் கிருஷ்ணன்பக்கலிலே தள்ளிக்கொண்டுவர, கண்ணபிரான் கண்டு புன்னகைகொண்டு 'அவனை விடு; உனக்குப் பிள்ளையை நான் கொண்டுவந்து தருகிறேன்' என்று அருளிச்செய்து பிராமணனையும் அருச்சுனனையும் கூடத் தேரிலேகொண்டு ஏறி அருச்சுனனைத் தேரை நடத்தச் சொல்லி அத்தேர்க்கும் இவர்கட்கும் திவ்விய சக்தியைத் தனது சங்கற்பத்தாற் கற்பித்து இவ்வண்டத்துக்குவெளியே நெடுந்தூரமளவும் கொண்டுபோய் அங்கே ஓரிடத்தில் தேருடனே இவர்களை நிறுத்தித் தேஜோரூபமான பரமபதத்திலே தன்னிலமாகையாலே தானேபோய்ப்புக்கு, அங்கு நாய்ச்சிமார் தங்கள் ஸ்வாதந்திரியங் காட்டுகைக்காகவும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தியினது திவ்வியசௌந்தரியத்தைக் கண்டு களிக்கைக்காகவும் அழைப்பித்துவைத்த அந்தப்பிள்ளைகள் நால்வரையும் அங்குநின்றும் பூர்வரூபத்தில் ஒன்றும் குலையாமற் கொண்டுவந்து கொடுத்தருளினன் என்பதாம். "மீளாப்பதம் புக்க பாலரை நீ யன்று மீட்டது" என்பர் திருவரங்கத்துமாலையிலும். "பிறப்பகத்தே மாண்டொழிந்த பிள்ளைகளை நால்வரையும், இறைப்பொழுதிற் கொணர்ந்து கொடுத் தொருப்படுத்தவுறைப்பனூர்" என்ற பெரியாழ்வார்திருமொழியையுங் காண்க. (உகூ)

ங௦. அங்கயலின் மேக மதிரப் பெரும்பாந்தள்
வெங்கயமென் றங்காக்கும் வேங்கடமே—பங்கயனே
டம்புவ னங்கடந்தா ரம்புயத்து மங்கையொடு
வெம்புவ னங்கடந்தார் வெற்பு.

78130

(இ - ள்.) அங்கு - அவ்விடத்து, அயலில் - அருகிலே, மேகம் - மேகங்கள், அதிர - இடிமுழங்க, பெரும் பாந்தள் - (அம்முழக்கத்தைக் கேட்ட) பெரிய மலைப்பாம்புகள், வெம் கயம் என்று - வெவ்விய மதயானைகள் பிளிறிக்கொண்டுவருகின்றன வென்றுகருதி, அங்காக்கும் - (அவற்றைவிழுங்குதற்கு) வாய்திறத்தற்கு இடமான, வேங்கடமே——,——பங்கயனேடு - பிரமனுடனே, அம் புவனங்கள் - அழகிய உலகங்களை, தந்தார் - (தமது திருநாபிக் கமலத்தினின்று) தோன்றுவித்தவரும், அம்புயத்து மங்கையொடு - தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கிற என்றும்மாருத இளமைப்பருவத்தையுடைய திருமகளினது அவதாரமான சீதாதேவியுடனே, வெம்பு வனம் கடந்தார்-வெப்பங்கொண்ட காட்டைக் கடந்தவரும் ஆகிய திருமாலினது, வெற்பு-மலை;(எ-று.)

இதுவும், மயக்கவணி. வேங்கடமலையிலுள்ள பெரிய மலைப்பாம்புகள் யானையை விழுங்குந்தரத்தன வென்று மலைவளத்தை வருணித்தவாறு. கஜம், பங்கஜம், அம்புஜம் என்ற வடசொற்களின் ஜகரம் யகரமாகத்திரிந்தது. பங்கஜம் - சேற்றில்முளைப்பது ; அம்புஜம் - நீரில்தோன்றுவது ; இரண்டும்-தாமரைக்குக காரணவிடுகுறி; அதன்மலர்க்கு முதலாகுபெயர். மேகம், புவகம், வகம் - வடசொற்கள். திருமால் இராமனாகத் திருவவதரித்த போது அதற்கு ஏற்பத் திருமகள் சீதையாகத் திருவவதரித்தனள். பித்ரு வாக்கியபரிபாலநத்திற்காக இராமபிரான் ஜாநகியுடனே பதினான்குவருஷம் வனத்திற்சென்று வசிப்பவனாகித் தண்டகாரணியமுதலியவற்றைக் கடந்து இலங்கையளவும்போய் மீண்டமை பிரசித்தம். வெம்புஎன்ற அடைமொழி, வனத்தின் கொடுமையை விளக்கும். (௩௦)

௩௧. திங்களிறு மாந்துலவத் தீம்பாற் கவளமென்று
வெங்களிறு கைநீட்டும் வேங்கடமே—பொங்கமரி
லார்த்த வலம்புரியா ராட்பட்டார் செய்தபிழை
பார்த்த வலம்புரியார் பற்று.

(இ - ள்.) திங்கள் - சந்திரன், இறுமாந்து - செருக்கி [கலைநிறைதலாற் களித்து என்றபடி], உலவ - அருகிலே வானத்திற்சஞ்சரிக்க, (அதனை), தீம் பால் கவளம் என்று-இனியபாலினாற்கலந்த உணவுத்திரளை யென்றெண்ணி, வெம் களிறு கை நீட்டும் - வெவ்விய மதயானை (அதனை உண்ணும்பொருட்டுப் பற்றுதற்காகத்) துதிக்கையை நீட்டுதற்கு இடமான, வேங்கடமே——, ——பொங்கு அமரில் - உக்கிரமான போரிலே, ஆர்த்த - முழக்கின, வலம் புரியார் - (பாஞ்சஜந்யமென்னும்) வலம்புரிச்சங்கையுடையவரும், ஆள் பட்டார் செய்த பிழை பார்த்து அவலம் புரியார் - (தமக்கு) அடிமைப்பட்டவர்கள்செய்த குற்றத்தைக்கண்டு (அதற்குஏற்ப அவர்கட்குத்)துன்பத்தைச்செய்யாதவரு மாகிய திருமால், பற்று - விரும்பித் தமது இடமாகக் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்குமிடம் ; (எ - று.)

இதுவும்-மயக்கவணி. பாற்கவளத்தை விரும்புதல், யானையின் இயல்பு. இறுமாந்து, இறுமா - பகுதி. கவளம் - கபள மென்ற வடசொல் திரிந்தது. மகாபாரதயுத்தத்திலும், மற்றும் பல யுத்தங்களிலும் கண்ணபிரான் தனது திவ்வியசங்கத்தை வாயில் வைத்து ஊதிமுழக்கி, அதன் ஒலி கேட்டவளவிற் பகைவர் அஞ்சி நடுங்கி யழியும்படி செய்தமை, பிரசித்தம்; "நிருபர் மயங்கி வீழ்தர வெண்சங்கமு முழக்கி" என்ற வில்லிபுத்தூரார் பாரதத்தையும், "அரங்கர்சங்கோசையி லண்டமெல்லாம், வெருட்கொண்டிடர்படமோகித்து வீழ்ந்தனர்" என்ற திருவரங்கத்துமாலையையுங் காண்க. தனக்குஅடிமைப் பட்டவர் பிழைசெய்தால் அதனைப் பொறுத்தலும், குற்றமாகப் பாராட்டாது விடுதலே யன்றிக் குணமாகக் கொள்ளுதலும், எம்பெருமானுக்கு இயல்பு; "தன்னடியார் திறத்தகத்துத் தாமரையாளாகிலுஞ் சிதகுரைக்குமேல், என்னடியா ரதுசெய்யா செய்தாரேல் நன்றுசெய்தா ரென்பர் போலும், மன்னுடைய விபீடணற்காய் மதிளிலங்கைத் திசைநோக்கி மலர்க்கண்வைத்த, என்னுடைய திருவரங்கர்க் கன்றியு மற்றொருவர்க் காளாவரே" என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழிப் பாசுரம் காண்க. அப்பாசுரத்து வியாக்கியானத்தில் 'செய்தாரேல நன்று செய்தார்' என்ற இடத்தில் 'நாம் உண்டு என்றும், ஒரு பிரமாணம் உண்டு என்றும், நாம் பொறுப்போம் என்றும் நினைத்துச் செய்தார்களாகில் அழகிதாகச் செய்தார்கள் ; ஒரு தருமாதருமமும் பரலோகமும் இல்லை யென்று செய்தார்களன்றே ; பிராமாதிகத்துக்கு நாம் உளோம் என்றன்றோ செய்தது ?' என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக

உரைத்ததும் உணரத்தக்கது. பற்று - பற்றப்படும் இடம்; செயப்படுபொருள்விகுதி புணர்ந்து கெட்ட பெயர். (௩௯)

௩௨. அம்புலியின் வாழ்மா னதிருங் குரற்பகுவாய்
வெம்புலியைக் கண்டேங்கும் வேங்கடமே—நம்புமெனை
வீங்கூத்தைக் கண்டிருப்பார் விண்ணோர் நரர்பிறந்து
சாங்கூத்தைக் கண்டிருப்பார் சார்பு.

(இ - ள்.) அம்புலியின் வாழ் மான் - சந்திரனிடத்தில் வாழ்கின்ற மான், அதிரும் குரல் பகுவாய் வெம் புலியை கண்டு ஏங்கும் - கர்ச்சிக்கின்ற குரலையும் திறந்த வாயையு முடைய கொடிய புலியைப் பார்த்துப் பயப்படுதற்குக் காரணமான, வேங்கடமே—,—நம்பும் எனை - (தம்மையே சரணமென்று) நம்பிய என்னை, வீங்கு ஊத்தைக்கண் திருப்பார் - மிக்க அசுத்தமான பிறப்பிலே திரும்பிச் செல்ல விடாதவரும், விண்ணோர் நரர் பிறந்து சாம் கூத்தை கண்டு இருப்பார் - தேவர்களும் மனிதர்களும் பிறந்து இறக்கின்றமை யாகிய கூத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பவருமாகிய திருமால், சார்பு - சார்ந்துள்ள இடம்; (எ - று.)

சந்திரமண்டலத்திற் காணப்படுகிற களங்க வடிவத்தை மானென்பாரது கொள்கைபற்றி, இவ்வருணனை கற்பிக்கப்பட்டது. அருகிற் புலியைக் கண்டால் அஞ்சுதல் மானின் இயல்பாதலின், இங்ஙனங் கூறினர். இதில், மலையினுயர்வு விளங்கும். கொடிய ஜந்துக்கள் அகப்பட்ட பிராணிகளையெல்லாம் வௌவித் தின்னும்பொருட்டு எப்பொழுதும் வாய்திறந்திருத்தல் இயல்பாதலின், 'பகுவாய்' என்ற அடைமொழி புலிக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. தமக்கு அடிமைப்பட்ட என்னை மறுபடி பிறப்பெடுக்கவேண்டாதபடி கருமமொழித்து முத்தியிற் சேர்த்துக் கொள்வர் கருணாநிதியான எம்பெருமானென்ற துணிவு தமக்கு இருத்தல்பற்றி, 'நம்புமெனை வீங்கூத்தைக்கண் திருப்பார்' என்றார். எனை - என்னை; தொகுத்தல். ஊத்தைக்கண், கண் - ஏழனுருபு. "உலகம் யாவையுந் தாமுள வாக்கலும், நிலைபெறுத்தலும் நீக்கலும் நீங்கலா, அலகிலா விளையாட்டுடையா ரவர், தலைவ ரன்னவர்க்கே சரணாங்களே" என்றபடி உயிர்களைப் படைத்தலும் காத்தலும் அழித்தலும் எம்பெருமானுக்குத் திருவிளையாட்டாதலால், 'விண்ணோர் நரர் பிறந்து சாங் கூத்தைக் கண்டிருப்பார்' என்றார். கூத்தாடிகள் அரங்கில் வெளிப்பட்டுத் தம்தமது வேடத்திற்கு ஏற்பச் சிறிது பொழுது ஆடியொழிதல் போல, பிராணிகள் உலகில் பிறப்பெடுத்துப் புடைபெயர்ந்து அழியுமென்க. நரர் - வடசொல். இருப்பார் - உவந்திருப்பவர்; தாம் பிறப்பு இறப்பு இன்றி என்றும் ஒருபடிப்பட இருப்பவர்; பொழுதுபோக்காகக் கண்டுகொண்டிருப்பவர். திருப்பார் - எதிர்மறை; இருப்பார் - உடன்பாடு. மனிதராகப்பிறந்து செய்த நல்வினையால் மறுமையில் தேவராகத்தோன்றினும் அவர்க்கும் அந்நல்வினைமுடிவில் அத்தேவவடிவம் நீங்க மறுபிறப்பு நேர்தல் இயல்பு; அதுவே இங்குச் சாதலாகக் குறிக்கப்பட்டது. பகுவாய் - வினைத்தொகை; பக்க பகுகிற பகும் வாய் என விரியும். (௩௨)

௩௩. கண்ணால் வெடித்த கழைமுத்தங் கார்துளைத்து
விண்ணலி யோடுதிரும் வேங்கடமே—யெண்ணார்
கலங்கவரு மஞ்சனையார் கான்முளையை யூர்ந்தார்
சலங்கவரு மஞ்சனையார் சார்பு.

(இ - ள்.) கண்ணால் - கணுக்களிலே, வெடித்த—, கழை - மூங்கில்களினின்று வெளிச்சிதறிய, முத்தம் - முத்துக்கள், கார் துளைத்து - மேகத்

தைத் தொளைசெய்து, விண் ஆலியோடு உதிரும் - அந்த மேகத்தினின்று வெளிப்படுகிற மழைநீர்க்கட்டியுடனே கீழ்ச்சிந்துதற்கு இடமான, வேங்கடமே——,——எண்ணார் கலங்க வரும் - பகைவர்கள் உறுதிநிலைகலங்கும்படி செல்லுகின்ற, அஞ்சனையார் கான்முளையை - அஞ்சனாதேவியினது புத்திரனை அநுமானை, ஊர்ந்தார்-வாகனமாகக்கொண்டு ஏறிநடத்தியவரும், சலம் கவரும் மஞ்சு அனையார் - நீரைநிரம்பமொண்டுகொண்ட காளமேகத்தைப் போன்றவரு மாகிய திருமால், சார்பு - சார்ந்துள்ள இடம்; (எ - று.)

சிறந்தசாதிமூங்கில் முற்றினபொழுது அதன்கணுக்கள் வெடிக்க அவற்றினின்று முத்துப் பிறக்கு மென்றல், கவிமரபு. அங்ஙனம் திருவேங்கடமலையின்மீது உள்ள மூங்கிலினின்று சிதறிய முத்து அருகிலுள்ள மேகத்தின்மீது தெறித்து அதனைத் தொளைப்படுத்தி அத்துளைவழியாக அம்மேகத்தினின்று விழும் ஆலாங்கட்டியுடனே தானும் கீழ்விழும் என மலையின் உயர்வை வருணித்தவாறு. கண்ணால் என்பதில் 'ஆல்' என்னும் மூன்றனுருபு ஏழனுருபின்பொருளில் வந்தது, உருபுமயக்கம். கேசரியென்னும் வாநரவீரனது மனைவியான அஞ்சனையென்பவளிடத்தில் வாயுதேவனால் உதித்தவன் அநுமான்; ஆதலால், அவனுக்கு, ஆஞ்சநேயன் என்று ஒருபெயர் வழங்கும். 'எண்ணார்கலங்க வரும்' என்ற அடைமொழி, அந்த அநுமானுடைய பல பராக்கிரமங்களின் தோற்றத்தை விளக்கும். எண்ணார் - ஒருபொருளாகமதியாதவர்; எதிர்மறை வினையாலணையும்பெயர். இங்கு 'எண்ணார்' என்றது, இராக்கதர்களை. அஞ்சனையார் - உயர்வுப்பன்மை. கால் முளை - சந்ததியில் தோன்றியவன்; பிள்ளைக்குக் காரணக்குறி. இராமபிரான் அநுமானை வாகனமாகக்கொண்டு அவன்மேல் ஏறிப் போர்க்குச் சென்றமை, பிரசித்தம். நீர் கொண்டமேகம் - எம்பெருமானது திருமேனிக்கு, நிறத்திலும் அழகிலும் குளிர்ந்த தோற்றத்திலும் உவமம்; கைம்மாறுகருதாது கருணைமழைபொழிந்து உதவுங் குணத்தில் உவம மென்னவுமாம். (௩௩)

௩௪. செல்லுக்கு மேற்செல்லுந் திண்ணியவேய் வாசவனார்
வில்லுக்கு வாளியாம் வேங்கடமே-யெல்லுக்கு
ளந்தகா ரம்படைத்தா ராரழல்வா யம்பினால்
வெந்தகா ரம்படைத்தார் வெற்பு.

(இ - ள்.) செல்லுக்கு மேல் செல்லும் - மேகத்திற்குமேலாக வளர்ந்து செல்லுகிற, திண்ணிய வேய் - வலிமையையுடைய மூங்கில், வாசவனார் வில்லுக்கு வாளி ஆம் - (வானத்தில்தோன்றுகிற) இந்திரதநுசுக்கு அம்புபோன்றிருக்கப்பெற்ற, வேங்கடமே——,——எல்லுக்குள்-பகற்பொழுதினுள்ளே, அந்தகாரம் படைத்தார் - இருளை உண்டாக்கினவரும், ஆர் அழல் வாய் அம்பினால் - நிறைந்த அக்கினியை வாயிலுடைய அஸ்திரத்தினால் ஆக்நேயாஸ்திரத்தினால், வெந்த-தவிப்படைந்த, கார் அம்பு - கருநிறமான கடலை, அடைத்தார் - அணைகட்டிஅணைத்தவருமான திருமாலினது, வெற்பு - மலை; (எ-று.)

திருவேங்கடமலையின்மீது மேகமண்டலத்தையளாவி ஓங்கிவளர்ந்துள்ள மூங்கில், வானத்தில் தோன்றும் இந்திரவில்லில் தொடுத்தற்கு அமைந்த அம்பு போலு மென்க. தற்குறிப்பேற்ற உவமையணி. செல் - (வானத்திற்) செல்வது என்று பொருள்படுங் காரணக்குறி. திண்ணிய - திண்மை யென்னும் பண்பினடியாப் பிறந்த குறிப்புப்பெயரெச்சம். வாசவனார் - உயர்வுப்பன்மை. செல்லுக்கு என்பதில் நான்கனுருபு ஐந்தனுருபிற்கு உரிய எல்லைப்பொருளில் வந்ததனால், உருபுமயக்கம். வில்லுக்கு என்பதில், நான்கனுருபு - தகுதிப்பொருளது. அந்தகாரம் - வடசொல். அம்புஎன்ற சொல் இரண்டனுள், பின்னது - வடமொழி. அம்பு - நீர்; கடலுக்கு இலக்கணை,

ஆர்அழல் - தணித்தற்குஅரிய நெருப்புமாம்; அருமை கருமை என்ற பண்புப்பெயர்கள், ஆர் கார் என விகாரப்படும். வாய் - நுனி. இனி, அழல் வாயம்பு - நெருப்புவாய்ந்த அம்பு எனினுமாம்; வாயம்பு - வினைத்தொகை.

எல்லுக்குள் அந்தகாரம்படைத்த கதை:—மகாபாரதயுத்தத்தில் பதின்மூன்ருநாளில் அருச்சுனகுமாரனை அபிமந்யுவைத் துரியோதனனது உடன்பிறந்தவள்கணவனுன சைந்தவன் கொன்றுவிட, அங்ஙனம் தன்மகனைக் கொன்ற அச்சயத்திரதனை மற்றைநாள் சூரியாஸ்தமனத்திற்குள் தான் கொல்லாவிடின் தீக்குதித்து உயிர்விடுவதாக அருச்சுனன் சபதஞ்செய்ய, அதனையறிந்த பகைவர்கள் பதினுன்காநாட் பகல்முழுவதும் சயத்திரதனை வெளிப்படுத்தாமல் சேனையின்நடுவே நிலவறையில் மறைத்துவைத்திருக்க, அருச்சுனனது சபதம் பொய்த்துவிடுமேயென்று சிந்தித்துக் கண்ணன் சூரியனை அஸ்தமித்தற்குச் சிலநாழிகைக்குமுன்னமே தன்சக்கரத்தால்மறைத்துவிட, அப்பொழுது எங்கும் இருளடைந்தபொழுது, அருச்சுனன் அக்கினிப்பிரவேசஞ்செய்தலைக் களிப்போடுகாணுதற்குச் சயத்திரதன் வந்து எதிர்நிற்க, அவ்வளவிலே கண்ணன் திருவாழியை வாங்கிவிட, பகலாயிருந்ததனுல் உடனே அருச்சுனன் சயத்திரதனைத் தலைதுணித்தனன் என்பது.

கடலடைத்த கதை:—இராவணனுற் கவர்ந்துகொண்டுபோகப்பட்ட சீதாபிராட்டி இலங்கையிலிருக்கிற செய்தியை அநுமான் சென்று அறிந்து வந்து சொன்னபின்பு இராமபிரான் வாநரசேனையுடனேபுறப்பட்டுச்சென்று கடற்கரையையடைந்து, கடலைக்கடக்க உபாயஞ்சொல்லவேண்டுமென்று அக்கடலரசனுகிய வருணனைப் பிரார்த்தித்து அங்குத் தருப்பசயனத்திலே படுத்து ஏழுநாளளவும் பிராயோபவேசமாகக்கிடக்க, சமுத்திரராசன் அப்பெருமானது மகிமையை அறியாமல் உபேக்ஷயாயிருக்க, ஸ்ரீராமன் அது கண்டு கோபங்கொண்டு, அனைவரும் நடந்துசெல்லும்படி கடலை வற்றச்செய்வேனென்று ஆக்கிநேயாஸ்திரத்தைத் தொடுக்கத் தொடங்கியவளவிலே, வருணன் அஞ்சிநடுங்கி ஓடிவந்து அப்பெருமானைச் சரணமடைந்து கடல்வடிவமான தன்மேல் அணைகட்டுதற்கு உடன்பட்டு ஒடுங்கிநிற்க, பின்பு இராமமூர்த்தி வானரங்களைக்கொண்டு மலைகளால் சேதுபந்தனஞ்செய்தனன் என்பது. (ருச)

ருடு. பொன்கமழுங் கற்பகத்தின் பூங்கா வணத்துக்கு
மென்கமுகங் காலாகும் வேங்கடமே—நன்கமரு
மூரத் திகிரியா ரூதுந் திகிரியார்
வீரத் திகிரியார் வெற்பு.

(இ - ள்.) மெல் கமுகு-காட்சிக்குஇனிய பாக்குமரங்கள், பொன் கமழும் கற்பகத்தின் பூ காவணத்துக்கு - பொன்மயமானதும் வாசனைவீசுவது மான மேலுலகத்துக் கற்பகச்சோலையாகிய பொலிவுபெற்ற பந்தலுக்கு, அம் கால் ஆகும் - அழகியகால்கள்நாட்டியவைபோன்றிருக்கப்பெற்ற, வேங்கடமே—, ——நன்கு அமரும் - நன்ருகப்பொருந்திய, ஊர் அத்தி கிரியார் - அத்திகிரியென்னும் திருப்பதியையுடையவரும், ஊதும் திகிரியார் - ஊதிஇசைக்கின்ற வேய்ங்குழலையுடையவரும், வீரம் திகிரியார்-பகையழிக்குந்திறமுள்ள (சுதரிசனமென்னுஞ்) சக்கராயுதத்தையுடையவரும் ஆகிய திருமாலினது, வெற்பு - திருமலை; (எ - று.)

பொன்னுலகத்திலுள்ளவையாவும் பொன்மயமானவை யென்ற கருத்தினுல், கற்பகத்துக்கு 'பொன்' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. கல்பகம் என்ற வடமொழி - வேண்டுவார்க்கு வேண்டுபவற்றைக் கல்பிப்பது என்று பொருள்படும்; கல்பித்தல் - உண்டாக்குதல். கமுகு - க்ரமுகம் என்ற

வடசொல்லின் சிதைவு. பாக்குமரங்கள் மேலுலகத்துநந்தனவனத்தையளாவி வளர்ந்துள்ளன வென்ற, மலையின் உயர்வையும் வளத்தையும் உணர்த்திய வாறும். கால் - பந்தற்கால். அத்திகிரி - காஞ்சீபுரியிலுள்ள பெருமாள் கோவிலென்னும் பிரதானமான தலம். திகிரி - மூங்கில்; வேய்ங்குழலை யுணர்த்தும்போது, கருவியாகுபெயர். பின்னிரண்டடியில் 'திகிரி' என மூன்று முறை வந்தது, **சொற்பின்வருநிலையணி.** (௩௫)

௩௬. தண்ணிலைக்கண் மூங்கிற் றலைதொடுத்த தேனிருல்
விண்ணிலைக்கண் ணாடியாம் வேங்கடமே—யுண்ணிலைக்குஞ்
சோதி வணங்கரியார் தூயசன காதியரு
மோதி வணங்கரியா ரூர்.

(இ - ள்.) தண் இலை கண் மூங்கில்தலை - குளிர்ந்தஇலைகளையும் கணுக்களையுமுடைய மூங்கிலின் உச்சியிலே, தொடுத்த - கட்டிய, தேன் இருல் - தேன்கூடு, விண் நிலை கண்ணாடி ஆம் - தேவருலகத்துநிலைக்கண்ணாடிபோல விளங்கப்பெற்ற, வேங்கடமே——,——உள் நிலைக்கும் - அன்பருள்ளத்தில் நிலைபெற்றிருக்கிற, சோதி-ஒளிவடிவமானவரும், வணம் கரியார் - திருமேனி நிறம்கருமையுள்ளவரும், தூய சனக ஆதியரும் ஓதி வணங்கு அரியார் - (திரிகரண) சுத்தியையுடைய ஸநகர்முதலிய மகாயோகிகளும் துதித்து வணங்குதற்கு அருமையானவரு மாகிய திருமாலினது, ஊர் - திருப்பதி; (எ - று.)

விண் நிலைக்கண்ணாடி - தேவர்கள் தம்அழகுகாண்டற்கு நிறுவிய கண்ணாடி. தேனிருலுக்கும் நிலைக்கண்ணாடிக்கும் ஒப்புமை, வடிவத்தோற்றம் பற்றியது. ஆம் - உவமவுருபு. வணம் - வர்ணம் என்ற வடசொல்லின் திரிபாகிய வண்ணம் என்பதன் தொகுத்தல். ஸநகாதியர் - ஸநகர், ஸநந்தநர், ஸநத்குமாரர், ஸநத்ஸுஜாதர் என்னும் நால்வர்; இவர்கள், பிரமனது குமாரர். வணங்கு - முதனிலைத்தொழிற்பெயர்; நான்காம் வேற்றுமைத் தொகை. (௩௬)

௩௭. தண்கமுகின் பாளை தடங்கதிரின் செல்வனுக்கு
வெண்கவரி போலசையும் வேங்கடமே—யொண்கடல்சூழ்
வண்டுவரை நாட்டினன் மத்தாக வாரிதியுட்
பண்டுவரை நாட்டினன் பற்று.

(இ - ள்.) தண் கமுகின் பாளை - குளிர்ந்தபாக்குமரத்தின் (வெண்ணிறமான) பாளைகள், தட கதிரின் செல்வனுக்கு - மிக்க ஒளிகளைச் செல்வமாக வுடையவனான சூரியனுக்கு, வெள் கவரி போல் - (உபசாரமாக இருபுறத்தும் அசைக்கப்படுகிற) வெண்சாமரம்போல, அசையும் - அசையப்பெற்ற, வேங்கடமே——,——ஒள் கடல் சூழ் - பெரிய கடலினாற் சூழப்பட்ட, வள் துவரை - வளப்பமுள்ள துவாரகையாகிய, நாட்டினன் - நாட்டையுடையவனும், பண்டு - முற்காலத்தில், வாரிதியுள் - கடலிலே, வரை - மந்தரமலையை, மத்து ஆக நாட்டினன் - கடைகருவியாக இட்டவனுமாகிய திருமால், பற்று - விரும்பிவாழுமிடம்; (எ - று.)

கமுகம்பாளையை வெண்சாமரம்போ லசையு மென்றது, நிறமும் வடிவும் பற்றியது; உயர்வுமிகுதியால், சூரியனுக்கு வெண்சாமர மென்றார். கண்ணபிரான் வடமதுரையில் வசிக்கையில், பகைவர் பலர் ஒருங்கு போர்க்குவந்து சூழ்தலை நோக்கி, அச்சமயத்தில் தனது நகரத்துக்குடிகள் அழியாதபடி காக்கக் கருதி, மேல்கடலினிடையே துவாரகை யென்ற த்வீபத்தை நிருமித்து, அங்கு இச்சனங்களையெல்லாம் குடியேற்றித் தானும் அவ்விடத்துக்கு எழுந்தருளின தன்மையை, 'ஒண்கடல்சூழ் வண்டுவரைநாட்டினன்' என்று குறித்

தார். த்வாரகா மந்தம் என்ற வடசொற்கள், துவரை மத்து எனச் சிதைந்தன. வாரிதி - நீர் தங்கு மிடம்; வடசொல்; இங்கே பாற்கடலுக்கு வழங்கப்பட்டது. பண்டு - இடைச்சொல். தூர்வாசமுனிசாபத்தால் இந்திரனது செல்வமனைத்தும் கடலில் ஒளித்துவிட்ட சமயம் பார்த்து வந்து போர்செய்த அசுரர்க்குத் தோற்ற தேவர்கள் திருமாலைச் சரணமடைந்தபோது அப்பெருமான் அவர்கட்கு அபயமளித்து மந்தரமலையை மத்தாகக்கொண்டு பாற்கடல் கடையும்படி கட்டளையிட, அங்ஙனமே தேவர்கள் அம்மலையை அக்கடலில் மத்தாகநாட்டிக் கடைவாராயினர்; அத்தன்மையை எவுதற்கருத்தாவின்வினையாக எம்பெருமான்மேல்ஏற்றி 'மத்தாத வாரிதியுள் பண்டு வரைநாட்டினான்' என்றார். (௩௭)

௩௮. அங்கதிருங் கான்யாற் றடர்திவலை யானணைந்து
வெங்கதிருந் தண்கதிராம் வேங்கடமே—செங்கதிர்வேற்
சேந்தனத்த மைந்தான் றிருத்தாதை விற்கிளையாள்
பூந்தனத்த மைந்தான் பொருப்பு.

(இ - ள்.) அங்கு - அவ்விடத்து, அதிரும் - ஆரவாரிக்கின்ற, கான்யாறு - காட்டாறுகளின், அடர் திவலையால் - மிக்க நீர்த்துளிகள் தன்மேல் தெறித்தலினால், நனைந்து—, வெம் கதிரும் - இயல்பில் உஷ்ணகிரணங்களை யுடையவனான சூரியனும், தண் கதிர் ஆம் - குளிர்ந்தகிரணங்களையுடையவனாதற்குக் காரணமாகிற, வேங்கடமே—,—செம் கதிர் - சிவந்த ஒளியையுடைய, வேல் - வேலாயுதத்தையுடைய, சேந்தன் - சுப்பிரமணியனுக்கும், அத்தம் ஐந்தான் - ஐந்துகைகளையுடையவனான விநாயகனுக்கும், திரு தாதை - சிறந்த தந்தையான சிவபிரானுடைய, விற்கு - வில்லுக்கு, இளையாள் - இளையவளான சீதையினது, பூ தனத்து - அழகிய கொங்கைகளிலே, அமைந்தான் - விரும்பிப்பொருந்தியவனான திருமாலினது, பொருப்பு - திருமலை; (எ - று.)

தண்கதிர் ஆம் - சீதகிரணனான சந்திரன்போல்கின்ற என்க. சூரியமண்டலத்தின்மீது கான்யாற்றுத்திவலை தெறிக்கும்படி யுள்ள தென்றதனால் அத்திருமலையின் உயர்வும், மிகப் பெரிய வடிவமுடைய சூரியமண்டலத்தைக் கான்யாற்றுத் திவலைகள் குளிரச்செய்கின்றன வென்றதனால் அந்நீர்த்திவலைகளின் மிகுதியும், மிக்க குளிர்ச்சி தருந் தன்மையும் தோன்றும். வெங்கதிர், தண்கதிர் - பண்புத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகைகள். ஓரடியில் இவ்வாறு மாறுபட்ட சொற்கள் வந்தது, தொடைமுரண். நான்கு திருக்கைகளோடு யானைவடிவத்துக்கு உரியதான துதிக்கையுமாக ஐந்து கைகளை யுடைமையால், விநாயகன், 'அத்த மைந்தான்' எனப்பட்டான். ஹஸ்தம் என்ற வடசொல், அத்தம் எனத் திரிந்தது. சிவபிரானுக்கு விநாயகன் மூத்தகுமாரனும், முருகன் இளையகுமாரனு மாவர். தாதை - தாத என்ற வடசொல்லின் விகாரம்.

'சிவன் விற்கிளையாள்' என்றதிற் குறித்த வரலாறு :—விசுவகர்மனால் நிருமிக்கப்பட்ட இரண்டு விற்களில் ஒன்றை ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவும், மற்றொன்றைப் பரமசிவனும் எடுத்துக்கொண்டு தேவர்களின் வேண்டுகோளின்படி தம்மிற் போர்செய்கையில், சிவபிரான் எடுத்த வில் சிறிதுமுறியவே, போர் நிறுத்தப்பட்டது; அவ்வில்லை அப்பெருமான் நிமிகுலத்துத் தேவராதனென்னும் மகாராசனிடம் ஒப்பிக்க, அவ்வரசன் அதனை வெகுசாக்கிரதையாகப்பாதுகாத்துவந்தான். பின்பு அக்குலத்தில் தோன்றிய ஜநகனென்னும் அரசன் யாகசாலை அமைத்தற்காகப் பூமியைஉழுதபொழுது அவ்வுழுபடைச்சாலில்தோன்றிய லக்ஷ்மியம்சமான பெண்ணை அவ்வரசன் தனது மகளாகக்கொண்டு சீதையென்று பெயரிட்டு வளர்த்து 'அச்சிவதநுசை யெடுத்து வளைத்து நாணேற்று

பவனுக்கே இம்மகளைக் கொடுப்பேன்' என்று அதனைக் கன்னியாசுல்கமாக நியமிக்க, பற்பலர் முயன்று முடியாதபின், விஷ்ணுவினது திருவவதாரமான ஸ்ரீராமன் அவ்வில்லை யெடுத்து வளைத்து நாணேற்றி அப்பெண்ணை மணஞ் செய்துகொண்டான். இங்ஙனம் நிமிகுலத்தில் சிவதநுசு முன்பு வந்துசேர, பின்பு சீதை வந்து சேர்ந்ததனால், அவள், சிவபிரானது வில்லுக்கு இளையவ ளெனப்பட்டனள். இளையாள் - பின்தோன்றினவள். இனி, சிவபிரானது வில்லுக்கு இளைக்காதவ ளென்று பொருளுரைப்பாரும் உளர்; சீதை தோழி களோடு பந்துவிளையாடிக்கொண்டிருக்கையில் அப்பந்து அங்குவைக்கப்பட் டிருந்த சிவதநுசின் கீழ்ப் போய் விழ, அவள் அவ்வில்லை இடக்கையால் தூக் கிப் பந்தை யெடுத்துக்கொண்டன ளென்று ஒருவரலாறு வழங்குதல் காண்க. முந்தினபொருளில், இளையாள் என்பது - இளமை யென்னும் பண்பினடியாப் பிறந்த உடன்பாட்டுக்குறிப்பு வினையாலணையும்பெயரும், பிந்தினபொருளில் இளை யென்னும் வினைப்பகுதி யடியாப் பிறந்த எதிர்மறைத் தெரிநிலை வினை யாலணையும்பெயருமாம். இனி, வில் கிளையாள் என்று பதம்பிரித்து, சிவபிரா னது வில் வந்துசேர்ந்த குடும்பத்தில் தோன்றியவ ளென்று உரைப்பாரும் உளர்; கிளை - உறவினம். விற்கிளையாள் பூந்தனத்து அமைந்தான் - "நப் பின்னை கொங்கைமேல் வைத்துக்கிடந்த மலர்மார்பா," "மலராள்தனத்துள் ளான்" என்றாற் போலக் கொள்க. (௩-அ)

௩௯. சேணுலவு திங்களெனுஞ் சித்தசவேள் வெண்குடைக்கு
வேணுவொரு காம்பாகும் வேங்கடமே—கோணுமனத்
தென்னையா ளாகத்தா னின்னருள்செய் தான்கமல
மின்னையா ளாகத்தான் வெற்பு.

(இ - ள்.) சேண் உலவு - வானத்திற் சஞ்சரிக்கின்ற, திங்கள் எனும் - சந்திரனாகிய, சித்தச வேள் வெள் குடைக்கு - சித்தஜனான மன்மதனது வெண்கொற்றக்குடைக்கு, வேணு - மூங்கில், ஒரு காம்பு ஆகும் - காம்புபோல் அமையப்பெற்ற, வேங்கடமே——,——கோணும் மனத்து என்னை - செவ் வைப்படாத மனத்தை யுடைய என்னை, ஆள் ஆக - (செவ்வைப்பட்டுத் தனக் கு) அடிமையாகும்படி, தான் இன் அருள் செய்தான் - தானாக இனிய கருணை யைச் செய்தருளியவனும், கமலம் மின்னை - செந்தாமரைமலரில் வாழ்கின்ற மின்னல்போல விளங்குகிற திருமகளை, ஆள் - கொண்ட, ஆகத்தான் - திருமார் புடையவனுமாகிய திருமாலினது, வெற்பு - திருமலை; (எ - று.)

மன்மதன் - காமத்துக்கு உரிய தேவன். வெண்ணிறமாய் வட்டவடி வங்கொண்டு விளங்குகிற பூர்ணசந்திரமண்டலம், காதலைவளர்க்குந் தன்மைய தாதலால், மன்மதனது வெண்கொற்றக்குடை யென்று கூறப்படும்; "ஆலைக்கரும்பு சிலை ஐங்கணை பூ நாண் சுரும்பு, மாலைக்கிளி புரவி மாருதம் தேர் - வேலை, கடிமுரசங் கங்குல் களிறு குயில் காளம், கொடி மகரம் திங்கள் குடை" என்ற இரததினச் சுருக்கத்தையுங் காண்க. திருவேங்கடமலையின்மீது வானத்தையளாவி ஓங்கிவளர்ந்துள்ள மூங்கில் சந்திரமண்டலமாகிய குடைக்கு எற்ப இட்ட காம்பு போலு மென, அம்மூங்கிலின் உயரத்தோடு வலிமையையும் பருமையையும் விளக்கிய வாறும். சித்தஜன் - மனத்தினின்று தோன்றியவன்; திருமாலினது திரு வுள்ளத்தினின்று மன்மதன் ஆதியில் தோன்றியதனாலும், ஆசைவடிவ மான காமன் யாவர்மனத்தையும் இடமாகக்கொண்டு அங்குநின்று எழுத லாலும், சித்தஜ னென்று ஒருபெயர் பெறுவன். குமரவேளை விலக்குதற்கு, 'சித்தசவேள்' என்றார். வேணு - வடசொல். கோணும் மனம் - வக்கிரத்

தன்மையுடைய மனம்; அதாவது - தீநெறியிற்செல்லும் மனம். இங்ஙனம் செவ்வையில்லாத மனத்தையுடைய யான் ஆட்கொள்ளப்படுதற்கு உரியனல்லேனாயினும் என்னைத் தனது காரணமின்றியெழுங் கருணையால் திருத்திப் பணிகொண்டருளியவன் என்பார், 'கோணுமனத் தென்னை யாளாகத் தான் இன்னருள்செய்தான்' என்றார். கமலமின்னையாளாகத்தான் - திருமகளைத் தனது திருமார்பில் வீற்றிருக்க வைத்துக் கொண்டவன். (௩௯)

௪௰. தேவருடை யைந்தருவின் செந்தே னிருல்கிழிய
மீவருடை பாய்கின்ற வேங்கடமே—மூவடிமண்
போயிரந்தா ரத்தர் புனையு மொருபதினா
றாயிரந்தா ரத்த ரகம்.

(இ - ள்.) தேவருடை - தேவர்களுடைய, ஐந் தருவின் - ஐவகைக் கற்பக விருட்சங்களிற் கட்டிய, செம் தேன் இருல் - செவ்விய தேன்கூடு, கிழிய - கிழிபடும்படி, மீ வருடை பாய்கின்ற - தன்மேலுள்ள வரையாடுகள் தாவிப் பாயப்பெற்ற, வேங்கடமே——,——மூ அடி மண் - மூன்றடி நிலத்தை, போய் இரந்தார் - (மகாபலிசக்கரவர்த்தியி னிடத்திற்) சென்று யாசித்தவரும், அத்தர் - (எல்லாவுயிர்க்கும்) தந்தையாகின்றவரும், புனையும் - அலங்காரம் பெற்ற, ஒரு பதினாறாயிரம் தாரத்தர் - ஒப்பற்ற பதினாறாயிரம் மனைவியரை யுடையவருமாகிய திருமாலினது, அகம் - இருப்பிடம்; (எ-று.)

திருமலையின் உயர்ச்சியோடு அம்மலையிலுள்ள ஆட்டின் கொழுமையும் விளங்கும். இந்திரன் முதலிய அனைவரையும் வென்று மூவுலகையும் தன் வசப்படுத்திச் செருக்கி உலகத்தை வருத்திய மகாபலியென்னும் அசுரராசனது கர்வத்தைப் பங்கஞ் செய்யும் பொருட்டுத் தேவர்களின் வேண்டுகோளின்படி திருமால் குள்ளவடிவமான வாமனாவதாரங் கொண்டு, அவ்வசுரன் யாகஞ் செய்துகொண்டிருக்கையிற் சென்று தன் காலடியால் மூவடி மண் வேண்டி, அது கொடுத்தற்கு அவன் இசைந்தவுடனே திரிவிக்கிரமாவதாரஞ்செய்து ஓரடியால் மண்ணையும், மற்றோரடியால் விண்ணையும் அளந்து, மூன்றாமடிக்கு ஈடாக அவனது முடியில் தனது அடியை வைத்து அவனைப் பாதாளத்தில் அழுத்தி யடக்கின னென்ற வரலாறு பிரசித்தம். கண்ணபிரான் இளமையில் திருவாய்ப்பாடியில் வளரும்போது தன்னிடம் காதல் கொண்ட பதினாறாயிரங் கோபஸ்திரீகளோடு கூடி விளையாடினமையும், கண்ணன் நரகாசுரனைச் சங்கரித்தபின் அவனால் மந்தரபருவதசிகரமான மணிபருவதத்திற் சிறைவைக்கப்பட்டிருந்த தேவ சித்த கந்தருவாதி கன்னிகைகள் பதினாறாயிரம் பேரையும் பதினாறாயிரம் வடிவமெடுத்து விவாகஞ்செய்துகொண்டு அவர்களோடு தனித்தனி கூடி வாழ்ந்துவந்தமையும் பற்றி, 'பதினாறாயிரந் தாரத்தர்' என்றார். 'புனையும்' என்றது, அம்மங்கையருடைய இயற்கையழகோடு ஆடையாபரணாதிகளாகிய செயற்கையழகையும் விளக்கும். 'புனையும்' என்ற இடத்து 'புணரும்' என்றும் பாடமுண்டு. அத்தர் - மைந்தரைத் தந்தை அன்போடு பாதுகாப்பதுபோல எல்லாவுயிர்களையும் அன்போடு பாதுகாத்தருள்பவர்; பிராணிகளின் உற்பத்திக்குக் காரணமானவர். 'போயிரந்தாரத்தார்' என்றும், 'ஆயிரந்தாரத்தார்' என்றும் பாடமோதுவாருமுளர்; அப்பொழுது, அத்தார் புனையும என்று எடுத்து, அழகிய மணமாலையைத் தரித்த என்று பொருள் கொள்க; மற்றது ஒக்கும். (௪௰)

௪௧. வன்குறிஞ்சி மாதர்பால் வானோர் மருந்துக்கு
மென்குறிஞ்சித் தேன்மாறும் வேங்கடமே—நன்குறிஞ்சிப்

பேய்த்தநஞ்சு வைத்தார் பிறர்க்கமுதீந் தீசனுக்கு
வாய்த்தநஞ்சு வைத்தார் வரை.

(இ - ள்.) வல் குறிஞ்சி மாதர்பால் - வலிய குறிஞ்சிநிலத்து மகளிராகிய குறத்தியரிடத்து, வானோர் - தேவர், மருந்துக்கு - அமிருதத்துக்கு, மெல் குறிஞ்சி தேன் மாறும் - குறிஞ்சிமரத்திற் கட்டிய இனிய தேனைப் பண்டமாற்றலாற் கொள்ளப்பெற்ற, வேங்கடமே——,——பேய் தனம் - பேய்மகளாகிய பூதனையினது முலையை, நன்கு உறிஞ்சி சுவைத்தார் - நன்றாக உறிஞ்சிப் பால்குடித்தவரும், பிறர்க்கு அமுது ஈந்து - மற்றைத்தேவர்களுக்கு அமிருதத்தைக் கொடுத்து, ஈசனுக்கு - சிவனுக்கு, வாய்த்த நஞ்சு வைத்தார் - பொருந்தின விஷத்தை உண்ணவைத்தவரு மாகிய திருமாலினது, வரை - திருமலை ; (எ - று.)

தம்மிடத்து மிகுதியாகவுள்ள பண்டத்தை விலையாகக் கொடுத்து அதற்கு ஈடாகத் தமக்கு வேண்டிய அருமையான பொருளை வாங்கிக்கொள்ளுகிற பண்டமாற்றுமுறைப்படி மேலுலகத்திலுள்ள தேவர்கள் திருவேங்கடமலைமீது உள்ள குறிஞ்சிநிலத்து மகளிரிடம் அமிருதங்கொடுத்து அதற்கு ஈடாகத் தேன் பெற்றுக்கொள்கின்றன ரென்ற இதில், தேவலோகத்துக்கு மிக்க சமீபமாயிருக்கும்படி இத்திருமலை ஓங்கியுயர்ந்துள்ள தென்பதும், தேவர்களுடைய சஞ்சாரம் இம்மலையில் நிகழ்கின்ற தென்பதும் விளங்குதலோடு, அமிருதத்தை யுண்பவரான தேவர்கள் அதனை வெறுத்து ஒழித்து அதனினும் இனிய தென்று விரும்பிப் பெற்றுக்கொள்ளும்படி யுள்ளது அந்நிலத்துத் தேனினது மிக்கசுவை யென்பதும் தோன்றும். மலையும், மலைசார்ந்த இடமும் - குறிஞ்சி நிலம். அந்நிலம், குறிஞ்சிமரத்தையுடைமையால், அப்பெயர்பெற்றது.

பேய்த்தநம் சுவைத்த கதை :—கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட பூதனை யென்னும் ராக்ஷசி நல்லபெண் ணுருவத்தோடு இரவிலே திருவாய்ப்பாடிக்குவந்து, அங்குத் தூங்கிக்கொண்டிருந்த கண்ணனாகிய குழந்தையை யெடுத்து நஞ்சு தீற்றிய தனது முலையைக் கொடுத்துக் கொல்லமுயல, பகவானான குழந்தை அவ்வரக்கியின் முலைகளைக் கைகளால் இறுகப்பிடித்து அவளுயிரோடு நன்றாகஉறிஞ்சி அவளைப் பேரிரைச்சலிட்டுக் கதறிவிழுந்திறக்கும்படி செய்தது.

திருமால், திருப்பாற்கடல் கடைகையில் அதினின்று உண்டான பல பொருள்களுள் விஷத்தைச் சிவபிரானுக்குக் கொடுத்து உண்ணச்சொல்லி, அதனால் அப்பிரானுக்கு வெப்பமுண்டாகாமல் தணிந்திருக்கும்பொருட்டு உடனே சந்திரனையுங் கொடுத்து அதனைச் சிரமேற்கொள்வித்து, தேவர்கட்கெல்லாம் அமிருதத்தையும், அவர்களில் இந்திரன்முதலிய சிலர்க்கு மற்றுஞ் சிலபொருள்களையுந் தந்து தான் சிலபொருள்களைக் கொண்டருளினனென்ற வரலாறுபற்றி, 'பிறர்க்கு அமுதீந்து ஈசனுக்கு வாய்த்தநஞ்சு வைத்தார்' என்றார் ; "வெருவு மாலமும் பிறையும் வெவ்விடையவற்கீந்து" என்றார் கம்பரும். சிவபிரானாகிய பாத்திரத்தைக்கொண்டு திருமால் தானே தனது திவ்வியசக்தியால் விஷத்தை அமுதுசெய்தன னென்பர். வாய்த்த - தகுதிக்கு ஏற்ற என்றபடி. உறிஞ்சி, உறிஞ்சு - பகுதி. நன்கு - பண்புப்பெயர் ; கு - விகுதி. (௬௧)

௬௨. வாவுகவின் மந்திநுகர் மாங்கனிக்குக் கற்பகத்தின்
மேவுகவி கைநீட்டும் வேங்கடமே—தாவுகடல்
வேவவிலங் கைக்கொண்டார் வீடணனை வைத்தொழிந்தார்
சாவவிலங் கைக்கொண்டார் சார்பு.

(இ - ள்.) வாவு - தாவிச்செல்லும் இயல்புள்ள, கவின் மந்தி - அழகிய பெண்குரங்கு, நுகர் - (கைச்கொண்டு) உண்கிற, மா கனிக்கு - மாம்பழத்துக்கு, கற்பகத்தில் மேவு கவி கை நீட்டும் - கற்பகவிருக்ஷத்திற் பொருந்திய ஆண்குரங்கு கைநீட்டப்பெற்ற, வேங்கடமே——, ——தாவு கடல் வேவ - அலைபொங்கி யெழுமியல்புள்ள கடல் கொதிப்படையும்படியும், ஒள் தார் வீடணனை இலங்கைக்கு வைத்து - பிரகாசமான ஆரத்தையணிந்த விபீஷணனை இலங்காபுரிக்கு (அரசனாக) வைத்து, ஒழிந்தார் சாவ - அவனல்லாத அரக்கர் பலரும் இறக்கும்படியும், வில் அம் கை கொண்டார் - (கோதண்டமென்னும்) தமதுவில்லை அழகியகையில் ஏந்தியவராகிய திருமால், சார்பு - சாருமிடம்; (எ - று.)

மேலுலகத்துக் கற்பகச்சோலையிலுள்ள குரங்கு திருவேங்கடமலையின் மாஞ்சோலையிலுள்ள குரங்கை நோக்கிப் பழங்கேட்கும்படி திருவேங்கடமலையும் அம்மலையில் வளம்பெற்ற சோலைகளும் ஓங்கியுயர்ந்துள்ளனவென்ற பொருளோடு, கற்பகச்சோலையிலிருந்து வேண்டியவைபெற்றுஉண்ணும் அக்குரங்கு அவ்விடத்துப் பழங்களினும் மிகஇனியதென்று விரும்பிக் கைநீட்டி இரக்கும்படி யுள்ளது திருவேங்கடமலைச்சோலையின் மாம்பழத்துச் சுவை மிகுதியென்ற கருத்தும், இதில் தோன்றும். அணைகட்டுதற்கு இடங்கொடாத சமுத்திரராசனைச் செருக்கடக்கும்பொருட்டு அவன்மீது ஆக்நேயாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தற்காக ஒருமுறையும், சாதுவான விபீஷணனை யொழிந்த இராவணன் முதலிய கொடிய அரக்கர் அனைவரையும் அழித்தற்காக அம்பு எய்தற்கு மற்றொருமுறையும் வில்லையெடுத்து வளைத்தன னென்பார், 'தாவுகடல் வேவ இலங்கைக்கொண்டார்வீடணனை வைத்தொழிந்தார்சாவ விலங்கைக்கொண்டார்' என்றார். இதனை "கடல்வழிவிட நிசிசரர் பொடிபட விருகண்சீறி" என்றாற்போலக் கொள்க. இராமபிரான், போர்செய்து இராவணாதியரைத் தொலைக்கும்பொருட்டு வானரசேனையோடு புறப்பட்டுத் தென்கடற்கரை சேர்கையில், தன்னைவந்துசரணமடைந்த இராவணனது தம்பியான விபீஷணனுக்கு அபயமளித்து அப்பொழுதே அவனுக்கு இலங்காபுரியினரசாட்சியை முன்னதாகவே அளித்து முடிசூட்டிவைத்துப் பின்பு சேதுபந்தனஞ்செய்து கடல்கடந்து இலங்கைபுக்கு அரக்கர்களை அழித்தபின் முன்சங்கற்பித்தபடி மீட்டும் இலங்கையில் விபீஷணனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்வித்தன னென்பது, 'இலங்கைச்கு வீடணனை வைத்து ஒழிந்தார் சாவ வில் அங்கைக் கொண்டார்' என்றதனால் விளக்கப்பட்டது. வீடணன் - விபீஷணன் என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; அப்பெயர் - (பகைவர்க்கு) மிகப்பயங்கரனானவனென்று பொருள்படும்.

கவி - கபி யென்ற வடசொல்லின் திரிபு. 'வேக,' 'சாக' என்ற பாடங்களுக்கு, கு - சாரியை யென்க. (சஉ)

சங. வெள்ளியகன் மீதே விடர்முளைத்த செங்காந்தள்
வெள்ளி யகல்விளக்காம் வேங்கடமே—வெள்ளியெனும்
வேதியனாட் டங்கெடுத்தார் மேதினியைப் பாதலமென்
றோதியனாட் டங்கெடுத்தா ரூர்.

(இ - ள்.) வெள்ளிய கல்மீதே - வெண்ணிறமான வட்டப்பளிங்குக் கல்லின்மேலே, விடர் முளைத்த - அக்கற்பிளப்பிலே முளைத்தெழுந்த, செம் காந்தள் - செந்நிறமான காந்தளின்மலர், வெள்ளி அகல் விளக்கு ஆம் - வெள்ளியினாலாகிய தகழியில் ஏற்றப்பட்ட விளக்குப் போலத் தோன்றப்பெற்ற, வேங்கடமே——, ——வெள்ளி எனும் வேதியன் - சுக்கிரனென்னும்

அந்தணனது, நாட்டம் - கண்ணை, கெடுத்தார் - போக்கினவரும், மேதினியை - பூமியை, பாதலம் என்று ஓது இயல் நாடு அங்கு எடுத்தார் - பாதாளமென்று பெயர்சொல்லப்படுகிற இயல்பையுடைய உலகமாகிய அவ்விடத்தினின்று எடுத்தவருமான திருமாலினது, ஊர் - திருப்பதி; (எ - று.)

பளிங்குவட்டத்து நடுப்பிளப்பில் மூளைத்தெழுந்த காந்தட்செடியின் சிவந்தமலருக்கு, வெள்ளித்தகழியில் ஏற்றிய விளக்கு உவமைகூறப்பட்டது; வடிவுவமை. வெள்ளிய - வெண்மையென்னும் பண்பினடியாப்பிறந்த குறிப்புப்பெயரெச்சம்; இ - சாரியை. வெள்ளி - வெண்ணிறமுடையது; இ - பெயர்விகுதி. அந்நிறமுடைமைபற்றியே, சுக்கிரனுக்கு வெள்ளியென்று பெயர். விடர்-கற்பிளப்பு. காந்தள்-மலர்க்கு முதலாகுபெயர். 'செங்காந்தள்' என்பதில், செம்மை - ஆகுபெயர்ப்பொருளுக்கு ஏற்ற அடைமொழி. வேதியன் – வேதம்வல்லவன். நாட்டம் - நாடுதற்குக் கருவியானது; அம் - கருவிப்பொருள்விகுதி; பகுதி இடையொற்று இரட்டியது, விரித்தல். மேதிநீ-வடசொல்; (திருமாலாற்கொல்லப்பட்ட மதுகைடபரது) மேதசினால் [உடற்கொழுப்பினால்] நனைந்தது. தேசமென்னும் பொருள்தருகிற 'நாடு' என்ற சொல், இலக்கணையால், லோகமென்றபொருளில் உபயோகிக்கப்பட்டது.

வெள்ளிநாட்டங்கெடுத்த கதை:—திருமால் வாமனவடிவங்கொண்டு மாவலியினிடஞ் சென்று மூவடிமண் வேண்டியபோது அவ்வசுரன் அங்ஙனமே கொடுக்கிறேனென்று வாக்குதத்தஞ்செய்கையில், அருகுநின்ற அசுரகுருவாகிய சுக்கிராசாரியன் 'உன்னை வஞ்சனையால் அழிக்கும்பொருட்டுத் திருமால்தானே இங்ஙனம் வந்துள்ளானாதலின், அவனுக்குக் கொடாதே' என்று சொல்லி ஈவது விலக்க, அதுகேளாமல் மகாபலி 'என்னிடம் ஒன்றை இரப்பவன் புருஷோத்தமனாயின் அவனுக்கு நான் அதனைக்கொடுத்துப் புகழ்பெறுதுவிடுவேனே?' என்றுகூறித் தாரைவார்த்துத் தத்தம்செய்யும்பொழுது, அவ்வசுரராசனிடத்து மிக்க அன்பையுடைய சுக்கிரன் சிறுவடிவங்கொண்டு அம்மாவலியின் கைச்குண்டிகையின் துவாரத்திலே சென்று அடைத்து நீர்விழவொட்டாது செய்ய, அப்பொழுது வாமனன் அங்ஙனம் அடைத்துக்கொண்டபொருளை அகற்றுவான்போலத் தனது திருக்கையிற் பவித்திரமாகத் தரித்திருந்த தருப்பைப்புல்லின் நுனியினால் அந்தச்சலபாத்திரத்தின் துவாரத்தைக் குடையவே, அதுபட்டுச் சுக்கிரனது கண்ணொன்று சிதைந்த தென்பதாம். "மிக்க பெரும்புகழ் மாவலி வேள்வியில், தக்கதிதன்றென்று தானம்விலக்கிய, சுக்கிரன் கண்ணைத் துரும்பாற் கிளறிய, சக்கரக் கையன்" என்ற பெரியாழ்வார்திருமொழியையுங் காண்க.

பூமியைப் பாதாளத்தினின்று எடுத்த கதை:—இரணியனது உடன்பிறந்தவனான இரணியாக்கனென்னுங் கொடியஅசுரராசன் பூமியைப் பாயாகச்சுருட்டியெடுத்துக்கொண்டு கடலில் மூழ்கிப்போனபோது, தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளால் திருமால் மகாவராகரூபமாகத் திருவவதரித்துக் கடலினுட் புக்கு அவ்வசுரனை நாடிக் கண்டு பொருது கொன்று, பாதாளலோகத்தைச் சார்ந்திருந்த பூமியை அங்குநின்று கோட்டாற்குத்தியெடுத்துக்கொண்டுவந்துபழையபடி விரித்தருளினன்என்பதாம்.

'ஓதிய நாட்டங்கு' என்று பாடமாயின், ஓதப்பட்ட அந்நாட்டினின்று என்று பொருள்கொள்க; அப்பொழுது, அதற்குஏற்ப மூன்றுமடியிலும் 'வேதியநாட்டம்' என்று பாடங்கொள்ளவேண்டும்: அத்தொடரில் வேதியன் என்ற உயர்திணைப்பெயரின் ஈற்றுனகரம் வருமொழிப்புணர்ச்சியில் "சிலவிகாரமா முயர்திணை" என்றதனாற் கெட்ட தென்க. இனி, திரிபு யமகங்களிலே பொருள்நோக்கில் நகரவேறுபாடு காணப்படினும் அதனை

அமைதியாகக் கொள்ளல் மரபு; அதற்குக்காரணம், வரிவடிவில் மிக்க வேறுபாடு இருப்பினும் ஒலிவடிவில் மிக்கவேறுபாடு இல்லாமை. (சங)

சச. அல்லிமலர்க் காந்தளின்மே லாடுஞ் சுரும்பினங்கண்
மெல்லியர்கள் கைக்கழங்காம் வேங்கடமே—மல்லினரைப்
பண்டறைந்த வன்புடையார் பார்த்தனுக்குத் தத்துவநூல்
விண்டறைந்த வன்புடையார் வெற்பு.

(இ - ள்.) அல்லி - அகவிதழ்கள் நிறைந்ததான, மலர் காந்தளின் மேல் - செங்காந்தள் மலரின்மேல், ஆடும் - அசைந்தசைந்து மொய்த்து எழுகின்ற, சுரும்பு இனங்கள்-வண்டுகளின் கூட்டங்கள், மெல்லியர்கள் கை கழங்கு ஆம் - மகளிர்களாற் கையிற்கொண்டு ஆடப்படுகின்ற கழற்காய் போன்றிருக்கப்பெற்ற, வேங்கடமே——,——பண்டு-முன்பு, மல்லினரை - மற்போர்வீரர்களை, அறைந்த - தாக்கியழித்த, வன்பு உடையார் - வலிமை கெடாதவரும், பார்த்தனுக்கு - அருச்சுனனுக்கு, தத்துவம் நூல் - தத்துவ சாஸ்திரமாகிய கீதையை, விண்டு அறைந்த - வெளியிட்டுக்கூறியருளிய, அன்பு உடையார் - அன்பையுடையவருமாகிய திருமாலினது, வெற்பு - திருமலை; (எ - று.)

மெல்லியர் - மென்மையான தன்மையையுடையவர். மகளிரது சிவந்த கை - செங்காந்தளுக்கும், திரண்டுருண்ட கழற்சிக்காய் - வண்டுக்கும், மகளிர் கைகளிற்கொண்டு ஆடும்போது அக்காய்கள் அக்கைகளின்மேல் எழுந்தெழுந்து ஆடி மீண்டும் அவற்றில்விழுதல் - காந்தள்மலரின்மேல் வண்டு விழுந்து எழுந்தெழுந்து மொய்த்தற்கும் உவமை; வடிவுந் தொழிலும் பற்றியது. ஆம் - உவமவுருபு. மெல்லியர், இ - சாரியை. மல்லினர் - மல்லர்: இன் - சாரியை. மற்போராவது - படைக்கலமின்றி உடல்வலிமைகொண்டு பலவகையாகச் செய்யும் போர். "பண்டு" என்றது, கிருஷ்ணாவதாரத்தை.

மல்லரையறைந்த கதை:—கம்சனால் வலிய அழைக்கப்பட்டுக் கிருஷ்ண பலராமர் அவனது சபையிற் செல்லுகையில், அவர்களை எதிர்த்துப் பொருது கொல்லும்படி கம்சனால் ஏவப்பட்ட சாணூரன் முஷ்டிகன் முதலிய பெரு மல்லர்கள் சிலர் வந்து எதிர்த்து உக்கிரமாகப் பெரும்போர்செய்ய, அவர்களையெல்லாம் அவ்யாதவவீரரிருவரும் மற்போரினாலேயே கொன்றுவென்றிட்டனர் என்பதாம். அன்றி, கண்ணன் பாண்டவதூதனாய்த் துரியோதனனிடம் சென்றபொழுது துரியோதனன் இரகசியமாகத் தனதுசபாமண்டபத்தில் மிகப்பெரியநிலவறையொன்றைத் தோண்டுவித்து அதில் அநேகமல்லர்களை ஆயுதபாணிகளாய் உள்ளேயிருக்கவைத்து மூங்கிற்பிளப்புக்களால் அப்படுகுழியைப் பிறர்அறியவொண்ணாதபடி மேலேமூடி அதன்மேல் சிறந்த இரத்தினாசனமொன்றை அமைத்து அவ்வாசனத்தின்மேல் கண்ணனை வீற்றிருக்கச்சொல்ல, அங்ஙனமே ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அதன்மேல் ஏறினமாத்திரத்தில் மூங்கிற்பிளப்புகள் முறிபட்டு ஆசனம் உள்ளிறங்கிப் பிலவறையிற் செல்லுகையில், அப்பெருமான் மிகப்பெரிய விசுவரூபமெடுத்துப் பல கால்கள் கொண்டு உதைத்திடவே, அப்பிலவறையிலிருந்த மல்லர்கள் அழிந்தனரென்ற கதையையும் கொள்ளலாம்.

பார்த்தனுக்குத் தத்துவநூல் ஓதிய கதை:—மகாபாரதயுத்தத்தில் முதல்நாட்போர்த்தொடக்கத்தில் எதிர்வந்துநின்ற வீரர்களெல்லாம் பாட்டனும் அண்ணன்தம்பிமாரும் மாமனும் உறவினரும் கல்விபயிற்றிய ஆசாரியரும் மனங்கலந்த நண்பருமாகவேயிருக்கக் கண்டு "உற்றுரையெல்லாம் உடன்கொன்று அரசாளப், பெற்றாலும் வேண்டேன் பெருஞ்செல்வம்"

என்றுஎண்ணிப் போர்புரியேனென்று காண்டீவம்கைந்நெகிழத் தேர்த்தட்டின்மீதே திகைத்துநின்ற அருச்சுனனுக்குக் கண்ணன் தத்துவோபதேசஞ் செய்து தனதுவிசுவரூபத்தைக்காட்டி அவனதுமயக்கத்தை ஓட்டி அவனைப் போர்புரியுமாறு உடன்படுத்தினன் என்பதாம். அப்பொழுது உபதேசித்த தத்துவப்பொருளே, ஸ்ரீபகவத்கீதையென வழங்கப்படுகிற நூலாம். தத்வம் - வடசொல் ; உண்மைப்பொருள். தத்துவநூல் - ஜீவாத்மா பரமாத்மா இவர்கட்குஉள்ள சம்பந்தம், கர்மம், பிறப்பு, முத்தி முதலியவற்றின் உண்மையான தன்மையை உரைத்த சாஸ்திரம். பார்த்தன் - அருச்சுனன் ; பிருதையின் மகன் : பிருதை - குந்தி.

விண்டு, விள் - பகுதி. உடையார் என்ற சொல் இரண்டனுள், முந்தினது - உடையென்னும் வினைப்பகுதியின்மேற் பிறந்த எதிர்மறைத்தெரிநிலைவினையாலணையும்பெயரும், பிந்தினது - உடைமை யென்னும் பண்பினடியாப் பிறந்த உடன்பாட்டுக்குறிப்புவினையாலணையும்பெயருமாம். இரண்டுஅடியிலும் உடையவரென்றே பொருள்கொள்ளுதல், திரிபிலக்கணத்துக்கு ஒவ்வாது. அல்லி யென்பதன் எதிர்மொழி - புல்லி ; அது, புறவிதழைக் குறிக்கும். (சச)

சரு. காந்த ளிரவலர்போற் கையேற்பக் கொன்றைகொடை
வேந்தனெனப் பொன்சொரியும் வேங்கடமே—பூந்துளவின்
கான்மடங்கா மார்வத்தார் காண விரும்பினர்மே
னான்மடங்கா மார்வத்தார் நாடு.

(இ - ள்.) காந்தள் - செங்காந்தள்மலர், இரவலர் போல் கை ஏற்ப - யாசகர் யாசித்தற்கு ஏற்கின்ற கை போன்று இருப்ப, கொன்றை-கொன்றைமரம், கொடை வேந்தன் என பொன் சொரியும் - ஈகைக்குணமுடைய அரசன் (அந்த யாசகர்கையிற்) பொன்னைச் சொரிவதுபோல (க்காந்தள்மலரின் மேல்) பொன்னிறமான தன்மலர்களைச் சொரிதற்கு இடமான, வேங்கடமே —,—பூ துளவின் - அழகிய திருத்துழாயினது, கான் - வாசனை, மடங்கா - மாறுத, மார்வத்தார் - திருமார்பையுடையவரும், காண விரும்பினர்மேல் - (தம்மைச்) சேவிக்க விரும்பின அடியார்களிடத்து, நால் மடங்கு ஆம் ஆர்வத்தார் - பலமடங்கு அதிகமாக வைக்கும் அன்பையுடையவருமாகிய திருமாலினது, நாடு - திவ்வியதேசம் ; (எ - று.)

முன்னிரண்டடி - வடிவுபற்றிவந்த உவமையணி. கைபோலும் மலரை 'கை' என்றும், பொன்போலும்மலரை 'பொன்' என்றுங் கூறியது, உவமையாகுபெயர். கொடை-'ஐ'விகுதி பெற்ற தொழிற்பெயர். இரவலர்-இரத்தலில் வல்லவர் ; விடாது இரப்பவரென்க. மிக்கபரிமளத்தையுடைய திருத்துழாய்மாலையைத் திருமார்பில் எப்பொழுதும் சாத்தியுள்ளவர். நான்மடங்கு என்பதில், நான்குஎன்பது-பலவென்னும்பொருளின்மேல் நின்றது ; இனி, தம்மிடத்து அடியார்கள் ஒருபங்கு அன்புவைத்தால் அவர்கள்பக்கல் தாம் அவ்வன்பினளவுக்கு நான்குபங்காக அன்புவைப்பவரென்றும் பொருளாம்.()

சசா. நாகத்தின் மேற்குறவர் நன்கெறிந்த மாணிக்க
மேகத்தின் மின்புரையும் வேங்கடமே—மாகத்தின்
மாத்தாண்ட மண்டலத்தார் வாயுண் டுமிழ்ந்தளந்து
காத்தாண்ட மண்டலத்தார் காப்பு.

(இ - ள்.) நாகத்தின்மேல் - யானையின்மேல், குறவர் - குறிஞ்சிநிலமாக்கள், நன்கு எறிந்த - நன்றாக வீசியெறிந்த, மாணிக்கம் - மாணிக்கமென்னும் இரத்தினங்கள், மேகத்தின் மின் புரையும் - மேகத்தினிடத்துக்

காணப்படுகிற மின்னல்போல விளங்குதற்கு இடமான, வேங்கடமே——, ——மா கத்தின் - பெரிய வானத்தில் விளங்குகிற, மாத்தாண்ட மண்டலத்தார் - சூரியமண்டலத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவரும், வாய்உண்டு - (யுகாந்த காலத்தில்) வாயினாலே உட்கொண்டு, உமிழ்ந்து-(பிரளயம்நீங்கினபொழுது மீண்டும்) வெளிப்படுத்தி, அளந்து-(திரிவிக்கிரமாவதாரத்தில் திருவடியால்) அளந்து, காத்து - (தாமான நிலையிலே) பாதுகாத்து, ஆண்ட - (ஸ்ரீராமாவதாரத்தில்) அரசாளப்பட்ட, மண் தலத்தார் - பூமியையுடையவரும் ஆகிய திருமால், காப்பு - (உயிர்களைப்) பாதுகாக்குமிடம் ; (எ - று.)

கருநிறமுள்ள பெரிய மதயானைக்குக் காளமேகமும், செந்நிறமுடைய தாய் விளங்குகின்ற மாணிக்கத்துக்கு மின்னலும் உவமை யெனக் காண்க. மாணிக்யம் என்ற வடசொல், திரிந்தது. புரையும் - உவமவுருபு. மாகம் - மஹாகம் என்ற வடசொல்லின் விகாரம். மார்த்தாண்டமண்டலம் என்ற வடமொழித்தொடர், விகாரப்பட்டது. எம்பெருமான் திவ்வியமான உருவத்துடன் சூரியமண்டலத்தில் எழுந்தருளியிருத்தல்பற்றி, 'மாகத்தின் மாத்தாண்டமண்டலத்தார்' என்றார். ஆண்ட என்பதற்கு - மனைவியாக ஆட்கொள்ளப்பட்ட என்றும் பொருளுரைக்கலாம் ; பூமி தேவியாதல் காண்க. "பாரிடந்து பாரையுண்டு பாருமிழ்ந்து பாரளந்து பாரையாண்ட, பேராளன்" என்ற திருநெடுந்தாண்டகம் இங்குக் காணத்தக்கது. (சசு)

சஎ. செம்பதும ராகச் சிலைசூழ் பெரும்பாந்தள்
வெம்பரிதி யூர்கோளாம் வேங்கடமே—யும்பருல
கோதத்தி னப்புறத்தா னோரா லிலைதுயின்றான்
வேதத்தி னப்புறத்தான் வெற்பு.

(இ - ள்.) செம் - செந்நிறமான, பதுமராகம் சிலை - பதுமராகக்கல்லை, சூழ் - சுற்றிக்கொண்ட, பெரும் பாந்தள் - பெரிய மலைப்பாம்பு, வெம் பரிதி ஊர்கோள் ஆம் - வெவ்விய சூரியமண்டலத்தைச் சுற்றிக் காணப்படும் பரிவேஷம் போன்று தோன்றப் பெற்ற, வேங்கடமே—,—ஓதத்தின் அப்பு - பிரளயசமுத்திரத்தின் நீர்வெள்ளம், உலகு உம்பர் உற - எல்லாவுலகங்களையுங் கவிந்து அவற்றின்மேற் சென்றுபரவ, தான் ஓர் ஆல் இலை துயின்றான் - (அப்பெருங்கடலில்) ஓர் ஆலிலையின்மேல் தான் யோகநித்திரை கொள்கின்றவனும், வேதத்தின் அப்புறத்தான் - வேதங்களுக்குஎட்டாமல் அப்பாற்பட்டவனுமான திருமாலினது, வெற்பு - திருமலை ; (எ - று.)

பத்மராகம் - வடசொல் ; செந்தாமரைமலர்போலச் செந்நிறமுடையதென்று பொருள்படும் ; இது, நவரத்தினங்களுள் ஒன்று. செந்நிறமுள்ளதாக மிகவிளங்குகிற பதுமராகரத்தினத்துக்கு-அங்ஙனம் விளங்குகிற சூரியமண்டலமும், அவ்விரத்தினத்தைச் சுற்றிக்கொண்ட பெரும்பாம்புக்கு - சிற்சிலசமயங்களில் சூரியமண்டலத்தைச் சுற்றி அருகிற்காணப்படுகிற ஊர்கோள்வட்டமும் உவமைகூறப்பட்டன. பரிதி - வடசொல். ஊர்கோள் - ஊர்ந்துகொள்வது எனப் பொருள்படும் காரணக்குறி ; ஊர்தல் - வளைதல். உம்பருலகு உற என்றுஎடுத்து, மேலுள்ள தேவலோகங்களுக்கும் மேலே பொருந்த என்று உரைத்தலும் ஒன்று. இனி, தேவலோகமுமுட்பட யாவும் கடல்வெள்ளத்தினுள்ளே அகப்பட எனினும் அமையும். வேதங்கட்கும் எட்டாதபடி யுள்ளது எம்பெருமானது ஸ்வரூப மென்பது, வேதங்களினாலேயே விளங்குகிறது. (சஎ)

சஅ. கோலமணிப் பாறையிற்பாய் கோடரங்கள் செங்கதிரோன்
மேலனுமன் பாய்ந்தனைய வேங்கடமே—நாலுமறை

யாய்ந்தபர தத்துவந்தா ஞனன் குடமாடல்
வாய்ந்தபர தத்துவந்தான் வாழ்வு.

(இ - ள்.) கோலம் - அழகிய, மணி பாறையில் - மாணிக்கப்பாறையின் மேல், பாய் - பாய்கின்ற, கோடரங்கள் - குரங்குகள், செங்கதிரோன்மேல் அனுமன் பாய்ந்து அனைய - சிவந்த சூரியமண்டலத்தின்மேல் அநுமான் பாய்ந்தாற்போலத் தோன்றுதற்கு இடமான, வேங்கடமே——,——நாலு மறை - நான்குவேதங்களாலும், ஆய்ந்த - ஆராய்ந்துகூறப்பட்ட, பர தத்துவம் - (எல்லாவற்றுக்கும்) மேலான உண்மைப்பொருள், தான் ஆனன் - தானேயானவனும், குடம் ஆடல் வாய்ந்த பரதத்து - குடமெடுத்து ஆடுதல் பொருந்தின கூத்தைச் செய்வதிலே, உவந்தான் - திருவுள்ளமுகந்தவனுமாகிய திருமால், வாழ்வு - வாழுமிடம்; (எ - று.)——மணி - செம்மணி.

சுமேருபர்வதத்தில் கேசரியென்ற வாநரவீரனது மனையாளான அஞ்சனாதேவி வாயுதேவனது அநுக்கிரகத்தால் ஒருகுமாரனைப்பெற்றுக் கனிகள் கொணர்தற்குக் காட்டிற்குச் செல்ல, அக்குமாரன் பசிபொறுக்கமாட்டாமல் காலையிலுதித்த ஆதித்தபிம்பத்தைக் கனியெனக்கருதிக் கவர்வான் எழுந்து, தந்தையாகியவாயுவினது உதவிகொண்டு அச்சூரியமண்டலத்தின்மீது பாய்ந்தனனென்ற வரலாறு, இங்கு அறியத்தக்கது. "செழுமலர்த்திருவனையதாய் செழுங்கனிநாடிப், பழுவமுற்றிடப் பசியினாற்பதைபதைத்திரங்கி, யழுதரற்றிய பாலகனன்னே முன்னுரைத்த, பழம் நமக்கிதுவாமெனப் பரிதிமேற் பாய்ந்தான்" என்றார் ஒட்டக்கூத்தரும். அப்பொழுது சூரியனைப் பிடிக்கவந்த இராகு இவ்வாநரனைக் கண்டு அஞ்சியோடி இந்திரனிடம் முறையிட, இந்திரன் சினங்கொண்டு வந்து வச்சிராயுதத்தால் மெல்லப் புடைக்க, அக்குரங்கு கன்னத்தில் அடிபட்டுக் கன்னம் சிதையப் பெற்றதனால், அதற்கு, பிறகு 'ஹநுமாந்' என்ற பெயர் இந்திரனால் வைக்கப்பட்டது. ஹநுமாந் என்ற வடசொல் - கன்னத்தில் விசேஷமுடையவனென்று பொருள்படும்; ஹநு - கன்னம், மாந் - உடைமைப்பொருள்காட்டும் வடமொழிப்பெயர்விகுதி. அப்பெயர், அனுமன் என விகாரப்பட்டது. செந்நிறமாய் விளங்கும் சூரியமண்டலத்தின்மீது பாய்ந்த அநுமானென்னும் தெய்வக்குரங்கை, செந்நிறமான மாணிக்கப்பாறையின்மேற் பாயும் குரங்குகட்கு உவமைகூறினர்.

நாலு - நான்கு: ஈறுகெட்டு னகரம்லகரமாய் உகரச்சாரியை பெற்றது. பரதத்வம் - பரம்பொருள். குடமாடல் வாய்ந்த பரதம்-குடக்கூத்து; அதாவது-இடையர்கள் செல்வச்செருக்கினால் தமதுமகிழ்ச்சிக்குப் போக்குவீடாகக் குடங்களையெடுத்து மேலேயெறிந்து மீண்டும்ஏந்தி ஆடுவதொரு கூத்து. பஞ்சலோகங்களாலும் மண்ணாலுங் குடங்கொண்டு ஆடுவதென்பர். கண்ணபிரானுக்கு அக்கூத்தில் மிகவும்பிரியமாதலை "குடங்களெடுத் தேறவிட்டுக் கூத்தாடவல்ல எங்கோவே" என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழியினாலும் உணர்க. இப்பாசுரத்தின் வியாக்கியாநத்தில் 'பிராமணர் ஐசுவரியம் விஞ்சினால் யாகாதிகள் பண்ணுமாபோலே இடையர் ஐசுவரியம் விஞ்சினால் செருக்குக்குப் போக்குவிட்டு ஆடுவதொரு கூத்தாய்த்து, குடக்கூத்தாவது,' 'இடையர்க்கு ஐசுவரியந்தானாவது - கோஸம்ருத்தியிறே: அந்த ஸம்ருத்திகுறைவறவுள்ளது தனக்கே யாகையாலே, அத்தால் வந்த செருக்குக்குப் போக்குவிட்டுக் குடக்கூத்தாடினபடி சொல்லுகிறது; தலையிலே அடுக்குக்குடமிருக்க, இரண்டுதோள்களிலும் குடங்களிருக்க, இரண்டுகையிலுங் குடங்களையேந்தி ஆகாசத்திலேயெறிந்து ஆடுவதொரு கூத்தாய்த்து, குடக்

கூத்தாவது' என்ற வாக்கியங்கள் இங்கு உணரத்தக்கன. குடம் - தயிர்த் தாழி. "குடத்தாடல் குன்றெடுத்தோனாடல்," "நீணிலமளந்தோ னாடிய குடம்" என்றார் பிறரும். பரதம் - வடசொல்; பாவம், ரஸம், தாளம் இம் மூன்றையு முடைமைபற்றி, பரதமென்று நாட்டியத்துக்குப் பெயரென்பர்.

௬௬. கொம்பினிருல் வாங்கநிமிர் குஞ்சரக்கை யம்புலிமேல்
வெம்பியெழுங் கோளரவாம் வேங்கடமே—தும்பிபல
போர்காது மீர்ந்தார் புனையரக்கி மூக்கினொடு
வார்காது மீர்ந்தார் வரை.

(இ - ள்.) கொம்பின் - மரக்கொம்பிற்கட்டிய, இருல் - தேன்கூட்டை, வாங்க - எடுத்தற்கு, நிமிர் - உயரத்தூக்கிய, குஞ்சரம் கை - யானையினுடைய துதிக்கை, அம்புலிமேல் வெம்பி எழும் கோள் அரவு ஆம் - சந்திரமண்டலத்தைப்பற்றுதற்கு அதன்மேல் கறுக்கொண்டு எழுகின்ற கரும்பாம்புவடிவான (இராகுவென்னும்) கிரகம்போலத் தோன்றப்பெற்ற, வேங்கடமே—, —தும்பி பல போர் காதும் - பல வண்டுகள் நெருங்கிமொய்த்து ஒன்றோடு ஒன்று தாக்கப்பெற்ற, ஈர் தார் - (தேனினால்) குளிர்ந்த மலர்மாலையை, புனை-தரித்த, அரக்கி-சூர்ப்பணகையினது, மூக்கினொடு - மூக்கையும், வார் காதும் - நீண்ட காதையும், ஈர்ந்தார் - அறுத்தவராகிய திருமாலினது, வரை - மலை; (எ-று.)

இருலுக்குச் சந்திரனும், அதன்மீது எடுத்த யானைத்துதிக்கைக்குச் சந்திரன்மீது எழும் இராகுவென்னும்பாம்பும் வடிவில் உவமம். குஞ்சரம் - வடசொல்; காட்டுப்புதர்களிற் சஞ்சரிப்பது என்று காரணப்பொருள்படுவது; குஞ்சம் - புதர். கிரகணகாலத்திற் சூரியனை மறைக்கின்ற சந்திரன் சாயையும், சந்திரனை மறைக்கின்ற பூமியின்சாயையும் இராகுகேதுக்களென்னும் பாம்புவடிவமான கிரகங்க ளெனப்படும். பாற்கடல் கடைகையில் உண்டான அமிருதகலசத்தை யெடுத்துக்கொண்ட திருமால் மிகவும்அழகிய மோகினியென்னும் பெண்வடிவத்தால் அசுரர்களைமயக்கித் தேவர்களுக்கே அமிருதத்தைப் பங்கிட்டுக்கொடுத்துவருகையில், இராகுவென்னும் ஓரசுரன் தான்இருத்தற்குஉரிய அசுரர்கூட்டத்தை விட்டு வஞ்சனையாகத் தேவர்கூட்டத்தினிடையிலே புக்குக் கையேற்று அமிருதத்தைவாங்கியுண்ண, அதனைச் சூரியசந்திரர் குறிப்பித்த மாத்திரத்தில் எம்பெருமான் அவனை அகப்பையால் அடித்துத் தலைவேறு உடல்வேறாக்க, அமிருதமுண்டதனால் உயிர் நீங்காத அந்தத் தலையும் உடம்பும் விஷ்ணுவின் அனுக்கிரகத்தால் இராகுகேதுக்களென்ற இரண்டு கிரகங்களாகிச் சூரியன்முதலிய ஏழுகிரகங்களோடு சேர்ந்து கரும்பாம்பு செம்பாம்புவடிவுபெற்று, தம்மேற்கோள்சொன்ன சூரிய சந்திரர்க்குப் பகையாய்ச் சிற்சிலகாலத்தில் அவர்களைப் பிடித்துக்கொள்கின்றன வென்பது, புராணவரலாறு.

மலர்களின் தேனை யுண்ணுதற்பொருட்டுப் பல வண்டுகள் நெருங்கி மொய்க்கும்போது, நான்முன்னே நான்முன்னேயென்று ஒன்றன்மேலொன்றாக விழு மென்பது, 'தும்பிபல போர்காதும்' என்பதன் கருத்து; இது, தார்க்கு அடைமொழி; அரக்கிக்கு அடைமொழியாகக்கொண்டு, பலயானைகளோடு போர்செய்யும் வலிமையுடைய என்று பொருள்கொள்ளவும் இடமுண்டு. ஈர்ந் தார் - குளிர்ச்சியாகிய மாலை யெனக் கொண்டால் பண்புத்தொகையும், குளிர்ச்சியையுடைய மாலை யெனக் கொண்டால் இரண்டனுருபும்பொருளுந்தொக்கதொகையுமாம். ஈர் + தார் = ஈர்ந்தார்; "யரழமுன்னர்" என்னுஞ் சூத்திர விதி. சூர்ப்பணகை இராமலக்ஷ்மணரிடம் வரும்பொழுது அழகியவடிவங்கொண்டு ஆடையாபரணாதிகளால் தன்னையலங்கரித்து வந்தமை தோன்ற, 'தும்பிபலபோர்காதும்ஈர்ந்தார்புனையரக்கி' என்றார்; "அற

லோதிப், பூமுரலும் வண்டு மிவை பூசலிடு மோசை" என்ற கம்பராமாயணத் தையுங் காண்க.

வனவாசம் புறப்பட்ட இராமலக்ஷ்மணர் சீதையுடனே கோதாவரி நதிதீரத்திற் பஞ்சவடியாச்சிரமத்தில் வசித்தபொழுது, அவர்களைக்கண்டு மோகங்கொண்ட இராவணன்தங்கையான சூர்ப்பணகை அந்த இராகவ வீரர்களிடம் தனித்தனி வந்து தன்னை மணம் புணரும்படி பலவாறு வேண்டவும், அவர்கள் உடன்படாததனால், அவள் 'சீதையை அகற்றிவிட்டால் இராமன் என்னை மணம்புரிதல் கூடும்' என்று எண்ணி, தனிப்பட்ட சமயம் பார்த்துப் பிராட்டியை யெடுத்துச்செல்லமுயன்றபோது, இலக்குமணன் கண்டு ஓடிவந்து சூர்ப்பணகையை மறித்து அவளது மூக்கு காது முதலிய சிலவுறுப்புக்களை அறுத்துவிட்டனன் என்பது, பின்னிரண்டடியிற் குறித்த கதை. இங்ஙனம் இவளை அங்கபங்கப்படுத்தியது இராமபிரானது திருத்தம்பியான இளையபெருமாளினது செய்கையாயினும், அதனைப் பெருமான்மேல் ஏற்றிச்சொன்னது, இராமபிரானது கருத்திற்குஏற்ப அவன்கட்டளையிட்டபடி இவன்செய்தனனாதலின் ஏவுதற்கருத்தாவின் வினையாதல் பற்றி யென்க. அன்றியும், இளையபெருமாளும் திருமாலினது திருவவதாரமே யாதலால், அங்ஙனஞ் சொல்லத் தட்டில்லை. மற்றும், "ராமஸ்ய தக்ஷிணோபாஹு:" என்றபடி இராமனுக்கு இலக்குமணன் வலத்திருக்கையெனப் படுதலால், அங்ஙனம்கையாகிற இலக்குமணனது செயலை இராமன்மேல்ஒற்றுமைநயம்பற்றி ஏற்றிச்சொல்லுதல் தகுதியே. "அரக்கிமூக்கை நீக்கிக் கரனோடுதூடணன் தனுயிரை வாங்கி" என்று குலசேகராழ்வாரும், "தன் சீதைக்கு, நேராவ னென்றோர் நிசாசரிதான் வந்தாளைக், கூரார்ந்த வாளாற் கொடி மூக்குங் காதிரண்டும், ஈராவிடுத் தவட்கு மூத்தோனை வெந்நரகஞ், சேராவகையே சிலைகுனித்தான்" என்று திருமங்கையாழ்வாரும் அருளிச்செய்தமையுங் காண்க. 'தம்முடைய கையாலேயிறே தண்டிப்பது......தம்முடைய தோளாயிருக்கிற இளையபெருமாளை இடுவித்துத் தண்டிப்பித்தார்' என்ற வியாக்கியானவாக்கியமும் உணரத்தக்கது. (சசு)

௫௦. வண்மைதிகழ் வெண்பளிங்கு வட்டத்திற் கண்டுயின்மான்
விண்மதியின் மானேய்க்கும் வேங்கடமே—யொண்மதியா
னூலைத்தா மோதானார் நோக்கவரி யார்துளவ
மாலைத்தா மோதரனார் வாழ்வு.

(இ - ள்.) வண்மை திகழ் - அழகியதாக விளங்குகின்ற, வெள் பளிங்கு வட்டத்தில் — வெண்ணிறமான வட்டவடிவுள்ள பளிக்குப்பாறையில், கண் துயில் - படுத்துத்தூங்குகிற, மான்—, விண் மதியின் மான் ஏய்க்கும்-வானத்துச் சந்திரமண்டலத்தின் நடுவிலே காணப்படுகிற மான்வடிவத்தை யொத்திருக்கப்பெற்ற, வேங்கடமே—,—ஒள் மதியால்- சிறந்த புத்தியினால் [தமது புத்திவிசேஷத்தால்], நூலை தாம் ஓது - பலநூல்களைத் தாம் ஓதிய, அரனார்- சிவபெருமானும், நோக்க அரியார் - கட்புலனாகக் கண்டு தரிசிக்க முடியாதவரும், துளவம் மாலை - திருத்துழாய்மாலையையணிந்த, தாமோதரனார் - தாமோதரனென்ற ஒரு திருநாமமுடையவரு மாகிய திருமால், வாழ்வு-வாழுமிடம்; (எ-று.)

பளிங்குவட்டத்துக்குச் சந்திரமண்டலமும், அதனிடையே அசையாது துயில்கிற மானுக்குச் சந்திரமண்டலத்தின் நடுவிலே அசைவின்றிக்காணப்படுகிற மான்வடிவும் உவமை; வடிவுபற்றியது. பளிங்கு - ஸ்படிகம். வ்ருத்தமென்னும் வடமொழி, வட்டமெனச் சிதைந்தது. ஏய்க்கும் - உவமவுருபு.

மதி - அறிவைக் குறிக்கையில், வடசொல். தாம் - அசை. ஓதுதல் - கற்றலும், கற்பித்தலும், நூலியற்றலும். தாமோதர என்ற வடசொல் - தாம + உதர எனப் பிரிந்து, (வெண்ணெய் களவாடினதற்கு ஒருதண்டனையாக யசோதையாற் கட்டப்பட்ட) கயிற்றை வயிற்றிலுடையவனென்று காரணப் பொருள்படும்; தாமம் - கயிறு, உதரம் - வயிறு. (௫௦)

சிலேடைகள்.

௫௧. காதலிற்றுச் சார்தவர்க்குங் காமியத்தைச் சார்ந்தவர்க்கும்
வேதனைக்கூற் றைத்தவிர்க்கும் வேங்கடமே—போதகத்தை
மோதி மருப்பொசித்தார் முன்பதினா றாயிரவ
ரோதி மருப்பொசித்தா ரூர்.

(இ - ள்.) காதல் இற்று சார் தவர்க்கும் - (பிரபஞ்சவாழ்வில்) ஆசை (முழுவதும்) ஒழிந்து (தன்னிடம்வந்து) சேர்ந்த முனிவர்களுக்கும், வேதனை கூற்றை தவிர்க்கும் - பிரமனையும் யமனையும் விலக்குகின்ற: காமியத்தை சார்ந்தவர்க்கும் - பிரபஞ்சவாழ்வுகளை விரும்பியவர்களுக்கும், வேதனை கூற்றை தவிர்க்கும் - துன்பங்களின்வகைகளை ஒழிக்கின்ற: வேங்கடமே—, —போதகத்தை - யானையை, மோதி - தாக்கி, மருப்பு ஒசித்தார் - அதன் தந்தங்களை முறித்தவரும், முன் - முற்காலத்தில் [கிருஷ்ணாவதாரத்தில்], பதினாறாயிரவர் - பதினாறாயிரம் இளமங்கையருடைய, ஓதி - கூந்தலின், மரு - நறுமணத்தை, பொசித்தார் - மோந்து நுகர்ந்தவருமான திருமாலினது, ஊர் - வாசஸ்தானமாம்; (எ - று.)

'வேதனைக்கூற்றைத்தவிர்க்கும்' என்ற தொடர்-வெவ்வேறுவகையாகப் பிரியாது ஒருவகையாகவே பிரிந்து இருபொருள்பட்டதனால், செம்மொழிச் சிலேடை; இது, வடமொழியில் அபிந்நபதச்லேஷா எனப்படும்: பிறவும் இங்ஙனம் வருவன காண்க. காதலிற்றுச் சார் தவராவார் - எல்லாவகைப்பற்றுக்களையும் முற்றத்துறந்து முத்திபெறுதற்பொருட்டுத் திருவேங்கடமுடையானை வந்து சரணமடைகிற முனிவர்கள்: அவர்கட்குப் பிரமனையும் யமனையும் விலக்குகின்ற என்றது - பிரமனால்வரும் பிறப்பையும், யமனால்வரும் இறப்பையும் போக்கி முத்தியளிக்கிற மகிமையையுடைய என்றபடி. வேதன் என்றது - அவனது காரியமான ஜநநத்துக்கும், கூற்று என்றது - அவனது காரியமான மரணத்துக்கும் இலக்கணை. காமியத்தைச் சார்ந்தவராவார்- அழியுந்தன்மையனவான இம்மைமறுமைப்பேறுகளை விரும்பி வந்து சேர்பவர்கள். அவர்கட்குத் துன்பவகைகளை ஒழிக்கின்ற என்றது - "பித்து மலமை முடம் பேய் குருடு கூன் செவிடு, மெய்த்துயர்நோய் தீர்த்தருளும் வேங்கடமே" என்றவாறு அவர்களுடைய உடற்குற்றங்களையும் நோய்களையும் மகப்பேறின்மை முதலிய மனோவியாதிகளையும் நீக்கி அவர்கள் வேண்டிய பயன்களை அவர்கட்கு வேண்டியவாறே உண்டாகச்செய்கின்ற சிறப்பையுடைய என்றபடி. பற்றற்றுவந்தவர்க்கும், பற்றுறுதுவந்தவர்க்கும் சமமாக இடையூறகற்றியருள்கிற வேங்கடமெனச் சொல்நயத்தாற் சமத்காரந்தோன்றக் கூறியவாறு காண்க.

யானையைமோதி மருப்பொசித்த கதை:— வில்விழாவென்கிற வியாஜம்வைத்துக் கம்சனால் வரவழைக்கப்பட்டு ஸ்ரீகிருஷ்ணபலராமர்கள் கம்சனரண்மனையை நோக்கிச் செல்லுகையில், அவனது அரண்மனைவாயில் வழியில் தம்மைக்கொல்லும்படி அவனால் ஏவி நிறுத்தப்பட்ட குவலயாபீடமென்னும் மதயானை கோபித்துவர, அவ்யாதவவீரர் அதனை யெதிர்த்து அதன்

தந்தங்களிரண்டையும் சேற்றிலிருந்து கொடியையெடுப்பதுபோல எளிதிற் பறித்து அவற்றையே ஆயுதமாகக்கொண்டு அவற்றால் அடித்து அவ்யானையை உயிர்தொலைத்துவிட்டு உள்ளேபோயின ரென்பதாம்.

கண்ணபிரான் இளமையில் திருவாய்ப்பாடியில் வளரும்போது தன்னிடங் காதல்கொண்ட பதினாறாயிரம் கோபஸ்த்ரீகளோடுகூடி இன்பம் நுகர்ந்தமையும், கண்ணன் நரகாசுரனைச் சங்கரித்தபின்பு அவனாற் சிறைவைக்கப் பட்டிருந்த தேவசித்தகந்தருவாதி சன்னிகைகள் பதினாறாயிரம் பேரையும் பதினாறாயிரம் வடிவமெடுத்து விவாகஞ்செய்துகொண்டு அவர்களோடுகூடி இன்பம்நுகர்ந்தமையும் பற்றி, 'பதினாறாயிரவரோதி மருப்பொசித்தார்' என்றார். 'ஓதிமருப்பொசித்தார்' என்றது - அவர்களுடைய கூந்தலில் உத்தம இலக்கணமாக இயற்கையில் அமைந்துள்ள நறுமணத்தையும், நறுநெய்பூசி நன்மலர்சூடுதலாற் செயற்கையில் அமைந்த நறுமணத்தையும் உட்கொண்டு உளங்களித்தவ ரென்றபடி. ஐம்பொறிகளாலும் அனுபவிக்கும் இன்ப வகைகளுள் இங்கு மூக்கினாற் புலம்நுகர்ந்ததைக்கூறியது, பிறவாறு இன்பம் நுகர்ந்ததற்கும் உபலக்ஷணம்.

உம்மைகள் - எண்ணுப்பொருளன. இற்று என்ற வினையெச்சத்தில், இறு என்ற குறிலிணைப்பகுதி இடைஒற்றுஇரட்டி இறந்தகாலங் காட்டிற்று. சார்தவர் - வினைத்தொகை. தவர் - தவஞ்செய்பவர். 'காதலித்துச் சார்ந்தவர்' என்று பாடமோதி, (பரமபதத்தைப்பெற) விரும்பித் தன்னைவந்தடைந்தவர் என்று உரைப்பாரும் உளர். சாம்யம் - வடசொல்; விரும்பப்படும் பொருள். வேதன் - வேதங்களை ஓதியவன்; அன்றி, வேதா என்னும் வடசொல்லின் விகார மெனக்கொண்டால், விதிக்குங் கடவு ளென்று ஆகும்; விதித்தல் - படைத்தல். கூற்று - (உடலையும் உயிரையும் வெவ்வேறு) கூறாக்குபவன். இரண்டாம் பொருளில் வேதநா என்ற வடசொல் வேதனை யென விகாரப்பட்டது. கூற்றை என்றது - கூறஎன்பதன் இரண்டாம் வேற்றுமை விரி. 'தவிர்க்கும் வேங்கடம்' என்றதில், நிலைமொழியிறுதியில் நின்ற மகரவொற்று - வகரத்தின்முன் வந்ததனால், மகரக்குறுக்கம்; [நன் - எழுத்து - சக.] மாத்திரை, கால்; [நன் - எழுத்து - சச.] போதகம் - வடசொல். போதகத்தை மோதி மருப்பொசித்தார் - போதகத்தை மருப்பு ஒசித்து மோதினார் என விகுதிபிரித்துக்கூட்டலுமாம். முன்-காலமுன்; இதனை, மத்திமதீபமாக முன்நின்ற 'ஒசித்தார்' என்பதனோடும் இயைக்கலாம். ஒசித்தார், பொசித்தார் - உயர்வுப்பன்மை. பதினாறாயிரவர்-எண்ணடியாப்பிறந்த பெயர்; இங்கே, தொகைக்குறிப்பு. ஓதி - பெண்மயிர். பொசித்தல்=புஜித்தல். புசித்தல், உண்ணல், நுகர்தல், துய்த்தல் என்பன-ஒருபொருளன. 'ஊர்' என்றது - திருமாலுக்குத் திருவேங்கடம் இயல்பிலுரியதாதலை விளக்கும்.

ருஉ. கேள்வித் துறவோருங் கேடறவில் வாழ்வோரும்
வேள்விக் கினமாற்றும் வேங்கடமே—மூள்வித்து
முன்பா ரதமுடித்தார் மொய்வேந்தர் வந்தவிய
வன்பா ரதமுடித்தார் வாழ்வு.

(இ-ள்.) கேள்வி துறவோரும் - ஞானக்கேள்விகளையுடைய துறவிகளும், வேள் விக்கினம் மாற்றும் - மன்மதனால் வரும் இடையூற்றை நீக்குதற்கு இடமான: கேடு அற இல் வாழ்வோரும் - தீங்கில்லாமல் இல்லறவொழுக்கத்தில் வாழ்பவர்களும், வேள்விக்கு இனம் ஆற்றும் - யாகத்துக்கு இனமான நற்செயல்களைச் செய்தற்குஇடமான: வேங்கடமே—,—முன்பு ஆ- முற்காலத்தில், ரதம் முடி தார் மொய் வேந்தர் வந்து அவிய - தேரையும் கிரீடத்தையும் மாலையையும் உடைய வலியஅரசர்கள் வந்து (பொருது) இறக்

கும்படி, வல் பாரதம் - கொடிய பாரதயுத்தத்தை, மூள்வித்து முடித்தார் - மூட்டிநிறைவேற்றியவராகிய திருமாலின், வாழ்வு - வாசஸ்தாநம்; (எ-று.)

'வேள்விக்கினமாற்றும்' என்ற தொடர் - வெவ்வேறுவகையாகப் பிரிந்து இருபொருள்பட்டதனால், பிரிமொழிச்சிலேடை; இது, வடமொழியில் பிங்கபதச்லேஷா எனப்படும்: பிறவும் இங்ஙனம் வருவன காண்க. கேள்வித்துறவோர் - 'ஞானம் அனுட்டானம் இவைநன்றாகவேயுடையனான குரு' வினிடத்து உபதேசமொழிகளைக் கேட்டுஉணர்ந்து பற்றுக்களைத்துறந்தவரென்றபடி. முத்தியளித்தற்குஉரிய முதற்பொருளை உணர்தற்கு ஏற்ற உபாயங்களான கேள்வி விமர்சம் பாவனை என்ற மூன்றனுள் முதலதும், மற்றை இரண்டற்குங் காரணமுமான கேள்வியையுடைமை கூறப்பட்டது. கேள்வி யெனினும், சிரவண மெனினும் ஒக்கும். துறவோர் - துறவையுடையோர்; துறவாவது - புறமாகிய செல்வத்தினிடத்தும் அகமாகிய உடம்பினிடத்தும் உளதாகிய பற்றை விடுதல். அவர்கள் வேள் விக்கின மாற்றுதல் - எக்காரணத்தாலும் காமஅவாவைக் கொள்ளாமை. கேடு - துன்பமும், குற்றமும். இல்வாழ்வோர் வேள்விக்கு இனம் ஆற்றுதல் - பிரமயஜ்ஞம், தேவயஜ்ஞம், மநுஷ்யயஜ்ஞம், பித்ருயஜ்ஞம், பூதயஜ்ஞம் என்ற பஞ்சமகாயஜ்ஞங்களைத் தவறாதுசெய்தல்; (பிரமயஜ்ஞம் - வேதமோதுதல். தேவயஜ்ஞம் - ஓமம்வளர்த்தல். மநுஷ்யயஜ்ஞம் - விருந்தினரை உபசரித்தல். பித்ருயஜ்ஞம் - தர்ப்பணஞ்செய்தல். பூதயஜ்ஞம் - பலியீதல்.) இவை இல்லறத்தார்க்குஉரிய ஐம்பெருவேள்வி யெனப்படும். துறவறத்தாரும் இல்லறத்தாரும் சமமாக அவரவர்தொழிலைச் செய்யப்பெற்ற வேங்கட மெனச் சொல்நயத்தாற் சமத்காரந்தோன்றக் கூறியவாறு காண்க.

துஷ்டர்களையெல்லாம் சங்கரித்துப் பூமிபாரநிவிருத்திசெய்தற்பொருட்டுத் திருவவதரித்த கண்ணபிரான் அதற்கு உபயோகமாசப் பாண்டவர்க்குத் துணைநின்று பலபடியாகஉதவிப் பாரதயுத்தத்தை ஆதியோடந்தமாசநடத்தி முடித்தமை, மகாபாரதத்திற் பிரசித்தம். சூதுபோரில் இழந்த இராச்சியத்தை மீளவும் மோதுமோர்செய்து பெறுவதில் தருமபுத்திரனுக்கு உபேக்ஷையுண்டானபொழுதெல்லாம் அங்ஙனம் வெறுப்புக்கொள்ளாதவண்ணம் பலவாறுபோதித்துப் போர்தொடங்கும்படி தூண்டியும், பின்பு போர்த்தொடக்கத்தில் "உற்றாரையெல்லா முடன்கொன் றரசாளப், பெற்றாலும் வேண்டேன் பெருஞ்செல்வம்" என்றுசொல்லிப் போரொழிந்த அருச்சுனனுக்குக் கீதையைஉபதேசித்து அவனைப் போர்புரிய உடன்படுத்தியும் கண்ணபிரானே பாரதப்போரை மூட்டியவனாதல் காண்க.

கேள்வி - கேட்டல்: 'வி' விகுதி பெற்ற தொழிற்பெயர். இல் - வீடு, இல்லறம். வேள் - (ஆடவர்க்கும் மகளிர்க்கும்) விருப்பத்தை விளைக்குந்தேவன்; அல்லது, விரும்பப்படும் அழகையுடையவன்: காம னென்ற வடமொழிப்பெயரும் இவ்விருபொருள்படும். விக்நம் - வடசொல். மாற்றும் வேங்கடம், ஆற்றும் வேங்கடம் - பெயரெச்சம், இடப்பெயர் கொண்டது. 'முன்பா' என்றது - அவிய, மூள்வித்து, முடித்தார் என்றவற்றோடு இயையும். முன்பு, பு - சாரியை. ஆ - ஆக என்பதன் விகாரம். ரதம் - வடசொல். சிந்தாமணியில், 'ரவிகுலதிலகன்' என வடமொழியிற்பிறந்தவண்ணமே தற்சமமாகக்கூறினாற்போல, இங்கு இரதமெனத் திரியாமல் ரதமென்றே கூறினார். 'ரதவேந்தர்' என்றது - அதிரத மகாரத சமரத அர்த்தரத வீர ரென்றவாறு. முடிவேந்தர் - கிரீடாதிபதிகளான அரசர். தார் என்றது, இங்கு - அடையாளப்பூமாலையோடு போர்ப்பூமாலையையுங் குறிக்கும். பாரதம் - பரதவமிசத்தாருள் நிகழும் போர். வாழ்வு - வாழுமிடம்; தொழிலாகுபெயர்: சேர்வு, சேர்பு, சார்பு, சார்வு, காப்பு என்பனவும்

இது. வாழ்வு என்ற சொல்லின் ஆற்றலால், திருவேங்கடம் திருமாலின் திருவுள்ளத்துக்கு மிகப்பாங்காயிருத்தல் விளங்கும். (௫௨)

௫௩. பொய்யாம் வினையேனைப் போல்வாரு மன்பருஞ்செய்
மெய்யாம் வழுத்தேயும் வேங்கடமே—செய்யா
டனத்துவசப் பொறப்புள்ளார் தானவரை மோதுஞ்
சினத்துவசப் பொறப்புள்ளார் சேர்வு.

(இ - ள்.) பொய் ஆம் வினையேனை போல்வாரும் - பொய்கலந்த தொழிலையுடைய என்னைப் போன்ற நீசர்களும், செய் - செய்த, மெய் ஆம் வழு - சரீரசம்பந்தத்தாலாகிய குற்றங்கள் [கருமங்கள்], தேயும் - நீங்குதற்கு இடமான: அன்பரும்-உள்ளன்புடைய அடியார்களும், செய்-செய்கின்ற, மெய் ஆம் வழுத்து - உண்மையான தோத்திரங்கள், ஏயும் - பொருந்தப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—செய்யாள் தனத்து வசம் - திருமகளின் தனத்துக்கு வசப்பட்ட, பொற்பு உள்ளார் - அழகையுடையவரும், தானவரை மோதும்- அசுரர்களைத் தாக்குகிற, சினம் - கோபத்தையுடைய, துவசம் - கொடியான, பொன் புள்ளார்-பொன்னிறமான கருடனென்னும் பறவையையுடையவருமாகிய திருமால், சேர்வு - (திருவுள்ளமுவந்து) சேருமிடம்; (எ - று.)

பொய்யாம் வினை - உள்ளன்பின்றி அகமொன்று புறமொன்றாக வெளிவேடங்கொண்டு செய்யும் வஞ்சனைச்செயல். 'பொய்யாம் வினையேனைப் போல்வார்' என்று தம்மைத் தாம் இழித்துக்கூறினர், விநயத்தால். மெய்யாம் வழுத்து - மனப்பூர்வமாகச் செய்யுந் தோத்திரம். போலியன்பரும் உண்மையன்பரும் ஒருநிகராக இருக்கப்பெற்ற வேங்கடமெனச் சொல்நயத்தாற் சமத்காரந்தோன்றக் கூறியவாறு காண்க. முன்னிரண்டடியில் 'பொய்யாம்', 'மெய்யாம்' என மாறுபட்ட சொற்கள் வந்தது, முரண்தொடை.

'செய்யாள் தனத்து வசம்' என்றது - பொற்புள்ளார்க்கு அடைமொழி. இத்தொடர் - திருமகளினது திருமேனியழகில் திருமால் ஈடுபடுதலையும், அத்திருமகளை ஈடுபடுத்தவல்ல திருமாலின் திவ்வியசௌந்தரியத்தையும் விளக்கும். துவசப்பொற்புள்ளார் - பக்ஷிராஜனென கருடனை வாகனமுங் கொடியுமாக உடையவர். கருடாழ்வானது திருத்தோளின்மேலேறித் திருமால் அசுரசேனையோடு போர்செய்யும்பொழுது, அக்கருடனும் எதிர்க்கிற அசுரர்மீது கோபம்மூண்டு தன்சிறகுகளினாலும் மூக்கினாலும் கால்களினாலும் அவர்களைத் தாக்கியழித்தல் இயல்பு.

வழுத்து - முதனிலைத்தொழிற்பெயர். செய்யாள்-செந்நிறமுடையவள்; செம்மையென்னும்பண்புப்பகுதி ஈறுபோய் முன்நின்றமகரம் யகரமாத் திரிந்தது. ஸ்தநம், வசம், தாநவர், த்வஜம் - வடசொற்கள். தாநவர் - (காசியபமுனிவனது மனைவியருள்) தநுஎன்பவளிடம் பிறந்தவர்: தத்திதாந்தநாமம். "பொற்பே பொலிவு" என்ற தொல்காப்பியத்து உரியியற்சூத்திரத்தால், பொற்புஎன்பது - உரிச்சொல்லென அறிக. 'சேர்பு' என்றும் பாடமுண்டு.

௫௪. கோடலிலா வுள்ளத்துக் கோதி லடியவரும்
வேடருமங் கைவரைவெல் வேங்கடமே—மூடர்
மனமா மனைக்கொன்றார் வன்கஞ்ச னென்னுஞ்
சினமா மனைக்கொன்றார் சேர்பு.

(இ - ள்.) கோடல் இலா - கோணுதலில்லாத [நேர்வழிப்பட்ட], உள்ளத்து - மனத்தையுடைய, கோது இல்-குற்றமில்லாத, அடியவரும்-அடியார்களும், அங்கு ஐவரை வெல் - அவ்விடத்துப் பஞ்சேந்திரியங்களை வெல்லுதற்கு இடமான; வேடரும் - வேடர்களும், அம் கை வரை வெல் - அழகிய

துதிக்கையையுடைய மலைபோன்ற யானையை வெல்லுதற்கு இடமான: வேங்கடமே—,—மூடர் மனம் ஆம் மனைக்கு ஒன்றார் - மூடர்களுடைய உள்ளமாகிய வீட்டில் வந்து பொருந்தாதவரும், வல் கஞ்சன் என்னும் சினம் மாமனை கொன்றார் - கொடிய கம்சனென்கிற கோபத்தையுடைய மாமனைக் கொன்றவருமாகிய திருமால், சேர்பு - சேருமிடம் ; (எ - று.)

'அங்கு' என்பது-அசையுமாம். ஐம்பொறிகளை 'ஐவர்' என உயர்திணையாற்கூறியது, இழிபுபற்றிய திணைவழுவமைதி ; [நன் - பொது-உஅ.] எண்ணடியாப்பிறந்த ஐவ ரென்ற பெயர் - இங்கே தொகைக்குறிப்பு. 'கைவரை' என்றார், யானையை ; 'கைம்மலை' என்றாற்போல. மூடர், மநஸ் - வடசொற்கள். 'மூடர் மன மா மனைக்கு ஒன்றார்' என்றது - "மலர்மிசை யேகினான்" என்றபடி, அன்புகொண்டு தியானிக்கின்ற அறிவுடையாரது உள்ளக்கமலத்தைத் தாம் உகக்குமிடமாக்கொண்டு அங்கு அவர்நினைத்தவடிவத்துடன் விரைந்துசென்று வீற்றிருக்குந்தன்மைய ரென்ற எதிர்மறைப்பொருளை நன்குவிளக்கும். மனைக்கு என்ற நான்கனுருபு ஏழனுருபின்பொருளில் வந்ததனால், உருபுமயக்கம்; [நன் - பெயர் - சுo.] கஞ்சன் - வடசொற் சிதைவு.

மாமன் - இங்கு, தாயுடன்பிறந்தவன். கம்ஸன் - கண்ணன் தாயான தேவகிக்குத் தமையனாதலால், கண்ணனுக்கு மாமனாவன். தன்னைக்கொல்லப்பிறந்த தேவகிபுத்திரன் யசோதையினிடம் ஒளித்துவளர்தல் முதலிய விருத்தாந்தங்களை நாரதர் சொல்லக் கேட்டுக் கம்சன் அதிககோபங்கொண்டு கிருஷ்ணனைக் கொல்ல நிச்சயித்து வில்விழாவென்கிற வியாஜம் வைத்துக் கண்ணனை மதுரைக்கு வரவழைத்துப் பலவகையில் வதைக்க வழிதேடுகையில், கம்சசபையில் கிருஷ்ணபகவான் வேகமாகஎழும்பிக் கஞ்சனது மஞ்சத்தின்மேலேறி அவனது கிரீடம் கழன்று கீழேவிழும்படி அவனைத் தலைமயிர் பிடித்துத் தரையில்தள்ளி அவன்மேல் தான் விழுந்து அவனைக் கொன்று ஒழித்தன னென்பது, இங்குக் குறித்த கதை. (ருச)

ருரு. மொய்வதன மங்கையர்கண் முன்கையும் யோகியர்கண்
மெய்வயது மஞ்சுகமார் வேங்கடமே—பெய்வளையார்
பூற்றிருப்பா தஞ்சிவந்தார் பற்றினார் புன்பிறப்பை
மாற்றிருப்பா தஞ்சிவந்தார் வாழ்வு.

(இ-ள்.) மொய் - (அழகு) மிக்க, வதனம்-முகத்தையுடைய, மங்கையர்கள்-மகளிரது, முன் கையும் - முன்னங்கையும், அம் சுகம் ஆர்-அழகிய கிளி (உணவுண்ணுதற்கு) இடமாகப்பெற்ற : யோகியர்கள் மெய் வயதும்-யோகநிட்டையிலிருக்கின்ற முனிவர்களுடைய உடம்பின் ஆயுளும், அஞ்சு உகம் ஆர் - ஐந்துயுகமாகப் பொருந்தப்பெற்ற : வேங்கடமே—,— பெய் வளையார் பால் திருப்பாது - அணிந்த வளையல்களையுடைய மகளிர்பக்கல் (மனத்தைச்) செலுத்தாமல், அஞ்சி-அச்சங்கொண்டு, வந்தார் பற்றினார் - தம்மிடம்வந்து சரணமடைந்தவர்களுடைய, புல் பிறப்பை - இழிவான சன்மத்தை, மாற்று-நீக்குகின்ற, இரு பாதம் - தமது இரண்டுதிருவடிகளும், சிவந்தார் - சிவந்திருக்கப்பெற்றவரான திருமால், வாழ்வு - வாழுமிடம்; (எ - று.)

'மொய்வதனம்' என்பதற்கு - (தாமரைமலரென்று மயங்கி வண்டுகள்) மொய்க்கப்பெற்ற முகமென்றுஉரைத்தலும் ஒன்று. மங்கையர்-இளமகளிர் ; மங்கைப்பருவத்துக்கு வயதெல்லை-பன்னிரண்டுமுதற் பதின்மூன்றளவும். வயஸ்,வதநம், சுகம், பாதம்-வடசொற்கள். அஞ்சு - ஐந்துஎன்பதன் மரூஉப் போலி. வேங்கடமலையிலுள்ள மகளிர் கையிற் கிளியைவைத்துக்கொண்டு அதற்கு உணவூட்டி அதனோடு கொஞ்சிவிளையாடுதலும், அங்குள்ள யோகிகள் அவ்யோகபலத்தால் நீடூழிகாலம் வாழ்தலும், இங்குக்குறிக்கப்பட்டன. யுக

மென்பது,உகமெனவிகாரப்பட்டது: ஆர்தல்-உண்ணுதலும்,பொருந்துதலும். பெய்வளை - வினைத்தொகை. வந்தார் - முற்றெச்சம். இருபாதம் என்ற தொடர் ‘இருப்பாதம்’ என வருமொழி முதல்வலி மிக்கது, திரிபுநயம் நோக்கியென்க. இதனைச் சிறுபான்மை எதுகைநயத்தின்பொருட்டு ‘ஒருக்கால்’ என வருதல் போலக் கொள்க: அன்றி, முற்றியலுகரவீறாகிய எண்ணுப்பெயரின் முன் வலிமிகாமை காண்க. ‘செம்’ என்ற பண்படிப்பகுதி வினைத்தன்மைப் படும்போது ‘சிவ’ என விகாரப்படும். பாதம்சிவந்திருத்தல், உத்தமஇலக்கணம். புன்பிறப்பு என்றது, கர்மசம்பந்த முடைமைபற்றி. பிறப்பை மாற்றுதல்-மீளவும் பிறக்கவேண்டாதபடி முத்திதருதல். திருப்புதலென்ற வினைக்கு மனத்தை யென்ற செயப்படுபொருள் வருவிக்கப்பட்டது, அவாய்நிலையால்; (அவாய்நிலையாவது - ஒருசொல் மற்றொருசொல்லை வேண்டிநிற்றல்.) (ருரு)

ருசு. இல்லக் குறத்தியரும் யாக்கைநிலை வேட்டவரு
மெல்லக் கிழங்கெடுக்கும் வேங்கடமே—நல்ல
புதுப்பூவை வண்ணத்தான் போர்முகத்துச் செவ்வாய்
மதுப்பூவை வண்ணத்தான் வாழ்வு.

(இ - ள்.) இல்லம் குறத்தியரும் - (தமக்குஉரிய) வீட்டில் இருக்கின்ற குறப்பெண்களும், மெல்ல கிழங்கு எடுக்கும் - மென்றுதின்னும்பொருட்டுக் கிழங்குகளைத் தோண்டி எடுக்கப்பெற்ற: யாக்கை நிலை வேட்டவரும் - உடம்பு (அழிதலின்றி நெடுநாள்) நிலைத்திருத்தலை விரும்பிய சித்தர்களும், மெல்ல கிழம் கெடுக்கும் - மெதுவாக [நாளடைவில்] முதுமைப்பருவத்தை ஒழிக்கப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—நல்ல புது பூவை வண்ணத்தான்-சிறந்த புதிய [அன்றுமலர்ந்த] காயாம்பூப்போன்ற கரியதிருநிறத்தையுடையவனும், போர் முகத்து - யுத்தகளத்தில், செம் வாய் மது பூ வை - சிவந்த தனது திருவாயாகிய தேனையுடைய தாமரைமலரில் வைத்தூதுகின்ற, வள் நத்தான் - மேன்மையுள்ள (ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமென்னுந் திவ்விய) சங்கத்தையுடையவனுமாகிய திருமால், வாழ்வு - வாழுமிடம்; (எ - று.)

இல்லம், அம் - சாரியை. குறத்தியர் - குறிஞ்சிநிலமகளிர்; குறவரென்பதன் பெண்பால். யாக்கை - (எலும்பு நரம்பு முதலியவற்றால்) கட்டப்பட்டதெனப் பொருள்படுங் காரணப்பெயர்; யா - பகுதி; யாத்தல் - கட்டுதல்: ஐ - செயப்படுபொருள்விகுதி, கு - சாரியை, க் - சந்தி. நிலை - நிற்றல்: ‘ஐ’ விகுதிபெற்ற தொழிற்பெயர். வேட்டவரென்ற இறந்தகால வினையாலணையும்பெயரில், வேள் - பகுதி. ‘மெல்ல’ என்றது-முந்தியபொருளில், மெல்என்ற வினைப்பகுதியடியாப் பிறந்த எதிர்காலச் செயவெனெச்சமும்; பிந்தினபொருளில், மென்மை என்ற பண்பினடியாப் பிறந்த குறிப்பு வினையெச்சமுமாம். பூவை யென்ற செடியின்பெயர், இங்கு அதன் மலர்க்கு முதலாகுபெயர். வாயாகிய பூஎன்றது - உருவகம். வாய்க்குத் தாமரைமலர் உவமை - செம்மையும் மென்மையும் அழகும் பற்றி. உவமானமாகிய பூவிற்கு ‘மது’ என்ற அடைமொழி கொடுத்ததற்கு ஏற்ப, உபமேயமாகிய வாய்க்குச் சுவையினிமை கொள்க. வை-வினைத்தொகை. வர்ணமென்ற வடமொழி வண்ணமெனச் சிதைந்தது. வண்ணத்து - பண்புத்தொகை. திருமால் போர்க்களத்தில் பகைவரை அஞ்சுவித்தற்காகவும், தனது வெற்றிக்கு அறிகுறியாகவும் சங்கத்தை வாயில்வைத்து முழக்குதல் இயல்பு. மது-வடசொல்.

ருஎ. தேனியலுங் கூந்தலார் செங்கரமு மாதவத்தோர்
மேனியுமை யம்பொழியும் வேங்கடமே—ஞானியர்க [ணெய்
டாங்குறியெட் டக்கரத்தார் தாளூரன்மேல் வைத்துவெண்
தாங்குறியெட் டக்கரத்தார் சார்பு.

(இ - ள்.) தேன் இயலும் கூந்தலார் - (சூடிய மலர்களினின்று சொரிகின்ற) தேன்பொருந்திய கூந்தலையுடைய மகளிரது, செம் கரமும்-சிவந்த கைகளும், ஐயம் பொழியும் - (இரப்பவர்க்கு மிகுதியாகப்) பிச்சையிடப்பெற்ற: மா தவத்தோர் மேனியும் - சிறந்ததவத்தையுடைய முனிவர்களது உடம்பும், ஐ அம்பு ஒழியும் - (மன்மதனது) பஞ்சபாணம் பொருந்தாதிருக்கப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—ஞானியர்கள் குறி - (தத்துவ) ஞானமுடையவர்கள் குறிக்கொண்டு தியானிக்கின்ற, எட்டு அக்கரத்தார் - அஷ்டாக்ஷரமகாமந்திரத்துக்கு உரியவரும், உரல்மேல் தாள் வைத்து-உரலின்மேற் காலைவைத்து ஏறி, வெண்ணெய் தாங்கு உறி எட்டு - வெண்ணெய்வைத்துள்ள உறியை எட்டிப்பிடித்த, அ கரத்தார்-அழகிய கையையுடையவருமாகிய திருமால், சார்பு-(திருவுள்ளமுவந்து) சார்ந்திருக்குமிடம்; (எ - று.)—தாம் - அசை.

தேன் இயலும் கூந்தல்-நல்லமணத்தேசெல்லும் இயல்புள்ள தேனென்னும் உத்தமசாதிவண்டுகள் இயற்கைநறுமணத்தின்பொருட்டும் செயற்கை நறுமணத்தின்பொருட்டும் மிகுதியாகமொய்க்கப்பெற்ற கூந்தலெனினுமாம். மாதவத்தோர் மேனி ஐயம்பொழிதலாவது - அவர்கள் காமவசப்படாதிருத்தல்; மன்மதபாணம் அவர்களுடம்பைத் துளைத்துவருத்தமாட்டாதனவாயின வென்க. ஐ அம்பு - தாமரைமலர், அசோகமலர், மாமலர், முல்லைமலர், நீலோற்பலமலா என்ற ஐந்துபூக்களும் மன்மதனுக்குப் பாணங்களாம். ஜ்ஞாநீ என்ற வடசொல், 'ஞானி' என விகாரப்பட்டது. குறி - வினைத்தொகை. எட்டக்கரம்-திருவெட்டெழுத்தாகிய பெரியதிருமந்திரம். அக்ஷரமென்ற வடசொல், அக்கரமென விகாரப்பட்டது. கரம் - வடசொல். 'அம்' என்பதுபோல 'அ'என்பதும் அழகிய என்னும்பொருளதாதலை, பத்துப்பாட்டு நச்சினார்க்கினியருரையிற் காண்க. "பொத்தவுரலைக் கவிழ்த்ததன்மேலேறித், தித்தித்தபாலுந் தடாவினில்வெண்ணெயும், மெத்தத் திருவயிறார விழுங்கிய, வப்பன்" என்ற பெரியாழ்வார்திருமொழியும், "தந்த முறியி லவர்வைத்த தயிர்பால்வெண்ணெ யெட்டாமற், குந்தி யுரலின்மிசை யேறி" என்ற வில்லிபுத்தூரார்வாக்கும், இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கன. 'சார்வு' என்னும் பாடம். (ருள)

ருஅ. காணையிலார் சொற்கேட்ட கந்தருவ ருந்தவரும்
வீணையிரா கத்தைவிடும் வேங்கடமே—கோணை
யிருங்குண்டை யோட்டினு னேற்பொழித்தான் கூனி
மருங்குண்டை யோட்டினுன் வாழ்வு.

(இ - ள்.) காண் ஐயிலார் சொல் கேட்ட - பார்க்கின்ற வேல்போன்ற கண்களையுடைய மகளிர் பேசுகின்ற சொற்களைச் செவியுற்ற, கந்தருவரும் - கந்தர்வரென்னுந் தேவசாதியாரும், வீணை இராகத்தை விடும் - (அச்சொற்களின் இனிமைக்குமுன் தாம் பாடும் இசையின்இனிமை சிறவாதென்னுங் கருத்தினால்) வீணையில் இசைவாசித்தலை ஒழியப்பெற்ற: தவரும் - தவவொழுக்கத்தையுடைய முனிவர்களும், வீணை இராகத்தை விடும் - பயனில்செய்கைகளையும் ஆசையையும் துறக்கப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—கோணை இருகுண்டை - வலிமையையுடைய பெரியஎருதை வாகனமாகவுடைய, ஓட்டினன் - (கையிற்) கபாலமேந்தியவனான சிவபிரானது, ஏற்பு - இரத்தற்றொழிலை, ஒழித்தான் - நீக்கியருளியவனும், கூனி மருங்கு உண்டை ஓட்டினன்-(கிருஷ்ணாவதாரத்திற்) கூனியினிடத்து உள்ள உண்டையைப் போக்கியவனுமான திருமால், வாழ்வு - வாழுமிடம்; (எ - று.)

காணையி லெனவே, கண்ணையிற்று. கண்ணுக்கு வேல் உவமை - கூரிய வடிவுபற்றியேயன்றி, ஆடவரை ஆசைநோய்ப்படுத்தி வருத்துதல்பற்றியு

மாம். காணையிலார் என்றது - அம்மலையில்வாழும் மகளிரது கண்ணழகின் சிறப்பை விளக்கும். அயிலென்பது 'ஐயில்' என முதற்போலி; [நன் - எழுத்து - ௬௮.] கந்தர்வர் - எப்பொழுதும் கையில்வீணைவைத்துக்கொண்டு இசைபாடித்திரியுந் தேவசாதியார். வீணை, ராகம் - வடசொற்கள். இரண்டாம்பொருளில், வீண் ஐ இராகத்தை விடும் எனப் பிரித்து - பயனற்ற ஐம்புலவாசைகளை ஒழிக்கப்பெற்ற என்று உரைத்தலும் ஒன்று.

கோணை - முசுப்பெனப்படுகிற முதுகின்வளைவுமாம். இருங்குண்டை - பண்புத்தொகை; இருமை - பெருமை. குண்டை - ரிஷபம். ஓட்டினன் - ஓடு என்னும் பெயரி னடியாகப் பிறந்த ஆண்பாற் குறிப்புவினையாலணையும் பெயர்; ஓடு-மண்டையோடு: இனி, 'குண்டையோட்டினன்' என்பதற்கு - ரிஷபத்தை ஏறிச் செலுத்தியவ னென்று உரைத்தல் திரிபிலக்கணத்துக்குப் பொருந்தாதாம்; நான்காம் அடியில், 'ஓட்டினன்' என்பது-ஓடச்செய்தவ னென்னும் பொருளதாதல் காண்க. ஏற்பு - ஏற்றல்; 'பு' விகுதி பெற்ற தொழிற்பெயர்: ஏல் - பகுதி.

சிவபெருமான் இரத்தலைத் திருமால் ஒழித்த கதை:—ஒரு காலத்திலே, பரமசிவன், தன்னைப்போலவே பிரமனும் ஐந்து தலையுடையனாக இருப்பது பலரும் பார்த்து மயங்குதற்கு இடமாயிருக்கின்றதென்று கருதி, அவனது சிரமொன்றைக் கிள்ளியெடுத்துவிட, அக்கபாலம் அப்படியே சிவன் கையில் ஒட்டிக்கொள்ளுதலும், அவன் 'இதற்கு என் செய்வது?' என்று கவலைப்பட, தேவர்களும் முனிவர்களும் 'இப்பாவந் தொலையப் பிச்சையெடுக்க வேண்டும்; என்றைக்குக் கபாலம் நிறையுமோ, அன்றைக்கே இது கையைவிட்டு அகலும்' என்று உரைக்க, சிவபிரான் பலகாலம் பலதலங்களிலுஞ் சென்று பிச்சை யேற்றுக்கொண்டே வருந்தித் திரிந்தும் அக்கபாலம் நீங்காதாக, ஒருநாள் பதரிகாச்சிரமத்தை யடைந்து அங்கு எழுந்தருளியுள்ள நாராயணமூர்த்தியை வணங்கி இரந்தபோது, அப்பெருமான் 'அக்ஷயம்' என்றுபிக்ஷையிட, உடனே அது நிறைந்து கையைவிட்டு அகன்றது என்பதாம்.

கூனி - கூனையுடையவள்; இ - பெண்பால்விகுதி. 'கூனிமருங் குண்டை' என்றது - அவளுடம்பிலுள்ள கோணலையும், முதுகுவளைவையுங் குறிக்கும். உண்டை=உருண்டை. அவ்வரலாறு வருமாறு:—ஸ்ரீகிருஷ்ணன், கம்சனால் அக்குரூரரைக்கொண்டு அழைக்கப்பட்டுப் பலராமனுடனே மதுராபுரியின் இராசவீதியில் எழுந்தருளுகையில், சந்தனக்கிண்ணத்தைக் கையிலேந்தி வருகிற மங்கைப்பருவமுடைய ஒருகூனியைக் கண்டு, 'நீலோற்பலம் போன்ற கண்ணுடையவளே! யாருக்கு நீ இந்தப்பூச்சுக்கொண்டுபோகிறாய்?' என்று விலாசத்தோடு கேட்டருள, அந்தக்கூனி, இவ்வாறு காதலுடையவன் போலக் கண்ணன் அருளிச்செய்தது கேட்டு அவனது திருக்கண்களினாலே மனமிழுக்கப்பட்டவளாய், அவன்மேற் காதலுற்று 'ஓ அழகனே! நான் நைகவக்கிரை யென்பவ ளென்றும், கம்சனாலே சந்தனாதிப் பூச்சுக்கள் சித்தஞ் செய்யும் வேலையில் வைக்கப்பட்டவ ளென்றும் நீ அறியாயோ?' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, கண்ணன் 'எங்கள் திருமேனிக்கு ஏற்ற வெகுநேர்த்தியான இந்தப்பூச்சை எங்கட்குக் கொடுக்கவேண்டும்' என்று சொன்னவுடனே, அவள் 'அப்படியே திருவுள்ளம் பற்றுங்கள்' என்று மிக்க அன்போடு சமர்ப்பிக்க, அப்பூச்சைத் திருமேனியில் அணிந்து ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அவளிடத்து மிகவும் பிரசன்னனாய், நடுவிரலும் அதன் முன்விரலுங் கொண்ட நுனிக்கையினாலே அவளை மோவாய்க்கட்டையிற்பிடித்துத் தன் திருவடிகளினால் அவள்கால்களை அமுக்கி இழுத்துத் தூக்கிக் கோணல்நிமிர்த்து அவளை மகளிரிற் சிறந்தவுருவின ளாக்கியருளின னென்பது, இங்குக் குறித்த கதை. இனி, 'கூனி மருங்கு உண்டை யோட்டினன்' என்பதற்கு -

இராமாவதாரத்தில் மந்தரையென்னுங்கூனியின் முதுகின்புறத்திலே வில்லினால் மண்ணுண்டையைச் செலுத்தியவன் என்றும் உரைக்கலாம்; இராமன் சிறுவனாயிருந்தகாலத்தில் ஒருநாள் கையிற் சிறுவில்லும் மண்ணுண்டையுங் கொண்டு விளையாடிவருகையில், ஒருகால் விற்கொண்டு எய்த உண்டை கைகேயியின்வேலைக்காரியான மந்தரையின் முதுகின்புறத்தே தற்செயலாய்த் தெறிக்க, அவள் தனதுகூனுடைமையை இராமன் இங்ஙனம்பரிகசித்தன னென்று தவறாகக்கருதி மனம்வருந்தி அவன்மேற் சினங்கொண்டு அரசன்மைந்தனாதலின் ஒன்றுஞ்செய்ய இயலாமற் சென்று தனக்கு வாய்க்குந்தருணம் நோக்கிக் கறுக்கொண்டிருந்து பின்பு கைகேயிக்குச் சலகஞ்செய்து இராமபட்டாபிஷேகத்தைத் தவிர்த்து அப்பெருமானை வனம்புகுத்தினளென வரலாறு அறிக. "கொண்டை கொண்ட கோதைமீது தேனுலாவு கூனி கூன், உண்டைகொண் டரங்க வோட்டி யுண்மகிழ்ந்த நாதன்," "கூனே சிதைய வுண்டை வில் நிறத்தில் தெறித்தாய் கோவிந்தா" என்ற ஆழ்வார் அருளிச்செயல்கள் இங்கு அறியத்தக்கன. (ருஅ)

ருகூ. முந்நூன் மறையவர்நா மூதரம்பை மாரினடு
மெய்ந்நூ னலங்கவரும் வேங்கடமே—பொய்ந்நூலா
லச்சமயக் கத்தினா ராதரிக்கத் தெய்வங்கள்
வச்சமயக் கத்தினர் வாழ்வு.

(இ - ள்.) முந்நூல் - முப்புரிநூலைத் தரித்த, மறையவர் - பிராமணர்களுடைய, நா - நாவானது, மெய் நூல் நலம் கவரும்-(பொருள்களின்) உண்மையைச் சொல்லுகிற தத்துவசாஸ்திரங்களின் நற்பொருள்களை (ஓதி)க் கிரகித்தற்கு இடமான: மூது அரம்பைமாரின் நடு - பழமையான தேவமாதர்களினுடைய இடையானது, மெய் நூல் நலங்க வரும் - (தனதுவடிவத்தின் நுண்மையால்) பஞ்சுநூல் (தனக்கு ஒப்பாகமாட்டாது) கெடும்படி பொருந்திய: வேங்கடமே—,—பொய் நூலால் - பொய்ம்மையைக்கூறுகிற சாஸ்திரங்களைக் கொண்டு, அ சமயம் கத்தினர் - அந்தந்த மதக்கோட்பாடுகளைப் பிதற்றுந் தன்மையுள்ளவர்கள், ஆதரிக்க-விரும்பிக்கொண்டாடும்படி, தெய்வங்கள் வச்ச - பலதெய்வங்களை உண்டாக்கிவைத்த, மயக்கத்தினர்- மாயையை யுடையவரான திருமால், வாழ்வு - வாழுமிடம்; (எ - று.)

வடமும், வடத்தினுள் புரியும், புரியினுள் இழையும் மும்மூன்றாயிருத்தல்பற்றி, உபவீதத்துக்கு 'முந்நூல்' என்று பெயர். "நூலே கரக முக்கோல் மணையே, ஆயுங்காலை யந்தணர்க் குரிய" என்ற தொல்காப்பியவிதிபற்றி,முந்நூல் மறையவர்க்கு அடைமொழி யாக்கப்பட்டது. வேதங்களை ஓதுதலோடு ஓதுவித்தற்கும் உரியவர் அந்தணரேயாதலால், அவர் 'மறையவர்' எனப்பட்டனர். சிலசாதியார்க்கும் பெண்பாலார்க்கும் ஓதுவிக்கவும் ஓதவும் கேட்கவும் ஆகாதென்று மறுக்கப்படுதல் பற்றியும், ஓதியுணர்ந்த குருவினிடம் உபதேசங்கேட்டாலன்றித் தெரிதற்கு அரிய மறைந்த பொருளை யுடைமைபற்றியும், 'மறை' என்று பெயர். மூதரம்பைமார் - முதுமையென்னும் பண்புப்பெயர் ஈறுபோய் ஆதிநீண்டது. அரம்பை - ரம்பா என்னும் வடசொல்லின் விகாரம். அரம்பைமார் - ரம்பைமுதலியோர்; மார்-பலர்பாற்பெயர்விகுதி. தமக்குஉரிய தேவலோகத்தினும் திருவேங்கடம் வசித்தற்கு இனியதாதல்பற்றியும், அம்மலை உயர்ச்சியால் தங்களுலகத்துக்கு அருகிலாதல்பற்றியும், திருவேங்கடமுடையானைச் சேவித்தற்பொருட்டும், தேவமாதர்கள் அங்கு வந்து தங்குதலால், அவர்கள் அம்மலைக்கு உரிய பொருளாகச் சொல்லப்பட்டனர். அவர்களிடை நூலினும் நுண்ணிதென்பது கருத்து. நடு-இடையுறுப்பு.

கத்தினர் - கத்துஎன்னும் முதனிலைத் தொழிற்பெயரின்மேற் பிறந்த பலர்பாற்குறிப்புவினையாலணையும்பெயர்; இன் - சாரியை. ஸமயம், தைவம்- வடசொற்கள். வச்ச - வைத்த என்பதன் மரூஉப்போலி. மயக்கம் - பிறரை மயங்கச்செய்வது: அம் - கருத்தாப்பொருள்விகுதி. "வணங்கும் துறைகள் பலபல வாக்கி மதிவிகற்பாற், பிணங்குஞ் சமயம் பலபலவாக்கி யவையவை தோறு, அணங்கும் பலபலவாக்கி நின்மூர்த்தி பரப்பிவைத்தாய்'' என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தபடி, எம்பெருமான் ரஜோகுண தமோகுணங்களால் மிக்கவர் கருமகதியால் தன்பக்கல் வாராது வெவ்வேறுதுணிவுகொள்ளும்படி தனது அமிசத்தாற் பலபலதெய்வங்களையும், பலபலமதக்கோட்பாடுகளையும், பலஉபாசனைவிதங்களையும் அமைத்துவைத்த விசித்திரசக்தியை வெளியிட்டார். சிவபிரான் ஜிநன் புத்தன் முதலியோர் திருமாலினது ரூபபேதமாதலையும், அவரவரைத் தலைமையாகக் கொள்ளும் மதங்கள் ஒவ்வொருசமயத்தில் அத்திருமாலினாலேயே வெளியிடப்பட்டனவாதலையும் அறிக.

'முந்நூன்மறையவரு மூதரம்பைமாரு நடு' என்ற பாடத்துக்கு - மறையவர் நடுவுநிலைமையாகத் தத்துவநூல்களின் நற்பொருள்களைக் கிரகிக்கிறனவும், அரம்பையர் இடையின்வடிவினால் பஞ்சுநூல் கெடும்படி வருகின்றனவும் உரைக்க. (ருகூ)

கூ0. ஓதுமறை யோர்புறமு முள்ளுங் கலையினரு
மேதையக லாவிருக்கும் வேங்கடமே—கோதைகுழல்
சுற்றுத தாரணியார் தூயதிருத் தாளூன்றப்
பற்றுத தாரணியார் பற்று.

(இ-ள்.) ஓதும் - வேதமோதுகின்ற, மறையோர்-அந்தணர்களுடைய, புறமும் - உடம்பும், அரு கலையின் மேதை அகலா இருக்கும் - பெறுதற்கு அரிய மான்தோல் நீங்காதிருக்கப்பெற்ற: உள்ளும் - (அவர்களுடைய) மனமும், கலையின் அரு மேதை அகலா இருக்கும்-சாஸ்திரங்களின் நுட்பமான அறிவு பரந்திருக்கப்பெற்ற: வேங்கடமே,—கோதை குழல் சுற்றுத தார் அணியார் - ஆண்டாள் தனதுகூந்தலில் சூடாத மாலையை அன்புடன் அணிந்துகொள்ளாதவரும், தூய திரு தாள் ஊன்ற பற்றுத தாரணியார்-பரிசுத்தமான சிறந்த தமதுபாதங்களில் ஒன்றை ஊன்றியளத்தற்கு இடம்போதாத நிலவுலகத்தையுடையவருமாகியதிருமால், பற்று-விரும்பிவாழுமிடம்;(எ-று.)

வேதமோதுகிற பிராமணப்பிரமசாரிகள் மான்தோலுபவீதந் தரித்தல், மரபு; ("முப்புரிநூலொடு மானுரி யிலங்கும், மார்பினி னிருபிறப் பொருமாணாகி'' என்ற திருவெழுகூற்றிருக்கையுங் காண்க.) புறம் - புறத்துஉறுப்பு. உள் - அகத்துஉறுப்பு. நூல் என்ற பொருளில், கலை என்பது - கலாஎன்ற வடசொல்லின் விகாரமும், அறிவுஎன்ற பொருளில் மேதைஎன்பது-மேதா என்ற வடசொல்லின் விகாரமுமாம். அகலாஎன்பது - அகலாமலென்னும் பொருளில் ஈறுகெட்ட எதிர்மறைவினையெச்சமும்; அகன்றென்னும் பொருளில் செய்யாஎன்னும் வாய்பாட்டு உடன்பாட் டிறந்தகாலவினையெச்சமுமாம். அகலுதல் - நீங்குதலும், பரத்தலும். வேதாத்தியயனஞ்செய்பவரது புறமும் உள்ளும் ஒருநிகராக வுள்ளன வெனச் சொல்நயத்தாற் சமத்காரந் தோன்றியவாறு காண்க.

'கோதை குழல் சுற்றுத தா ரணியார்' என்றது - ஆண்டாள் தனது கூந்தலிற் சூடிக்கொடுத்த மாலையையே திருவுள்ளமுகந்து அணிபவர் என்றவாறு. அவ்வரலாறு:—பாண்டியநாட்டில் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில்திருவவதரித்தவரும்வைஷ்ணவசம்பிரதாயத்திற்பிரசித்திபெற்றஆழ்வார்கள்பன்னிருவருள்

ஒருவருமாகிய பெரியாழ்வார் ஒருநாள் தமது பூந்தோட்டத்தில் திருத்துழாய்ப்பாத்தியமைக்கும்பொருட்டு நிலத்தைக் கொத்துகையில், அங்கு ஸ்ரீதேவி பூதேவிகளின் அம்சமான ஒருமகள் தோன்றினாள்; அவளை அவ்வாழ்வார் தமதுமகளாகக்கொண்டு, கோதையென்று நாமகரணஞ்செய்து வளர்த்துவந்தார்; அம்மங்கை இளமைதொடங்கி எம்பெருமானிடத்திலே பக்திப்பெருங்காதல்கொண்டு, அப்பெருமானையே தான் மணஞ்செய்துகொள்ளக் கருதி, தனது தந்தையார் அவ்வில்லிபுத்தூரில் வாழும் எம்பெருமானுக்குச் சாத்தும்பொருட்டுக் கட்டிவைத்த திருமாலையை, அவரில்லாதசமயம்பார்த்து எடுத்துத் தான் கூந்தலில் தரித்துக்கொண்டு, 'அப்பெருமானுக்கு நான் நேரொத்திருக்கின்றேனோ, இல்லையோ?' என்று தன்செயற்கையழகைத் தன் கண்ணாடியிலே கண்டு, தந்தையார் வருவதற்குமுன் அம்மலர்மாலையைக் களைந்து முன்போலவே சிறிதும் நலங்காமல் வைத்துவந்தாள்; இச்செய்தியை உணராமல் ஆழ்வார் அம்மாலையைக் கொண்டுபோய்ச் சுவாமிக்குச் சாத்திவர, பெருமானும் பிரீதியோடு ஏற்றருளினான்; இங்ஙனம்பலநாள்கழிந்தபின் ஒருநாள், வெளியிற் சென்றஆழ்வார் விரைவில் மீண்டுவந்தபொழுது பூமாலையைத் தமதுமகள் சூடியிருத்தலைப் பார்த்துக் கோபித்து அவளைக் கண்டித்துப் புத்திசொல்லிவிட்டு, அன்று, எம்பெருமானுக்கு மாலைசாத்தாமல் நின்றார்; அன்றை இரவில் திருமால் ஆழ்வாரதுகனவில் தோன்றி 'உமதுமகள் சூடிக்கொடுத்த மாலையே நமதுஉள்ளத்துக்கு மிகவும் உகப்பாவது' என்று அருளிச்செய்ய, அதனால்ஆழ்வார் தம்மகளைத் திருமகளென்றே கருதி, யாவர்க்குந்தலைவி யென்ற காரணத்தால் 'ஆண்டாள்' என்றும், மலர்மாலையைத் தான் சூடிக்கொண்டு பின்பு பெருமானுக்குக் கொடுத்தசனால் 'சூடிக்கொடுத்தாள்' என்றும் பெயரிட்டு வளர்த்துவந்தார்: பின்பு அம்மங்கை, திருப்பாவை நாய்ச்சியார்திருமொழி என்ற திவ்வியப்பிரபந்தங்களைப் பாடி, வாழ்ந்து, தந்தையாருடன் ஸ்ரீரங்கத்துக்குச் சென்று நம்பெருமாளது திருமேனியில் ஐக்கியமாயின ளென்பதாம். ஆண்டாள் சூடிக்கொடுத்த திருமாலையை விட்டு வேறுதிருமாலையை அமைத்துப் பெரியாழ்வார் எம்பெருமானுக்குச் சமர்ப்பிக்க, அதனைப் பெருமான் 'இந்தமாலை கோதைமணம் பெறவில்லை' என்று வெறுத்தனனென வரலாறு கூறுதலும் உண்டு. கோதையென்பது-உயர்திணைப் பெயராதலின், அதன்முன் வலிமிகவில்லை.

'தாளூன்றப் பற்றாத தாரணியார்' என்றது-உலகமளந்தசமயத்தில் நிலவுலகத்தினும் திருவடி பரந்து நின்றதாதலின். அப்பொழுது காலளவிற்கு உலகம் இடம்போதாமையை "மண்ணும் விண்ணும் என்காற்களவின்மை காண்மினென்பானொத்துவான்நிமிர்ந்த" என்ற திருவிருத்தத்தாலும், "நின்றகால் மண்ணெலாம் நிரப்பி யப்புறம், சென்றுபாவிற்றிலை சிறிதுபாரென", "உலகெலா முள்ளடி யடக்கி" என்ற கம்பராமாயணத்தாலும் அறிக. வரலாறு:—இந்திரன்முதலிய அனைவரையும் வென்று மூவுலகையும் தன்வசப்படுத்திச் செருக்கித் தேவர்களை வருத்திய மகாபலியென்னும் அசுரராசனது கர்வத்தைப் பங்கஞ்செய்யும்பொருட்டுத் தேவர்களின் வேண்டுகோளினால் திருமால் குள்ளவடிவமான வாமனாவதாரங்கொண்டு, அவ்வசுரன் யாகஞ்செய்துகொண்டிருக்கையிற் சென்று, தன்காலடியால் மூவடிமண் வேண்டி, அது கொடுத்தற்கு அவன் இசைந்தவுடனே திரிவிக்கிரமாவதாரஞ்செய்து, ஓரடியால் மண்ணையும் மற்றோரடியால் விண்ணையும் அளந்து, மூன்றாம் அடிக்கு ஈடாக அவனதுமுடியில் தனது அடியை வைத்து அவனைப் பாதாளத்தில்அழுத்தி அடக்கினனென்பதாம். 'தூயதிருத்தாளூன்றப் பற்றாத தாரணியார்' என்றது - வடமொழிநடை; அன்றியும், இங்ஙனம்கூறியதில் தமக்கு உரிய பொருளைத் தமக்குஉரியதாக்கிக்கொண்டவர் என்ற கருத்துத்

தோன்றும். தாரணி - தரணியென்ற வடசொல்லின் விகாரம். 'பற்றுத தாரணியார் பற்று' என்ற அடியில் முரண்தொடை யிருத்தல் காண்க. (௬௦)

௬௧. நன்முலைபோல் வெண்ணகையார் நாயகர்மேல் வைத்தநெஞ்சு
மென்முலையுங் கற்புரஞ்சேர் வேங்கடமே—முன் மலைந்து
தோற்றமா ரீசனுர் தோற்றிமா யம்புரியச்
சீற்றமா ரீசனுர் சேர்வு.

(இ - ள்.) நல் முலை போல் வெள் நகையார் - அழகிய முல்லையரும்பு போன்ற வெண்மையான பற்களையுடைய மகளிர், நாயகர்மேல் வைத்த - தம் தம் கணவரிடத்திற் செலுத்திய, நெஞ்சும் - மனமும், கற்பு உரம் சேர் - பதிவிரதா தருமத்தின் வலிமை பொருந்தப்பெற்ற: மெல் முலையும் - (அம் மகளிருடைய) மென்மையான தனங்களும், கற்புரம் சேர்-பச்சைக்கற்பூரம் பூசப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—முன் மலைந்து தோற்ற மாரீசனுர்-முன்புஎதிர்த்துத் தோற்ருேடின மாரீசன், தோற்றி மாயம் புரிய-மீண்டும்வந்து மாயை செய்ய, சீற்றம் ஆர் - (அவனிடத்துக்) கோபங்கொண்ட, ஈசனுர் - (எல்லாவற்றுக்கும்) தலைவரான திருமால், சேர்வு - சேர்ந்திருக்கு மிடம் ; (எ - று.)

எதுகைநயம்நோக்கி, முல்லையென்பது, 'முலை' என இடைக்குறைவிகார மடைந்தது ; ("முலையணிந்த முறுவலாள் முற்பாணி தருவாளோ" எனக் கலித்தொகையிலும், "முலையே யணிந்த முகிழ்நகையீர்" என மதுரைக்கலம்பகத்திலும், "அம்முலைக் கொடியா ரலர் தூற்றவே" எனத் திருவேங்கடக் கலம்பகத்திலும், "பயிற்சியும் வனமுலைப்பாலே" என அழகர்கலம்பகத்திலும் காண்க.) முல்லை - அதன் அரும்புக்கு முதலாகுபெயர்; பல்லுக்கு முல்லையரும்பு உவமை-அழகியவடிவிற்கும், வெண்மைக்கு மாம். நாயகர்-தற்சமவடசொல். கற்பாவது - கணவனைத் தெய்வமெனக்கொண்டு ஒழுகும் ஒழுக்கம். திருக்குறளில் "கற்பென்னுந் திண்மை" என்றுற்போல,'கற்புஉரம்' என்ருர். உரம்-கலங்காத நிலைமை. கர்ப்பூரமென்ற வடசொல், கற்புர மென விகாரப் பட்டது. திருவேங்கடத்தில் வாழும் மாதர்களது உள்ளும் புறமும் ஒத்துள்ளனவெனச்சொல்லொப்புமையாற்சமத்காரந்தோன்றக்கூறியவாறுகாண்க.

மாரீசன்-தாடகையின் மகனும், சுபாகுவின்உடன்பிறந்தவனும், மாயையில்மிகவல்லவனுமான ஓர் அரக்கன். இராவணனுக்கு மாமன்முறைபூண்டவன்;விசுவாமித்திரமுனிவர்தமதுயாகத்தைப்பாதுகாத்தற்பொருட்டுஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்களை அழைத்துச்செல்லும் வழியிடையே தாடகை வந்து எதிர்த்து இராமனுற்கொல்லப்பட்டு இறந்தபின், மாரீசன் சுபாகுவினுடனும் மற்றும் பல அரக்கருடனும் வந்து விசுவாமித்திரருடைய வேள்வியை அழிக்கத் தொடங்கியபொழுது, இராமபிரான் அம்புகளால் அரக்கரைக்கொன்று ஓர் அஸ்திரத்தாற் சுபாகுவை வதைத்து மற்ருேர் அஸ்திரத்தால் மாரீசனைக் கடலிலே தள்ளிவிட்டார். இங்ஙனம் தப்பிப்பிழைத்த இவன் சிலகாலங்கழித்து, இராமன் தண்டகாரணியம்புகுந்தபொழுது பழையவைரத்தால் வேறு இரண்டு அரக்கருடனே மான்வேடம்பூண்டு இராமனைத் தன்கொம்புகளால் முட்டிக் கொல்லக் கருதி நெருங்குகையில் இராமன் எய்த அம்புகளால் உடன்வந்த அரக்கர் இறக்க, இவன்மாத்திரம் தப்பியோடி உய்ந்து இலங்கை சேர்ந்தனன். இவ்வாறு ஒருமுறைக்கு இருமுறை எதிர்த்துத் தோற்றுத் தப்பிப்பிழைத்தமைபற்றி, 'முன் மலைந்து தோற்ற மாரீசனுர்' என்ருர். 'ஆர்' விகுதி-மாயையில் அவனுக்குஉள்ள சிறப்பை நோக்கினது. பின்பு சீதையைக் கவர்ந்துசெல்லக்கருதிய இராவணனது தூண்டுதலால் மாரீசன் மாயையாற் பொன்மானுருவங்கொண்டு தண்டகாரணியத்திற் பஞ்சவடியிலே சீதையின் எதிரிற் சென்று உலாவுகையில், அப்பிராட்டியின் வேண்டுகோளின்படி

அதனைப் பிடித்தற்குத் தொடர்ந்துசென்ற இராமபிரான் நெடுந்தூரம் ஓட்டங்காட்டிய அம்மானை மாயமானென்று அறிந்தவளவிலே அதன்மேல் அம்பெய்து வீழ்த்தின னென்ற வரலாறு இங்குக் குறிக்கப்பட்டது. கொன்ற என்ற பொருளில் 'சீற்றம் ஆர்' என்றது-காரியத்தைக் காரணமாக உபசரித்தவாறு. மாயம் - மாயா என்ற வடசொல்லின் விகாரம். சீற்றம் - தொழிற்பெயர்; சீறு-பகுதி, அம்-விகுதி, விரித்தல் - விகாரம். ஆர்-வினைத்தொகை. ஈசன்-வடசொல்: ஐசுவரிய முடையவன். 'தோற்ற மாயம்புரிய' என்று பாடமோதி, மாரீசன்—, ஆர் தோற்றம்-பொருந்திய தோற்றத்தையுடைய, மாயம்-மாயையை, புரிய - செய்ய என்று உரைத்தலும் ஒன்று; மெய்த்தோற்றம் போன்ற பொய்த்தோற்றத்தைக் கொள்ள என்றவாறு. (சுக)

சுஉ. கூறுங் கிளிமொழியார் கொங்கையென்றுங் கண்ணென்றும்
வீறு மருப்பிணைசேர் வேங்கடமே—நாறுந்
துளவமலர்க் கண்ணியார் தொண்டாய்த் தமக்கன்
புளவமலர்க் கண்ணியா ரூர்.

(இ - ள்.) கூறும் கிளி மொழியார் கொங்கை என்று - (கொஞ்சிப்) பேசுகிற கிளியின் சொற்போன்ற இன்சொற்களையுடைய மகளிரது தனங்களென்று, வீறு - பெருமையுற்ற, மருப்பு இணையும் - இரட்டையான யானைத் தந்தங்களும்: கண் என்று - (அவர்களுடைய) கண்களின் நோக்கமென்று, வீறு மரு - சிறப்புப் பொருந்திய, பிணையும் - பெண்மானும்: சேர் - பொருந்திய, வேங்கடமே—,——நாறும் துளவம் மலர் கண்ணியார் - பரிமளம்வீசுகின்ற திருத்துழாய்மலர்களாலாகிய மாலையை யுடையவரும், தொண்டு ஆய் - (தமக்கு) அடிமையாகி, தமக்கு அன்பு உள - தம்பக்கல் பக்தியுள்ள, அமலர்க்கு - குற்றமற்ற அடியார்களுக்கு, அண்ணியார் - சமீபிக்கின்றவருமாகிய திருமாலினது, ஊர் - வர்சஸ்தானம்; (எ - று.)

'கொங்கை யென்று வீறு மருப்பிணை' என்பதற்கு - கொங்கையாகிய யானைத்தந்த மென்றும், 'கண் ணென்று வீறு மருப்பிணை' என்பதற்கு - கண் பார்வையாகிய பெண்மான்பார்வை யென்றும் உருவகமாகக் கருத்துக் கொள்க; அன்றி, கொங்கைபோன்று யானைத்தந்தமும், கண்போன்று பெண் மான்விழியும் பொருந்திய என, எதிர்நிலையுவமையாகக் கருத்துக்கொள்ளினுமாம். கிளி - அதன்சொல்லுக்கும், பிணை - அதன் நோக்கத்துக்கும் முதலாகுபெயர். மரு - மருவு என்பதன் விகாரம். பிணை - பெண்மைப்பெயர். துளவம் - துளஸீ என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. திருத்துழாய்மலர்மாலை, திருமாலுக்கு உரியது. துளவ மலர்க் கண்ணி - துளவினும் மலர்களினுமாகிய மாலையுமாம். 'தமக்கு' என்பதை மத்திமதீபமாக 'தொண்டாய்' என்பதனோடுங் கூட்டுக. உள=உள்ள: தொகுத்தல். ந + மலம் + அர் = அமலர்; பரிசுத்தர்; வடமொழிச் சந்தி. அண்ணியார் - அண் என்னும் வினைப்பகுதியினடியாப் பிறந்த இறந்தகாலவினையாலணையும்பெயர்: 'இன்' என்ற இடைநிலை ஈறுதொக்கது. அன்போடு தமக்குத் தொண்டுபூண்ட தூயோரது உள்ளத்தில் உவந்துவந்தெழுந்தருளியிருத்தலு மன்றி, அவர்கட்குக் கட்புலனாய் அருகில் தோன்றிநின்று ஆவன செய்தலு முடையவரென்பது, 'தொண்டாய்த் தமக்கன்புள வமலர்க் கண்ணியார்' என்பதன் கருத்து. (சுஉ)

சுா. மாதரம்பொன் மேனி வடிவு மவர்குறங்கு
மீதாம்பை யைப்பழிக்கும் வேங்கடமே—பூதமைந்தின்
பம்பரமா காயத்தார் பாடினால் வீடருளு
நம்பரமா காயத்தார் நாடு.

(இ - ள்.) மாதர் - மகளிரது, அம் பொன் மேனி வடிவும் - அழகிய பொன்னிறமான உடம்பின் தோற்றமும், மீது அரம்பையை பழிக்கும் - மேலுலகத்திலுள்ள ரம்பையென்னுந் தேவமாதை இழிவுபடுத்தப்பெற்ற: அவர் குறங்கும் - அம்மகளிரது தொடையும், மீது அரம்பையை பழிக்கும் - மேன்மையுள்ள [செழித்த] வாழைத்தண்டை வெல்லப்பெற்ற: வேங்கடமே —,—பூதம் ஐந்தின் - பஞ்சபூதங்களினாலாகிய, பம்பரம் - சுழல்கிற பம்பரம் போல விரைவில் நிலைமாறுவதான, மா காயத்தார்-பெரிய உடம்பையுடைய சனங்கள், பாடினால்-துதித்தால், வீடு அருளும் - (அவர்கட்கு) முத்தியை அளிக்கின்ற, நம் பரம ஆகாயத்தார் - நமது தலைவரும் பரமாகாசமெனப்படுகின்ற பரமபதத்தை யுடையவருமான திருமாலினது, நாடு - ஊர்; (எ-று.)

திருவேங்கடமலையில் வாழும் மகளிர் அரம்பை யென்னும் தேவமாதினும் மேம்பட்ட வடிவழகையும், வாழைமரத்தண்டினும் அழகிதாகத் திரண்டு உருண்டு நெய்ப்பமைந்த தொடையையும் உடைய ரென்றவாறு. மாதர் - விரும்பப்படும் அழகுடையோர். அரம்பை யென்பது - இருபொருளிலும் ரம்பா என்ற வடசொல்லின் விகாரம். பழிக்கும் என்பது - உவமையுருபுமாம். பூதம் ஐந்து - நிலம், நீர், தீ, காற்று, வானம். காயம், பரமாகாசம்- வடசொற்கள். மாகாயம் - ஸ்தூலசரீரம். வீடு - (பற்றுக்களை) விட்டு அடையு மிடம்; இச்சொல் - 'முக்தி' என்னும் வடசொல்லின் பொருள் கொண்டது. பரமாகாசம் - சிறந்த வெளியிடம். (சுங)

சுச. கோள்கரவு கற்றவிழிக் கோதையர்கள் பொற்றாளும்
வேள்கரமு மம்பஞ்சார் வேங்கடமே—நீள்கரனார்
தூடணனார் முத்தலையார் துஞ்சவெய்து துஞ்சாரைக்
கூடணனார் முத்தலையார் குன்று.

(இ-ள்.) கோள்-(ஆடவரை) வருத்துந்தன்மையையும், கரவு-(அவர்கள் மனத்தை) வஞ்சனையாக்க் கவருந் தன்மையையும், கற்ற - பயின்ற, விழி - கண்களையுடைய, கோதையர்கள் - மகளிரது, பொன் தாளும் - அழகிய பாதமும், அம் பஞ்சு ஆர் - அழகிய செம்பஞ்சுக்குழம்பு ஊட்டப்பெற்ற: வேள் கரமும் - மன்மதனது கையும், அம்பு அஞ்சு ஆர் - பஞ்சபாணங்கள் பொருந்தப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—நீள் - பெரிய, கரனார் - கரனும், தூடணனார்- தூஷணனும், முத்தலையார் - திரிசிரசும், துஞ்ச-இறக்கும்படி, எய்து-அம்பு செலுத்தி, துஞ்சாரை கூடு - உறங்காதவரான இலக்குமணனைச் சேர்ந்த, அணனார் - தமையனாராக வுள்ளவரும், முத்து அலையார் - முத்துக்களையுடைய கடலிற் பள்ளிகொள்ளுகின்றவருமான திருமாலினது, குன்று-மலை.

கோள் கரவு - உம்மைத்தொகை. கரவு - கரத்தல்; தொழிற்பெயர். கோதையர் - மாலைபோல் மென்மையான தன்மையுடையார்; கோதை - மாலை; கள் - விகுதிமேல்விகுதி. கரம் - வடசொல். "கண் களவுகொள்ளுஞ் சிறுநோக்கம்," "யான் நோக்குங் காலை நிலன் நோக்கும் நோக்காக்கால், தான் நோக்கி மெல்லநகும்" என்றபடி காதலன் தன்னை நோக்கும்பொழுது தான் எதிர்நோக்காது நாணித் தலைவணங்கி நிலத்தை நோக்கியும், அவன் தன்னை நோக்காத பொழுது தான் அவனை உற்றுநோக்கியும் வருகிற விழி யென்பார், 'கரவு கற்ற விழி' என்றார். அதற்குக் கோள் கற்றலாவது - காதற்குறிப்பை வெளிப்படுத்துகின்ற நோக்கினாலும், பொதுநோக்கின் அழகினாலும் ஆடவர்க்கு வேட்கைநோயை விளைத்தல்.

வடிவின் பருமையோடு தொழிலின் மிகுதியும் உடைமை தோன்ற, 'நீள் கரன்' என்றார். கரனார், தூடணனார், முத்தலையார் என்ற உயர்வுப்பன்மைகள்-அவர்களுடைய வலிமைத்திறத்தை விளக்கும். கரனென்ற வடசொல் -

கொடியவ னென்றும், தூஷணனென்ற வடசொல்-எப்பொழுதும் பிறரைத் தூஷிப்பவ னென்றும் பொருள்படும். முத்தலையார் - மூன்றுதலைகளை யுடையவ னென்று பொருள்படும்; த்ரிசிரஸ் என்ற வடசொல்லின் பொருள் கொண்டது. கரன் - இராவணனுக்குத் தாய்வழி யுறவில் தம்பிமுறையில் நிற்கின்ற ஓர் அரக்கன்; தண்டகாரணியத்திலே சூர்ப்பணகை வசிப்பதற் கென்று குறித்த ஜநஸ்தாந மென்னு மிடத்தில் அவட்குப் பாதுகாவலாக இராவணனால் நியமித்து வைக்கப்பட்ட பெரிய அரக்கர்சேனைக்கு முதல் தலைவன். இலக்ஷ்மணனால் மூக்கறுக்கப்பட்டவுடனே இராமலக்குமணரிடம் கறுக்கொண்டு சென்ற சூர்ப்பணகை, கரன்காலில் விழுந்து முறையிட, அது கேட்டு அவன் பெருங்கோபங்கொண்டு, மிகப் பெரிய சேனையோடும், அறுபது லட்சம் படைவீரர்களோடும், சேனைத்தலைவர் பதினல்வரோடும், தூஷணன் திரிசிரஸ் என்னும் முக்கிய சேனாதிபதிகளோடும் புறப்பட்டு வந்து போர் தொடங்குகையில், இராமன் லக்ஷ்மணனைச் சீதைக்குக் காவலாகப் பர்ண சாலையில் நிறுத்தித் தான் தனியே சென்று எதிர்த்துப் பெரும் போர் செய்து அவ்வரக்கரை யெல்லாம் துணித்து வெற்றிகொண்டு மீண்டு பர்ணசாலையிற் காவல்செய்துநின்ற இலக்குமணனைச் சார்ந்தன னென்ற வரலாறு, இங்கே குறிக்கப்பட்டது.

இறக்க என்ற பொருளில் 'துஞ்ச' என்றல் - மங்கலவழக்கு; மீளவும் எழுந்திராத பெருந்தூக்கங் கொள்ள வென்க. இராமன் வனவாசஞ்செய்த பதினான்கு வருடத்திலும் இலக்குமணன் தூங்காது அல்லும் பகலும் அநவரதமும் இராமனுக்குஞ்சீதைக்கும் பாதுகாவலாய் விழித்தபடியேயிருந்தன னாதலால், அவனுக்கு 'துஞ்சார்' என ஒருபெயர் கூறினர். அணனர் = அண்ணனர்: தொகுத்தல். துஞ்சார் - இளையபெருமாள். அண்ணனர் - பெருமாள். திருப்பாற்கடலிலும் பிரளயப் பெருங்கடலிலும் திருமால் பள்ளிகொள்ளுதல் பற்றி, 'அலையார்' என்றார். அலை - கடலுக்குச் சினையாகு பெயர். முத்து - முக்தா என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; (சிப்பியினின்று) விடுபட்டதெனப் பொருள்படும். எய்து, எய் - பகுதி. (௬௪)

௬௫. கோங்கைக்கோ டேறிக் குலுக்குமரி யுங்கரியும்
வேங்கைக்கோ டாதரிக்கும் வேங்கடமே—பூங்கைக்குண்
மெய்த்தவளச் சங்கெடுத்தார் மேகலைவிட் டங்கைதலை
வைத்தவளச் சங்கெடுத்தார் வாழ்வு.

(இ - ள்.) கோங்கை - கோங்குமரத்தை, கோடு ஏறி குலுக்கும் - கிளைகளின்மேலேறி மிகஅசைக்கின்ற, அரியும் - குரங்கும், வேங்கை கோடு ஆதரிக்கும் - (அங்கிருந்து அருகிலுள்ள) வேங்கைமரத்தின்கிளையை விரும்பித் தாவிப் பிடிக்கப்பெற்ற: கரியும் - யானைகளும், வேங்கைக்கு ஓடாது அரிக்கும் - புலிகளுக்கு அஞ்சியோடாமல் (எதிர்த்துநின்றுபொருது அவற்றை) அழிக்கப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—பூ கைக்குள் - அழகிய திருக்கையினிடத்து, மெய் தவளம் சங்கு எடுத்தார் — உருவம் வெண்மையான சங்கத்தை ஏந்தியவரும், மேகலை விட்டு அம் கை தலை வைத்தவள் அச்சம் கெடுத்தார் - தனது ஆடையைப் பற்றுதலை விட்டு அழகிய கைகளைத் தன்தலைமேல் வைத்துக் கூப்பி வணங்கினவளான திரௌபதியினது பயத்தைப் போக்கியவருமான திருமால், வாழ்வு - வாழுமிடப்; (எ - று.)

மரக்கிளைகளிலேறிக் குலுக்குதலும், ஒருமரத்திலிருந்து மற்றொருமரத்தை விரும்பித் தாவுதலும், குரங்கி னியல்பு. கோங்கைக்குலுக்குமென இயையும். ஹரி, கரீ என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. ஹரி - (பிறர்பொருளைக்) கவர்வதெனக் காரணப்பொருள்படும். கரம் - கை; இங்கே, துதிக்கை; அதனையுடையது கரீ எனக் காண்க. கரி என்பதற்கு - கருமை

யையுடையதெனத் தமிழ்வகையாற்காரணப்பொருள்கூறுதல் பொருந்தாது, வடசொல் லாதலின். வேங்கை-ஓர்மரமும், புலியும். வேங்கடமலையிலுள்ள யானைகள் புலிகட்கு அஞ்சியோடாது எதிர்நின்று பொருது அவற்றை அழிப் பனவென அவற்றின்கொழுமையை விளக்கியவாறு. அரித்தல் - ஹரித்தல்.

பூங்கை - பூப்பெயர்முன் இனமென்மை தோன்றிற்று; [நன்-உயிர் - ருO.] தவளம் - வடசொல். சங்கு - சங்கமென்ற வடசொல்லின் விகாரம். துரியோதனன் சொன்னபடி துச்சாதனன் திரௌபதியைச் சபையிற் கொணர்ந்து துகிலுரியத் தொடங்கியபோது அவள் கைகளால் தனது ஆடையை இறுகப்பற்றிக்கொண்டே எம்பெருமானைக்கூவியழைத்தபொழுது, அப்பெருமான் அருள்செய்யாது தாழ்த்துநின்று பின்பு துச்சாதனன் வலியஇழுக்கையில் ஆடையினின்று கைநெகிழ அவள் இருகைகளையும் தலைமேல்வைத்துக் கூப்பி வணங்கித் துதித்தவுடனே எம்பெருமான் அவளுடைய ஆடை மேன்மேல்வளருமாறு அருள்செய்து மானங்காத்தன னாதலால், 'மேகலைவிட்டங்கை தலைவைத்தவ ளச்சங்கெடுத்தார்' என்றார். எம்பெருமானைச் சரணமடைவார்க்கு ஸ்வாதந்திரியம் சிறிதும் இருக்கக்கூடா தென்பதும், தன்முயற்சி உள்ளவளவும் பெருமான் கருணைபுரியா னென்பதும் இங்கு விளங்கும். மேகலை - எட்டுக்கோவை இடையணியுமாம். (கூரு)

கூசு. மாவிற் குயிலு மயிலு மொளிசெய்ய
மேவிப் புயறவழும் வேங்கடமே—யாவிக்கு
ளானவரு டந்தடுத்தா ரானிரைக்காக் குன்றேந்தி
வானவரு டந்தடுத்தார் வாழ்வு.

(இ - ள்.) மாவில் - மாமரத்தில், குயிலும் - குயில்களும், ஒளி செய்ய - ஒளித்துக்கொள்ளும்படியும்: (அங்கு), மயிலும்-மயில்களும், ஒளி செய்ய-பிரகாசமடையும்படியும்: மேவி - பொருந்தி, புயல் - மேகம், தவழும் - சஞ்சரிக்கப்பெற்ற, வேங்கடமே—,—ஆன அருள் தந்து - பொருந்தின கருணையைச் செய்து, ஆவிக்குள் அடுத்தார் - (எனது) உயிரினுள் சேர்ந்தவரும், ஆன் நிரைக்கு ஆ - பசுக்கூட்டங்களைக் காக்கும்பொருட்டு, குன்று ஏந்தி - (கோவர்த்தன) கிரியை எடுத்துக் குடையாகப்பிடித்து, வான வருடம் தடுத்தார் - மேகங்களின்மழையை (ஆநிரையின்மேலும் ஆயர்களின்மேலும் விழாமல்) தடுத்தவருமான திருமால், வாழ்வு - வாழுமிடம்; (எ - று.)

வசந்தகாலத்திற் களிப்புக்கொண்டு இனிதாகக்கூவி விளங்குந்தன்மையனவான குயில்கள் மேகங்களின் வருகையைக் கண்டு கொண்டாட்ட மொழிந்து வருந்திப் பதுங்குதலும், மயில்கள் மேகங்களின்வருகையைக் கண்டவுடனே மகிழ்ச்சியடைந்து கூத்தாடிக்கொண்டு விளங்குதலும் இயல்பாதலால், 'குயிலும மயிலும் ஒளிசெய்யப் புயல் மேவித்தவழும்' என்றார். ஒன்றுக்குஒன்று எதிரான தன்மையுடைய குயிலும் மயிலும் புயல்வருகையில் ஒருங்கரான தன்மையை அடைகின்றன வென்று 'ஒளிசெய்ய' என்ற சொல்லின் ஒற்றுமையாற் சமத்காரந்தோன்றக் கூறியவாறு. 'மாவில்' என்றதனால், இவ்விரண்டுக்கும் மாமரம் தங்குமிடமாதல் அறிக. ஒளி - மறைதலும, விளககமும்: முந்தினபொருளில் முதனிலைத்தொழிற்பெயர், பிந்தினபொருளில் பண்புஉணர்த்தும் பெயர். செய்ய என்ற வினையெச்சம்- இங்குக் காரியப்பொருளதாதலால், எதிர்காலம். ஆவிக்குள் - எல்லாவுயிர்களினுள்ளும் என்றுமாம்; என்றது, அந்தர்யாமித்துவங் கூறியவாறும். ஆவி - மனமுமாம். ஆன், ன் - சாரியை. ஆ - ஆக என்பதன் விகாரம். வான்என்ற ஆகாயத்தின் பெயர் - இடவாகுபெயராய், மேகத்தைக் குறிக்கும்; அம் - சாரியை. வருடம் - வர்ஷமென்ற வடசொல்லின் விகாரம்,

குன்றல் மழைதடுத்த கதை:—திருவாய்ப்பாடியில் ஆயர்களெல்லாரும் கூடி மழையின்பொருட்டாக இந்திரனை ஆராதித்தற்கென்று சமைத்த சோற்றைக் கண்ணபிரான் அவனுக்கு இடாதபடி விலக்கிக் கோவர்த்தன மலைக்கு இடச்சொல்லித் தானே ஒருதேவதாரூபங்கொண்டு அமுதுசெய்தருள, அவ்விந்திரன் கோபத்தோடு புஷ்கலாவர்த்தம் முதலிய பலமேகங்களை யேவிக் கண்ணன்விரும்பிமேய்க்கிற கன்றுகளுக்கும் பசுக்களுக்கும் கண்ணனுக்கு இஷ்டரான இடையர்க்கும் இடைச்சியர்க்கும் தீங்குதரும்படி கல்மழையை ஏழுநாள் இடைவிடாது பெய்வித்தபொழுது, கண்ணன் கோவர்த்தனமென்னும் மலையை யெடுத்துக் குடையாகப்பிடித்து மழையைத்தடுத்து எல்லாவுயிர்களையும் இடையூறு சிறிதுமின்றிக் காத்தருளின னென்பது.

௬௭. கானோ டருவி கனகமுமுத் துந்தள்ளி
மீனோ வெனக்கொழிக்கும் வேங்கடமே—வானோர்கண்
மேகனய னங்கொண்டார் வேணியரன் காண்பரியார்
காகனய னங்கொண்டார் காப்பு.

(இ-ள்.) கான் ஓடு அருவி - காடுகளின்வழியாக ஓடிவருகின்ற நீர்ப்பெருக்குக்கள், கனகமும் முத்தும் தள்ளி - பொன்னையும் முத்தையும் அலைத்தெறிந்து, மீனோ என கொழிக்கும் - நக்ஷத்திரங்களோ வென்று (காண்கின்றவர்கள்) சொல்லும்படி (பக்கங்களில்) ஒதுக்கப்பெற்ற: (அவ்வருவிகள்), மீ நோவு எனக்கு ஒழிக்கும்-மிகுதியான (பிறவித்) துன்பத்தை எனக்குப் போக்குதற்கு இடமான: வேங்கடமே—,—வானோர்கள்-மேலுலகில் வசிப்பவர்களான தேவர்களும், மேகன் - மேகத்தைவாகனமாகவுடையவனை இந்திரனும், அயன் - பிரமனும், அம் கொண்டு ஆர் வேணி அரன் - நீரை [கங்காநதியின்வெள்ளத்தைத்] தரித்துப் பொருந்திய (கபர்த்தமென்னும்) சடைமுடியையுடைய சிவபிரானும், காண்பு அரியார் - காணவொண்ணாதவரும், காகன் நயனம் கொண்டார் - காகாசுரனுடைய கண்ணைப் பறித்தவருமான திருமால், காப்பு-(எழுந்தருளி நின்று உயிர்களைப்) பாதுகாக்கு மிடம்;(எ-று.)

மீன் ஓ என கொழிக்கும் என்பதற்கு-மீன்கள் ஓவென்று அலறித்துள்ளும்படி கொழிக்குமென்று உரைப்பாருமுளர். மலையருவிகள் அங்கு உண்டாகிற பொன்னையும் முத்துக்களையும் தள்ளிக் கொழித்து வருதல் இயல்பு. கான் - கானந மென்ற வடசொல்லின் விகாரம். கநகம் - வடசொல். திருவேங்கடமலையி லுள்ள அருவிகளின் வடிவமான பாபவிநாசம் ஆகாசகங்கை முதலிய புண்ணியதீர்த்தங்கள் தம்மிடம் நீராடுகிறவர்களுடைய பிறவித்துன்பங்களையெல்லாம் போக்கவல்ல மகிமையுடையன வாதலால், 'அருவி மீநோவு எனக்குஒழிக்கும்' என்றார். பொதுநகரத்துக்கும் சிறப்புனகரத்துக்கும் வரிவடிவில் மிக்கவேறுபாடு இருப்பினும் ஒலிவடிவில் மிக்கவேறுபாடு இல்லாமையால், சிலேடை யமகம் திரிபு இவற்றில் நகரனகரங்களை அபேதமாகக்கொண்டு அமைத்தல் மரபாதல்பற்றி, 'மீனோவென' எனப்பட்டது. மேகம், அஜன், வேணீ, ஹரன், காகன், நயநம்-வடசொற்கள். அஜன்—அ-திருமாலினின்று, ஜன் - தோன்றினவன்; ஹரன் - சங்காரக்கடவுள். அங்கு ஒள்தார்வேணி எனப்பிரித்து, ஒள்தார் என்பதற்கு - பிரகாசமான (கொன்றை) மாலையைத் தரித்த என்றுஉரைத்து, அங்கு என்பதை அசையாகக் கொள்ளுதலும் ஒன்று.

சிவபிரான் கங்கை தரித்த கதை:—திருமால் உலகமளந்த காலத்தில் மேலே சத்தியலோகத்திற் சென்ற அப்பிரானது திருவடியைப் பிரமன் தன் கைக்கமண்டலதீர்த்தத்தாற் கழுவிவிளக்க, அந்தஸ்ரீபாததீர்த்தமாகப் பெரு

கித் தேவலோகத்திலிருந்த ஆகாயகங்காநதியை, சூரியகுலத்துப் பகீரதசக்கரவர்த்தி, கபிலமுனிவனது கண்ணின் கோபத்தீக்கு இலக்காய் உடலெரிந்துசாம்பலாய் நற்கதியிழந்த தனதுமூதாதையரான சகரபுத்திரர் அறுபதினாயிரவரை நற்கதிபெறுவிக்கும்பொருட்டு நெடுங்காலந்தவஞ்செய்து மேலுலகத்திலிருந்து கீழுலகத்துக்குக் கொணர்கையில், அவனது வேண்டுகோளாற் சிவபிரான் அந்நதியை முடியின்மேல் ஏற்றுச் சிறிதுசிறிதாகப் பூமியில் விட்டருளின னென்பதாம்.

காகன்நயனங்கொண்டகதை:—வனவாசகாலத்தில் சித்திரகூடமலைச் சாரலிலே இராமபிரானும் ஜாநகிப்பிராட்டியும் ஏகாந்தமாக இருக்கிற சமயத்தில், இந்திரன்மகனான ஜயந்தன் பிராட்டியினழகைக் கண்டு மோகித்து அவளைத் தான் ஸ்பர்சிக்கவேண்டுமென்னுந் தீயகருத்தினனாய்த் தேவவேஷத்தை மறைத்துக் காகவேஷத்தைப் பூண்டுகொண்டுவந்து, பிராட்டியின் மடியிலே பெருமாள் பள்ளிகொண்டருளுகையில் தாயென்றறியாதே பிராட்டியின் திருமார்பினிற் குத்த, அவ்வளவிலே பெருமாள் உணர்ந்தருளி அதிகோபங்கொண்டு ஒருதர்ப்பைப்புல்லை யெடுத்து அதிற்பிரமாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்து அதனை அந்தக்காகத்தின்மேல் மந்தகதியாகச்செலுத்த, அக்காகம் அந்த அஸ்திரத்துக்குத் தப்பி வழிதேடிப் பலவிடங்களிலும் ஓடிச்சென்று சேர்ந்தவிடத்தும் ஒருவரும் ஏற்றுக்கொள்ளாமையாலே மீண்டும் இராமனையே சரணமடைய, அப்பெருமான் அருள்கொண்டு, அக்காகத்துக்கு உயிரைக்கொடுத்து அந்தஅஸ்திரம் வீண்படாமல் காகத்தின் ஒரு கண்ணை அறுத்தவளவோடு விடும்படி செய்தருளின னென்பதாம். "சித்திரகூடத்திருப்பச் சிறுகாக்கை முலைதீண்ட, அத்திரமே கொண்டெறிய வனைத்துலகுந் திரிந்தோடி, வித்தகனே யிராமாவோ நின்னபய மென்றழைப்ப, அத்திரமே யதன் கண்ணை யறுத்தது மோரடையாளம்" என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழியையுங் காண்க. (௩௭)

௩௮. கண்டடைந்த வானவருங் காந்தட் குலமலரும்
விண்டவிர்ந்து நிற்கின்ற வேங்கடமே—தொண்டருக்கு
வைகுந்த நாட்டான் மருவுருவ மீந்துவைக்கும்
வைகுந்த நாட்டான் வரை.

(இ - ள்.) கண்டு - (அத்திருமலையின் அழகைக்) கண்டு, அடைந்த - (அதனிடத்தில்) வந்துசேர்ந்த, வானவரும் - தேவர்களும், விண் தவிர்ந்து நிற்கின்ற - (மிகவும்இனிமையான அவ்விடத்தை விட்டுச்செல்ல மனமில்லாமையால்) தேவலோகத்தைநீங்கிநிற்றற்குக் காரணமான: குலம் காந்தள் மலரும் - சிறந்தசாதிக் காந்தட்செடிகளின் மலர்களும், விண்டு அவிர்ந்து நிற்கின்ற- இதழ்விரிந்து மலர்ந்து விளங்கிநிற்றற்கு இடமான: வேங்கடமே—, —தொண்டருக்கு தன் அடியார்களுக்கு, வை குந்தம் நாட்டான்-கூரியசூலாயுதத்தை (யமன்) நாட்டாதபடி (அருள்) செய்பவனும், மருவு உருவம் ஈந்து- பொருந்திய தனது உருவத்தை (அவ்வடியார்கட்கு)க் கொடுத்து, வைக்கும் வைகுந்தம் நாட்டான் - (அவர்களை) ஸ்ரீவைகுண்டமென்னுந் தனதுதேசத்தில் நிலையாகவைப்பவனுமான் திருமாலினது, வரை - திருமலை; (எ - று.)

'கண்டுஅடைந்த வானவரும் விண் தவிர்ந்து நிற்கின்ற' என்றதனால், புண்ணியலோகமாய்ச் சுகானுபவத்துக்கேயுரிய தேவலோகத்தினும் திருவேங்கடம் மிகஇனிய வாசஸ்தானமாகு மென்பதனோடு தேவர்கட்குப் புகலிடமாகுமது வென்பதும் விளங்கும். காந்தள் மலரைக் கூறினது, மற்றைக் குறிஞ்சிநிலமலர்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். குலம்- கூட்டமுமாம். விண்டு - வாய்விண்டு; விள் - பகுதி.

தன்அடியார் செய்த தீயகருமங்களையெல்லாம் தீர்த்தருளுதலால் அவர்கட்கு யமதண்டனை யில்லாதபடி செய்பவனென்பது, 'தொண்டருக்கு வைகுந்தநாட்டான்' என்பதன் கருத்து. யமனுக்கும் அந்தராத்மாவாய் நின்று தொழில்செய்பவன் திருமாலே யாதலால், அவனதுதொழிலைத் திருமாலின் மேலேற்றிக் கூறினர். "வவ்வயே கூர்மை" என்ற தொல்காப்பியவுரியியற் சூத்திரத்தால், வை என்பது - கூர்மை யுணர்த்துகையில், உரிச்சொல்லென அறிக. குந்தம் - வடசொல்: வேல், ஈட்டி, சூலம். நாட்டான் - நாட்டு என்னும் வினைப்பகுதியின்மேற் பிறந்த எதிர்மறைத்தெரிநிலை வினையாலணையும் பெயர். எம்பெருமான் தனதுவடிவம்போன்ற வடிவத்தைத் தன் அடியார்கட்குக் கொடுத்தலாகிய ஸாரூப்யநிலை 'மருவுருவமீந்து' என்றதனாலும், தான் வசிக்கிறஉலகத்தைத் தன் அடியார்கட்கு வாசஸ்தானமாகத் தருதலாகிய ஸாலோகநிலை 'வைக்கும் வைகுந்தநாட்டான்' என்றதனாலும் கூறப்பட்டன. உருவம்; வைகுந்தம் - ரூபம், வைகுண்டம் என்ற வடசொற்களின் விகாரம். வைக்கும்வைகுந்தநாட்டான் - வைகுந்தநாட்டில் வைப்பவன் என விகுதி பிரித்துக் கூட்டுக. நாட்டான் - நாடு என்ற இடப்பெயரின்மேற் பிறந்த உடன்பாட்டுக் குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர். வரை என்ற கணுவின் பெயர் - அதனையுடைய மூங்கிற்கு முதலிற் சினையாகுபெயராய், அது பின்பு அம்மூங்கில்விளையும்மலைக்குத் தானியாகுபெயராதலால், இருமடியாகுபெயர்.

'மருவுருவமீந்துவைக்கும்'என்றவிடத்து 'மருதினிடையே தவழும்'என்னும் பாட முண்டு; அதற்கு - மருதமரங்களின்நடுவிலே தவழ்ந்துசென்ற என்று பொருள்; இது, நாட்டானுக்கு அடைமொழி. கண்ணன் குழந்தைப் பருவத்திலே துன்பப்படுத்துகிற பலதிருவிளையாடல்களைச் செய்யக் கண்டு கோபித்த நந்தகோபர்மனைவியான யசோதை ஒருநாள் கிருஷ்ணனைத் திருவயிற்றிற் கயிற்றினாற்கட்டி ஓருரலிலே பிணித்துவிட, கண்ணன் அவ்வுரலையிழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்து அங்கிருந்த இரட்டை மருத மரத்தின் நடுவிலே எழுந்தருளிய பொழுது, அவ்வுரல் குறுக்காய் நின்று இழுக்கப்பட்டபடியினாலே அம்மரங்களிரண்டும் முறிந்து விழுந்த வளவில், முன்பு நாரத முனிவர்சாபத்தால் அம்மரங்களாய்க் கிடந்த நளகூபரன் மணிக்கிரீவன் என்னும் குபேரபுத்திர ரிருவரும் சாபந்தீர்ந்து சென்றன ரென்பது கதை. இந்தக் குபேரபுத்திரர்கள் முன்னொரு காலத்தில் பலதெய்வமகளிருடனே ஆடையில்லாமல் ஜலக்கிரீடை செய்துகொண்டிருக்கையில், நாரதமகாமுனிவர் அங்கு எழுந்தருள, மங்கையரனைவரும் நாணங்கொண்டு ஆடையெடுத்து உடுத்து நீங்க, இந்த மைந்தர் மாத்திரம் மதுபானமயக்கத்தால் ஆடையின்றியே யிருக்க, நாரதர் கண்டு கோபங்கொண்டு 'மரங்கள்போலிருக்கிற நீங்கள் மரங்களாவீர்' என்று சபித்து, உடனே அவர்கள் வேண்டியதற்கு இரங்கி, 'நெடுங்காலஞ் சென்றபின்பு திருமால் உங்களைச் சாருஞ் சமயத்தில் இவ்வடிவம் ஒழிந்து முன்னையவடிவம் பெற்று மீள்வீர்' என்று சாபவிடை கூறிப் போயின ரென அறிக. (௬௮)

௬௯. வாழும் புலியினொடு வானூர் தினகரனும்
வேழங்க ளும்வலஞ்செய் வேங்கடமே—யூழின்கட்
சற்று யினுமினியான் சாரா வகையருளு
நற்று யினுமினியா னாடு.

(இ - ள்.) வாழ் - (கற்பகாலமளவும் அழிவின்றி) வாழ்கின்ற, அம்புலியினொடு - சந்திரனுடனே, வான் ஊர் தினகரனும் - ஆகாயத்திற் சஞ்சரிக்கின்ற சூரியனும், வலம் செய் - பிரதக்ஷிணஞ்செய்யப்பெற்ற: வேழங்

களும் - யானைகளும், வலம் செய் - வலிமை கொள்ளப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—இனி-இனிமேல், யான்—, ஊழின்கண்-கருமவசத்திலே, சற்று ஆயினும் சாரா வகை - சிறிதும் பொருந்தாதபடி, அருளும் - (எனக்குக்) கருணைசெய்த, நல் தாயினும் இனியான் - நல்ல தாயைக்காட்டிலும் இனியவனான திருமாலினது, நாடு - திவ்வியதேசம்; (எ - று.)

நாள்தோறும் கிழக்கில் உதித்து மேற்கில் அஸ்தமித்து வருகிற சந்திர சூரியர்களின் சஞ்சாரம், பூமியில் உயர்ந்து தோன்றுகிற திருவேங்கடமலையைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்தல் போலத் தோன்றுதலாலும், தேவாதிதேவனான திருமால் எழுந்தருளியிருக்கிற திருவேங்கடமலையைச் சந்திர சூரியாதி தேவர்கள் எப்பொழுதும் பிரதக்ஷிணஞ் செய்தல் மரபாதலாலும், 'அம்புலியினொடு தினகரனும் வலஞ்செய்' என்றார். வலஞ்செய்தல் - வலப்புறத்தாற் சுற்றிவருதல். 'வாழ்', 'வானூர்' என்ற அடைமொழிகள் - அம்புலி, தினகரன் என்ற இருவர்க்கும் பொருந்தும். திநகரன் என்ற வடசொல் - பகலைச் செய்பவனென்று பொருள்படும். குறிஞ்சிநிலத்துப் பெருவிலங்காகிய யானைகள் அம்மலையின் வளத்தால் மிக்ககொழுமைகொண்டு ஒன்றோடொன்று பொருதும் பிறவற்றோடு பொருதும் தம் வலிமையையும் வெற்றியையுங் காட்டுதல் தோன்ற, 'வேழங்களும் வலஞ்செய்' என்றனரென்க. வலம்-பல மென்ற வடசொல்லின் விகாரம்.

ஊழாவது - இருவினைப்பயன் செய்த உயிரையே சென்றடைதற்கு ஏதுவாகிய நியதி. எனது கருமங்களை யெல்லாம் ஒழித்து எனக்கு முத்தியை யருளும் பேரன்புடைய கடவுளென்பது, பிற்பாதியின் கருத்து. சற்று, இனி - இடைச்சொற்கள். ஆயினும், உம் - இழிவுசிறப்பு. தாயினும், உம் - உயர்வுசிறப்பு. நல்தாய் - பெற்றதாய். தான்பெற்ற குழந்தைகட்கு ஆவனவெல்லாம் செய்யும் இயல்பு தோன்ற, 'நல்தாய்' என்றார். (௬௯)

௭௦. தாட்கமலப் பூஞ்சுனைக்குஞ் சாயகங்கள் கொய்துதிரி
வேட்கும் வடிவில்லா வேங்கடமே—வாட்கலிய
னுவியப்பாம் பாட்டினர் நச்சுமடு வைக்கலக்கித்
தாவியப்பாம் பாட்டினர் சார்பு.

(இ - ள்.) தாள் - நாளத்தோடுகூடிய, சமலம் - தாமரையையுடைய, பூ - அழகிய, சுனைக்கும் - சுனைகளுக்கும், வடிவு இல்லா - நீர்குறைதல் இல்லாத: சாயகங்கள் கொய்து திரி வேட்கும் - (தனக்குஅம்புகளாகிற) மலர்களைப் பறித்துக்கொண்டு திரிகிற மன்மதனுக்கும், வடிவு இல்லா - உருவம் இல்லாத: வேங்கடமே—,—வாள் - வாட்படையை ஏந்திய, கலியன் - திருமங்கையாழ்வாருடைய, நா - நாவினின்றுவருகிற, வியப்பு ஆம் பாட்டினர் - அதிசயிக்கத்தக்க பாடல்களையுடையவரும், தாவி - குதித்து, நஞ்சு மடுவை கலக்கி - விஷத்தையுடைய மடுவைக் கலங்கச்செய்து, அ பாம்பு ஆட்டினர் - அந்த(க் காளியனென்னும்) பாம்பை ஆட்டினவருமான திருமால், சார்பு - சார்ந்திருக்கு மிடம்; (எ - று.)

சுனை - நீரூற்றுள்ள மலைக்குளம். அதற்கு வடிவுஇல்லையென வேங்கடத்தின் நீர்வளச்சிறப்பை உணர்த்தியவாறும். வடிவு - வடிதல்; 'வு' விகுதி பெற்ற தொழிற்பெயர். சிவபிரானது நெற்றிக்கண்ணின் நெருப்புக்கு இரையாய் அங்கம்இழந்து அநங்கனான மன்மதன் தனக்கு அம்புகளாகிற தாமரைமலர் அசோகமலர் மாமலர் முல்லைமலர் நீலோற்பலமலர் என்பன அம்மலையிற் செழித்திருத்தலால் அவற்றைப் பறித்தெடுத்துக்கொள்ளுதற்பொருட்டு அங்குத் திரிகின்றனனென்பார் 'சாயகங்கள்கொய்துதிரி வேட்கும் வடிவில்லா' என்றார். கொய்து என்ற வினையினால், 'சாயகங்கள்' என்றது, மலர்களென

விளங்கும். கமலம், ஸாயகம் - வடசொற்கள். பூ + சுனை = பூஞ்சுனை : பூப் பெயர்முன் இனமென்மை தோன்றிற்று; இத்தொடர் - அழகாகிய சுனை யென்றால் பண்புத்தொகையும், அழகையுடைய சுனையென்றால் வேற்றுமைத் தொகையுமாம்.

திவ்வியமானபாசுரங்களைத் திருமங்கையாழ்வார் பாடும்படி அருள்செய் தவர் திருமாலாதலாலும், திருவேங்கடமுடையான் திருமங்கையாழ்வாரது பாடல் பெற்றவராதலாலும், 'கலியன் நாவியப்பாம் பாட்டினர்' என்றார். சோழமண்டலத்தில் திருமங்கையென்னும்நாட்டில் சோழராசனுக்குச்சேனை த்தலைமைபூணும் பரம்பரையில் தோன்றி நீலனென்னும் இயற்பெயர்பெற்ற இவர், தம்குடிக்குஏற்ப இளமையிலேயே படைக்கலத்தேர்ச்சிபெற்று அவ் வரசனுக்குச் சேனாபதியாய்அமர்ந்து வலக்கையில் வாளையும் இடக்கையில் கேடகத்தையும் ஏந்திச்சென்று பகைவரோடுபொருது வென்று பரகாலனெ ன்றுபெயர்பெற்ற பராக்கிரமம் தோன்ற, 'வாட்கலியன்' என்றார். "மாயோ னை வாள்வலியால் மந்திரங்கொள் மங்கையர்கோன்", "தென்னரங்கன்றன் னை வழிபறித்த வாளன்" என்றபடி இவர் எம்பெருமானை வழிபறித்தபோது கையிற்கொண்ட வாளைக் காட்டி அச்சுறுத்தி அப்பெருமானிடம் மந்திரோப தேசம்பெற்றமை தோன்ற, 'வாட்கலியன்' என்றாருமாம். சோழராசன்கட் டளைப்படி மங்கைநாட்டுக்குஅரசனாகிய இவர் குமுதவல்லியென்னுங் கட் டழகியை மணஞ்செய்துகொள்ளுதற்பொருட்டு அவள்சொற்படி நாள்தோ றும் ஆயிரத்தெட்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அமுதுசெய்வித்துவருகையில், பொருள்முழுவதும்செலவாய்விட்டதனால் வழிபறித்தாகிலும் பொருள்தேடிப் பாகவதததீயாராதநத்தைத் தடையற நடத்தத் துணிந்து வழிச்செல்வோ ரைக்கொள்ளையடித்துவரும்போது ஸ்ரீமந்நாராயணன் இவரையாட்கொள் ளக்கருதித் தாம் ஒருபிராமணவேடங்கொண்டு பலஅணிகலங்களைப்பூண்டு மணவாளக்கோலமாய் மனைவியுடனே இவரெதிரில் எழுந்தருள, இவர்கண்டு களித்து ஆயுதபாணியாய்ப் பரிவாரத்துடன் சென்று அவர்களை வளைந்து வஸ்திராபரணங்களையெல்லாம் அபகரிக்கையில், அம்மணமகன் காலில் அணிந்துள்ள மோதிரமொன்றைக் கழற்றமுடியாமையால் அதனையும் விடாமற் பற்களாலே கடித்துவாங்க, அம்மிடுக்கை நோக்கி எம்பெருமான் இவர்க்கு 'கலியன்' என்று ஒருபெயர்கூறினானென்றும்; பின்பு இவர் பறித்த பொருள்களையெல்லாம் சுமையாகக்கட்டிவைத்து எடுக்கத்தொடங்குகை யில், அப்பொருட்குவை இடம்விட்டுப் பெயராதிருக்கக் கண்டு அதிசயித்து அவ்வந்தணனை நோக்கி 'நீ என்ன மந்திரவாதம் பண்ணினாய்? சொல்' என்று விடாதுதொடர்ந்து நெருக்க, அப்பொழுது அந்த அழகியமணவாளன், 'அம் மந்திரத்தை உமக்குச் சொல்லுகிறோம்; வாரும்' என்று இவரை அருகில் அழைத்து அஷ்டாக்ஷரமகாமந்திரத்தை இவர்செவியில் உபதேசித்தருளி உடனே கருடாரூடனாய்த் திருமகளோடு இவர்முன் சேவை சாதிக்க, அத் திருவுருவத்தைத் தரிசித்ததனாலும் முன்பு காலாழிவாங்கியபொழுது பகவா னுடைய திருவடியில் வாய்வைத்ததனாலும் இவர் அஜ்ஞாநம் ஒழிந்து தத் துவஞானம்பெற்றுக் கவிபாடவல்லவராய், பெரியதிருமொழி, திருக்குறுந் தாண்டகம், திருநெடுந்தாண்டகம், திருவெழுகூற்றிருக்கை, சிறியதிருமடல், பெரியதிருமடல் என்ற ஆறு திவ்வியப்பிரபந்தங்களைத் திருவாய்மலர்ந்தரு ளினரென்றும் வரலாறு அறிக. 'வியப்பாம்' என்ற அடைமொழி - அப்பா சுரங்களின் அருமைபெருமைகளை உணர்த்தும்.

மடு - ஆற்றினுட்பள்ளம். 'அப்பாம்பு' எனச் சுட்டினது, கதையை உட் கொண்டு. அன்றி, அகரச்சுட்டு - கொடுமையிற்பிரசித்தியை விளக்குவது மாம். ஆட்டினோர் - ஆட்டிவருத்தியவர்; பிறவினை யிறந்தகாலத தெரிநிலை

வினையாலணையும்பெயர். இனி, பாம்புஆட்டினர் - பாம்பின்மேற் கூத்தாட்டையுடையவ ரெனினுமாம்; இப்பொருளில், இச்சொல் - குறிப்புவினையாலணையும்பெயர்: இன் - சாரியை. ஆட்டு - ஆடுதல்; ஆடு என்ற முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். யமுநாநதியில் ஓர்மடுவில் இருந்துகொண்டு அம்மடு முழுவதையும் தன் விஷாக்கினியினற் கொதிப்படைந்த நீருள்ளதாய்ப் பானத்துக்கு யோக்கியமாகாதபடி செய்த காளியனென்னும் துஷ்டநாகத்தைக் கிருஷ்ணன் தண்டிக்கவேண்டுமென்று திருவுள்ளங்கொண்டு, அம்மடுவிற்குச் சமீபத்தி லுள்ள தொரு கடம்பமரத்தின்மே லேறி அம்மடுவிற் குதித்துக் கொடியஅந்நாகத்தின் படங்களின்மேல் ஏறித்துவைத்து நர்த்தநஞ்செய்து நசுக்கிவலியடக்குகையில், மாங்கலியபிக்ஷை யிட்டருளவேண்டுமென்று தன்னைவணங்கிப் பிரார்த்தித்த நாககன்னிகைகளின் விண்ணப்பத்தின்படி அந்தக்காளியனை உயிரோடு கடலிற் சென்று வாழும்படி விட்டிருளினன் என்பது கதை. கண்ணன் காளியனுடைய முடியின்மேல் ஏறி நர்த்தநஞ்செய்தருளும்போது ஐந்துதலைகளையுடைய அந்நாகம் எந்தெந்தப்படத்தைத் தூக்குகின்றதோ அந்தந்தப்படத்தைத் துவைத்து நர்த்தநஞ்செய்து நின்று அப்பாம்பின் வலிமையை யடக்கி அதனை மூர்ச்சையடையச் செய்கையில் பலவகை நடனத்திறங்களைச் செய்து காட்டியமை தோன்ற, 'பாம்பாட்டினர்' என்றனரென்க. நஞ்சு+மடு=நச்சுமடு: வேற்றுமையில் மென்றொடர் வன்றொடராயிற்று; [நன் - உயிர் - ௩௪.] (௭0)

௭௧. ஆயுந் துறவறத்தை யண்டினமுத் தண்டினரும்
வேயுங் கிளைவிட்ட வேங்கடமே—தோயுந்
தயிர்க்காத்தாங் கட்டுண்டார் தாரணியிற் றந்த
வுயிர்க்காத்தாங் கட்டுண்டா ரூர்.

(இ - ள்.) ஆயும் - (சிறந்ததென்று நூல்களினால்) ஆராய்ந்துகூறப்பட்ட, துறவு அறத்தை - சந்நியாசாச்சிரமத்தை, அண்டின - பொருந்திய, முத் தண்டினரும் - திரிதண்டத்தையேந்தின முனிவர்களும், கிளை விட்ட - சுற்றத்தாரைப் பற்றறக் கைவிடுதற்கிடமான: வேயும் - மூங்கில்களும், கிளைவிட்ட - கிளைகளை வெளிவிட்டுச் செழித்து வளர்தற்கிடமான: வேங்கடமே—,—தோயும் தயிர்க்கு ஆ - தோய்ந்ததயிரைக் களவுசெய்துஉண்டதற்காக, தாம் கட்டுண்டார் - தாம் கட்டுப்பட்டவரும், தாரணியில் - உலகத்தில், தந்த - (தம்மாற்) படைக்கப்பட்ட, உயிர் - உயிர்களை, காத்து - பாதுகாத்து, ஆங்கு - அதன்பின்பு, அட்டு - அழித்து, உண்டார் - விழுங்கியவருமான திருமாலினது, ஊர்—; (எ - று.)

மூன்று மூங்கில்களை ஒருங்குசேர்த்துக் கட்டினதாகிய திரிதண்டத்தைக் கையிற்கொள்ளுதல், வைஷ்ணவசந்யாசிகளின் இயல்பு. துறவிகள் முக்கோல்பிடித்தல்காமம்வெகுளிமயக்கமென்னும் முப்பகையையும் மண்ணாசை பெண்ணாசை பொன்னாசை யென்னும் ஈஷணாத்திரயங்களையும் வென்று அடக்கியதற்கும், சித் அசித் ஈசுவரன் என்னும் தத்துவத்திரயத்தைக் கைப்பற்றினமைக்கும் அறிகுறியாகு மென்பர். ஆயுந்துறவறம்-தத்துவப்பொருளை ஆராய்தற்குஉரிய துறவறமுமாம். துறவறம் - பற்றுக்களைத் துறந்து செய்யும் ஒழுக்கம். தண்டு - தண்ட மென்ற வடசொல்லின் விகாரம். 'முத்தண்டினர்கிளைவிட்ட' என்றதனால், அவர்களுடைய ஒழுக்கச்சிறப்பை உணர்த்தியவாறு. வேய்க்குக் கிளைவிடுதல் - கப்புவிடுதல்.

ஆ - விகாரம். கட்டுண்டார் என்பதில், உண் என்ற துணைவினை - செயப்பாட்டுவினைப்பொருளுணர்த்தும். கண்ணன் இளமைப் பிராயத்தில் திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள ஆயர்மனைகளிற் சென்று அவர்களுடைய பால்

தயிர் வெண்ணெய் முதலியவற்றைக் களவுசெய்து உண்டமையை ஆய்ச்சியர் சொல்ல அறிந்த யசோதை அக்குற்றத்துக்கு ஒருதண்டனையாகக் கண்ணனை வயிற்றிற் கயிற்றினாற் கட்டி உரலோடுபிணித்துவைத்தன ளென்பது அறிக. நித்தியமான உயிர்களை 'தந்தவுயிர்' என்றது, அவற்றிற்கு உடலுறுப்புக்களைத் தந்தமைபற்றி யென்க. திரிமூர்த்திசொரூபியாய் நின்று படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் செய்பவரும், பிரளயகாலத்தில் அனைத்துயிரையும் வயிற்றினுள் வைத்துப் பாதுகாப்பவரும் திருமாலே யாதலால், 'தாரணியில் தந்த வுயிர் காத்து ஆங்கு அட்டு உண்டார்' என்றார். உயிர் காத்து என இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகையில் வலிமிகாமல் வரவேண்டிய தொடர், திரிபுநயம்நோக்கி 'உயிர்க்காத்து' என வலிமிக்கது; இது, விரித்தலென்னுஞ் செய்யுள்விகாரத்தின்பாற் படும். அட்டு என்ற வினையெச்சத்தில், அடு என்ற குறிலிணைப்பகுதி ஒற்றிரட்டி இறந்தகாலங் காட்டிற்று. (எக)

எஉ. தொண்டொடுமெய் யன்புடையார் தூய்மனமுஞ் சந்தனமும்
விண்டொடுபொற் பாம்பணைசேர் வேங்கடமே—தண்டொடு [வாள்
கோலமருங் கார்முகத்தார் கோடாழி யார்குழையின்
கோலமருங் கார்முகத்தார் குன்று.

(இ - ள்.) தொண்டொடு - பணிவிடைசெய்தலுடனே, மெய் அன்பு உடையார் - உண்மையான பக்தியை யுடைய அடியார்களது, தூய் மனமும் - பரிசுத்தமான உள்ளமும், விண்டொடு பொன் பாம்பு அணை சேர் - திருமாலுடனே அழகிய ஆதிசேஷ சயநத்தைத் தியானிக்கப்பெற்ற: சந்தனமும் - சந்தனமரங்களும், விண் தொடு பொற்பு ஆம் பணை சேர் - (உயர்ச்சியால்) ஆகாயத்தை அளாவிய பொலிவான கிளைகள் பொருந்தப் பெற்ற: வேங்கடமே—,—தண்டொடு - கதாயுதத்துடனே, வாள் - வாளாயுதத்தையும், கோல் அமரும் கார்முகத்து - அம்புகள் பொருந்திய வில்லையும், ஆர் கோடு - ஒலிக்கின்ற சங்கத்தையும், ஆழியார்-சக்கரத்தையும் உடையவரும், குழையின் கோலம் மருங்கு ஆர் முகத்தார் - குண்டலங்களின் அழகு (இரண்டு) பக்கங்களிலும் பொருந்திய திருமுகத்தை யுடையவருமான திருமாலினது, குன்று - திருமலை; (எ - று.)

தொண்டு - கைங்கரியம். மெய்யன்பு - மனப்பூர்வமான பக்தி. தூய் மனம் - தூய்மை யென்ற பண்புப்பெயர் ஈறுபோயிற்று. ஆதிசேஷனாகிய சயனத்திற் பள்ளிகொண்டிருக்கின்ற திருமாலை அடியார்கள் உள்ளத்திற் கொண்டு தியானிக்கின்றன ரென்க. மநஸ், சந்தநம் - வடசொற்கள். விஷ்ணு என்ற வடசொல், விண்டு எனச் சிதைந்தது: ஒடு - மூன்றனுருபு. சேர்தல் - இடைவிடாது நினைத்த லாதலை, திருக்குறளில் "மலர்மிசை யேகினான் மாணடி சேர்ந்தார்" என்றவிடத்துப் பரிமேலழக ருரையாலும் அறிக. கிளைகளுக்கும் வானத்துக்கும் சம்பந்த மில்லாதிருக்கச் சம்பந்தத்தைக் கற்பித்துக் கூறினது, தொடர்புயர்வுநவிற்சியணி; இது, கிளைகளின் மிக்கஉயர்வை விளக்கும். தொடு - வினைத்தொகை. பொற்பு - உரிச்சொல்.

திருமாலின் பஞ்சாயுதங்களுள், கதை கௌமோதகி யென்றும், வாள் நந்தக மென்றும், வில் சார்ங்க மென்றும், சங்கம் பாஞ்சஜந்ய மென்றும், சக்கரம் சுதர்சந மென்றும் பெயர்பெறும். கார்முகம் - வடசொல்; கர்மத்தில் [அதாவது (போர்த்) தொழிலில்] வல்ல தென்று பொருள்படும். ஆர் கோடு - வினைத்தொகை; ஆர்த்தல் - ஒலித்தல். கோடு, வளை என்பன - பரியாயநாமம். ஆழி - (பகைவரை) அழிப்பது; அல்லது, வட்டவடிவமானது. ஆர்முகம் - வினைத்தொகை; ஆர்தல் - பொருந்துதல்.

இச்செய்யுளின் பின்னிரண்டடியில் ய்மகம் அமைந்திருத்தல் காண்க; ௮௬, ௮௭, ௧௦௦-ஆஞ் செய்யுள்களிலும் இது : மற்றவைகளிலுள்ளது திரிபு.

௭௭. கிட்டுநெறி யோகியருங் கிள்ளைகளுந் தங்கூடு
விட்டுமறு கூடடையும் வேங்கடமே—யெட்டுமத
மாவென்று வந்தான் வாநாளை வாவின்று
போவென் றுவந்தான் பொருப்பு.

(இ - ள்.) கிட்டும் நெறி யோகியரும் - (முத்தியை) விரைவிற்சேரும் உபாயமான யோகத்திற் பயில்கிற முனிவர்களும், தம் கூடு விட்டு மறு கூடு அடையும் - தமதுசரீரத்தை விட்டு வேறுசரீரத்திற் புகப்பெற்ற: கிள்ளைகளும் - கிளிகளும், தம் கூடு விட்டு மறுகு ஊடு அடையும் - தாம்வசிக்கிற கூண்டை விட்டு நீங்கி வீதிகளிற் சேரப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—மதம் எட்டு மா வென்று வந்தான் - மதம்பிடித்த அஷ்டதிக்கஜங்களைச் சயித்து வந்தவனான இராவணன், வர - (தன்எதிரிற் போருக்கு) வர, (அவனை உடனே எளிதில் வென்று), இன்று போ நாளை வா என்று - 'இன்றுபோய் நாளைக்கு வா' என்று சொல்லி, உவந்தான் - (அவனிடத்து) அன்புகாட்டியவனான திருமாலினது, பொருப்பு - திருமலை ; (எ - று.)

நெறி - மார்க்கம். யோகியர் தம்கூடுவிட்டு மறுகூடு அடைதல் - தம் உயிர் தம்உடம்பைவிட்டுநீங்கி வேறோருடம்பினுட் புகுந்து தொழில்செய்யுமாறு செய்தல்; இது, பரகாயப்பிரவேச மென்னுஞ் சித்தி. பறவைகள் வசிக்குங் கூடுபோல உயிர் தங்குமிட மாதலாலும், உயிர்கூடுமிட மாதல் பற்றியும், உடம்பு 'கூடு' என்று பெயர்பெறும். கிள்ளை - பெயர்த்திரிசொல். மறுகூடு, ஊடு - ஏழனுருபு. அடைதல் - உட்புகுதலும், சேர்தலும்.

இராவணன் திக்விஜயகாலத்தில் இந்திரன் முதலிய தேவர்களோடு பொருகையில் ஐராவதம் முதலிய திக்கஜங்களை யெதிர்த்து அவற்றின் தந்தங்களை ஒடித்து அவற்றை வலிதொலைத்தன னென்ன அறிக. இராமபிரான், முதல்நாட்போரில் தன்சேனைமுழுவதும் படைக்கலமனைத்தும் அழியத் தனியனாய் அகப்பட்ட இராவணனது எளிமையை நோக்கி இரங்கி மேலும் போர்செய்யாது நிறுத்தி 'இன்றுபோய் நாளை நின்படையொடு வா' என்று கூறி விட்டன னென்பது வரலாறு; "ஆளையா வுனக் கமைந்தன மாருத மறைந்த, பூளை யாயின கண்டனை யின்று போய்நீ போர்க்கு, நாளைவாவென நல்கினன் நாகிளங் கமுகின், வாளை தாவுறு கோசல நாடுடை வள்ளல்" என்ற கம்பராமாயணச் செய்யுள் இங்கே காணத்தக்கது. இங்ஙனம் பகைவனிடத்து அருள்கொண்டு அவனை விடுதல், தழிஞ்சி யென்னும் புறப்பொருள் துறையாம்; அது, வலியிழந்தவர்மேற் போர்க்குச் செல்லாமல் அவர்க்கு உதவிசெய்து தழுவுவது. இதனால், இராமபிரானது காம்பீரியம், கருணை, அறத்தின்வழிநிற்றல் முதலிய திருக்கலியாணகுணங்கள் விளங்கும்.

'மதமா' எனவே, யானையாயிற்று; விலங்கின் பொதுப்பெயராகிய 'மா' என்பது-'மதம்' என்ற அடைமொழியால், சிறப்பாய் யானையை உணர்த்திற்றென்க. எட்டுமதமா - ஐராவதம், புண்டரீகம், வா.மநம், குமுதம், அஞ்சநம், புஷ்பதந்தம், சார்வபௌமம், சுப்பிரதீகம் எனப் பெயர் பெறும்; இவற்றைக் கிழக்கு முதலாக முறையே கொள்க. நாளை, இன்று என்பன-முறையே எதிர்காலத்தையும் நிகழ்காலத்தையுங் காட்டும் இடைச்சொற்கள். மூன்றாமடியில் உவந்தான் எனப் பதம்பிரித்துக் களிப்புக்கொண்டவ னென்று பொருளுரைத்து, நான்காமடியில் வந்தான்என்று பதம்பிரித்துப் போரொழிந்து மீண்டா னென்று பொருளுரைப்பினும் அமையும். (௭௭)

எசு. மட்டுவளர் சாரலினு மாதவத்தோர் சிந்தையினும்
விட்டு மதிவிளங்கும் வேங்கடமே—கட்டுசடை
நீர்க்கங்கை யேற்று னிரப்பொழித்தா னீள்குறளாய்ப்
பார்க்கங்கை யேற்றான் பதி.

(இ - ள்.) மட்டு வளர் சாரலினும்-(மலர்களினின்றும் கூண்டுகளினின்றும்) தேன் பெருகிவழியப்பெற்ற (அம்மலையின்) பக்கங்களிலும், மதி விட்டு விளங்கும் - சந்திரன் (ஒளியை) வீசி விளங்கப்பெற்ற: மா தவத்தோர் சிந்தையினும் - பெருந்தவத்தையுடைய முனிவர்களது மனத்திலும், விட்டு மதி விளங்கும்-திருமாலை விஷயமாகக் கொண்ட ஞானச்சுடர் விளங்கப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—கட்டு சடை - தொகுத்துக் கட்டிய சடையில், நீர் கங்கை - கங்கைநீரையுடைய, எற்றான் -.ரிஷபவாகனனான சிவபிரானது, இரப்பு - யாசித்தலை, ஒழித்தான் - நீக்கியருளியவனும், நீள் குறள் ஆய்-(பின்பு) நீண்டுவளருந்தன்மையுள்ள வாமனவடிவங்கொண்டு, பார்க்கு - உலகத்தைப் பெறும்பொருட்டு, அம் கை எற்றான் - அழகிய கையில் (மாவலி தந்தநீரை) ஏற்றுக்கொண்டவனுமான திருமாலினது, பதி - திவ்வியதேசம் ;(எ - று.)

பதி - திருப்பதி. மட்டு வளர் சாரல் - மலர்களின் நறுமணம் வீசப்பெற்ற மலைப்பக்கமுமாம். சாரல் - சார்தல்; மலையைச் சார்ந்த பக்கத்துக்குத் தொழிலாகுபெயர். சாரலிற் சந்திரன் விளங்குமென அம்மலையின் உயர்வை விளக்கியவாறு. மதி - சந்திரனென்னும் பொருளில், (பலராலும்) மதிக்கப்படுவதென்றுகாரணப்பொருள்படும்; அறிவைக் குறிக்கையில், வடசொல். விஷ்ணு என்ற வடசொல், விட்டுஎன விகாரப்பட்டது.

எற்றான் என்றது - மூன்றாமடியில் ஏறு என்ற பெயரின்மேற் பிறந்த குறிப்பு வினையாலணையும் பெயரும், நான்காமடியில் ஏல் என்ற வினைப் பகுதியின்மேற் பிறந்த இறந்தகாலத்தெரிநிலைவினையாலணையும்பெயருமாம். ஏறு - பசுவின் ஆண்மைப்பெயர். இரப்பு - 'பு' விகுதிபெற்ற தொழிற்பெயர். நீள் குறள் - இனி நீளுங் குறள் என எதிர்கால வினைத்தொகை. குறள் - குறுகிய வடிவம். 'நீள்குறள்' என்றது, "ஆலமர்வித்தி னருங்குற ளானான்" என்றபடி மிகப்பெரிய திரிவிக்கிரமவடிவத்தை உட்கொண்ட மிகச்சிறிய வாமனவடிவ மென்க. பார்-பார்க்கப்படுவது, அல்லது பருமையையுடையது எனக் காரணப்பொருள்படும். அங்கை — அகங்கையு மாம். மகாபலி யென்னும் அசுரராசன் தன்வல்லமையால் இந்திரன்முதலியயாவரையும் வென்று மூவுலகையும் தன் வசப்படுத்தி அரசாண்டு செருக்குக் கொண்டிருந்த பொழுது அரசிழந்த தேவர்கள் திருமாலைச் சரணமடைந்து வேண்ட, அப் பெருமான் குள்ளவடிவான வாமனாவதாரமெடுத்துக் காசியபமுனிவனுக்கு அதிதிதேவியினிடந் தோன்றின பிராமணப்பிரமசாரியாகி, வேள்வியியற்றி யாவர்க்கும் வேண்டிய அனைத்தையுங் கொடுத்து வந்த அந்தப் பலியினிடஞ் சென்று தவஞ்செய்தற்குத்தன்காலடியால் மூவடிமண்வேண்டி அதுகொடுத்தற்கு இசைந்து அவன் தத்தஞ்செய்த நீரைக் கையிலேற்று உடனே திரிவிக்கிரமனாக ஆகாயத்தை அளாவி வளர்ந்து ஓரடியால் மண்ணையும் ஓரடியால் விண்ணையும் அளந்து மற்றோரடிக்கு ஈடாக அவனதுமுடியில் தனது அடியை வைத்து அவனைப் பாதாளத்தில் அழுத்தியடக்கினனென்பதுவரலாறு. (எசு)

எரு. புக்கவரு மாதவரும் பூமதுவுண் வண்டினமு
மெய்க்கவசம் பூண்டிருக்கும் வேங்கடமே—யொக்கவெனை
யன்பதினா லாண்டா ரரிவையொடுங் கானுறைந்த
வன்பதினா லாண்டார் வரை.

(இ - ள்.) புக்க - அங்கு வருகின்ற, அரு மா தவரும்-அரிய பெரிய தவத்தையுடைய முனிவர்களும், மெய் கவசம் பூண்டு இருக்கும் - சத்தியமாகிய கவசத்தைத் தரித்திருக்கப்பெற்ற: பூ மது உண் வண்டு இனமும் - மலர்களிலுள்ள தேனைக் குடிக்கின்ற வண்டுகளின் கூட்டமும், மெய்க்கு அவசம் பூண்டு இருக்கும் - (அம்மதுபானத்தாலாகிய மயக்கத்தால் தமது) உடம்பில் தம்வசம் தப்பிப் பரவசமாந்தன்மையைக் கொண்டிருக்கப் பெற்ற: வேங்கடமே—,—ஒக்க - (தமது மெய்யடியாரை) ஒப்ப, எனை - (அடிமைத்திறமில்லாத) என்னையும், அன்புஅதினுல் ஆண்டார் - அன்பினுல் ஆட்கொண்டவரும், அரிவையொடும் - சீதாபிராட்டியுடனே, கான் உறைந்த - வனத்தில் வசித்த, வல் பதினுல் ஆண்டார் — கொடிய பதினுன்கு வருடங்களையுடையவருமான திருமாலினது, வரை - திருமலை ; (எ - று.)

கவசம் - இரும்புமுதலியவற்ருலாகிற உடம்பின் மேற்சட்டை; அது உடம்பைப் பாதுகாப்பதுபோலச் சத்தியம் உயிரைப் பாதுகாத்தலால், 'மெய்க் கவசம்' எனப்பட்டது. முனிவர்கட்கு வாய்மையுடைமை இன்றியமையாத ஒழுக்கமாதலால், 'புக்க அருமாதவர் மெய்க் கவசம் பூண்டிருக்கும் வேங்கடம்' எனப்பட்டது. கவசம், மது, அவசம் - வடசொற்கள். மெய்க்கு என்பதில் நான்கனுருபு ஏழனுருபின்பொருளில் வந்தது, உருபுமயக்கம். ந + வசம் = அவசம். வடமொழிச் சந்தி. புக்க அருமாதவர், மெய்க்கு அவசம் பூண்டிருக்கும் - பரம்பொருளை அனுபவிக்கும் ஆனந்தமிகுதியால் தம்உடம்பு தம்வசமழிந்து பரவசமாகப்பெற்ற என்றும்; மலர்களில் மதுவை யுண்ட வண்டினம், மெய்க்கவசம் பூண்டுஇருக்கும்-(அம்மலர்களின்தாதுக்கள் மேற்படிதலால்) உடம்புக்குக் கவசம்பூண்டிருக்கப்பெற்ற என்றும் உரைப்பாரும் உளர்.

'அன்பதினுல்' என்பதில், 'அது' என்பது - பகுதிப்பொருள் விகுதி ; இன் - சாரியை. ஆண்டார் என்பது - மூன்ருமடியில் ஆள் என்னும் வினைப்பகுதியின்மேற் பிறந்த இறந்தகாலத் தெரிநிலைவினையாலணையும்பெயரும், நான்காமடியில் ஆண்டு என்னும் பெயரின்மேற் பிறந்த குறிப்புவினையாலணையும்பெயருமாம். அரிவையென்பது - இங்குப் பருவப்பெயராகாமல் பெண்ணென்றமாத்திரமாய் நின்றது; அப்பருவத்துக்கு வயதெல்லை - இருபது முதல் இருபத்தைந்தளவும். அரிவையொடும், உம்-இசைநிறை. 'வன் பதினுலாண்டு' என்றது, கொடிய வனத்தில் வசிக்குங்காலம் கழித்தற்கு அரிதாதலாலும், அவ்வனவாசகாலத்திற் பிரானுக்கும் பிராட்டிக்கும் பலஇடையூறுகள் நேர்ந்ததனுலு மென்க. இராமபிரான் தனது சிறியதாயான கைகேயிக்குத் தனது தந்தையான தசரதன் கொடுத்திருந்த வரங்களை நிறைவேற்றுதற்பொருட்டு அக்கைகேயியின்மகனுன பரதனுக்கு உரியதாம்படி இராச்சியத்தைக் கைவிட்டுச் சீதையுடனே சென்று பதினுன்கு வருடகாலம் வனவாசஞ்செய்தமை பிரசித்தம். 'அரிவையொடும் கானுறைந்த வன் பதினுலாண்டார்' என்றது, வடமொழிநடை; கொடியகானில் அரிவையுடனே பதினுலாண்டு உறைந்தவ ரென்க. (எரு)

எசா. தக்கமறை யோர்நாவுந் தண்சார லின்புடையு
மிக்க மனுவளையும் வேங்கடமே—யக்கரவம்
பூண்டார்க்கு மாறுடைத்தார் பொங்கோத நீரடைத்து
மீண்டார்க்கு மாறுடைத்தார் வெற்பு.

(இ - ள்.) தக்க மறையோர் நாவும்-தகுதியையுடைய அந்தணர்களின் நாக்கும், மிக்க மனு அளையும் - சிறந்த மந்திரம் (உச்சாரணத்தாற்) பொருந்தப்பெற்ற: தண் சாரலின் புடையும் - குளிர்ந்த அம்மலைச்சாரல்களின் பக்

கங்களும், மிக்க மனு வளையும் - மிகுதியான மனிதர்கள் பிரதக்ஷிணஞ்செய்யப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—அக்கு அரவம் பூண்டார்க்கு - எலும்புமாலையையும் சர்ப்பங்களையும் ஆபரணமாகத்தரித்த சிவபிரானுக்கு, மால் துடைத்தார் - (பிரமகத்திதோஷத்தாலாகிய) மயக்கத்தைப் போக்கியருளியவரும், பொங்கு ஓதம் நீர் - பொங்குகிற அலைகளையுடைய கடலை, அடைத்து-அணைகட்டி மறித்து, மீண்டு - பின்பு, ஆர்க்கும் ஆறு - ஆரவாரிக்கும்படி, உடைத்தார்-(அத்திருவணையை) உடைத்தருளினவருமான திருமாலினது, வெற்பு-திருமலை; (எ - று.)

மனு - காசியபமுனிவரது மனைவியருள் ஒருத்தி; இச்சொல் - இங்கு இலக்கணையாய், அவளினிடமாகத் தோன்றிய மனிதர்களை உணர்த்திற்று. வளைதல் - சூழ்தல். அக்கு - ருத்திராக்ஷமாலையுமாம். அரா என்னும் குறிய தன்கீழ் ஆக் குறுகி உகரமேற்று அரவு என நிற்கும்; அம் - சாரியை. அக்கரவம் பூண்டார்க்கு மால் துடைத்தார் - சிவபிரானது கையில் ஒட்டிய கபாலத்தை விடுவித்தவர்; அன்றி, சிவபிரானுக்கு அஜ்ஞானமயக்கம் நீங்குமாறு தத்துவஞானத்தை உபதேசித்தவ ரெனினுமாம்.

அரவம் பூண்ட கதை:—ஒருகாலத்திற் சிவபிரான் தன்னைமதியாத தாருகவனத்து முனிவர்களுடைய கருவத்தைப் பங்கஞ்செய்யவும் அவர்களின் மனைவிமார்களது கற்புநிலையைப் பரிசோதிக்கவுங் கருதித் தான் ஒருவிடவடிவங்கொண்டு அவரில்லந்தோறுஞ் சென்று பிக்ஷாடநஞ்செய்து, தன்னைநோக்கிக் காதல்கொண்ட அம்முனிபத்தினியரது கற்புநிலையைக் கெடச்செய்ய, அதுகண்டு பொறுமற் கோபம்மூண்ட அம்முனிவர்கள் அபிசாரயாகமொன்றுசெய்து அவ்வோமத்தீயினின்று எழுந்த நாகங்கள், பூதங்கள், மான், புலி, முயலகன், வெண்டலை முதலியவற்றைச் சிவனைக்கொன்று வரும்படி யேவ, சிவபெருமான் தன்மேற் பொங்கிவந்த நாகங்களை ஆபரணங்களாகவும் பூதங்களைத் தனதுகணங்களாகவுங் கொண்டு, மானைக் கையிலேந்திப் புலியைத் தோலையுரித்து உடுத்து முயலகனை முதுகிற் காலால் ஊன்றி வெண்டலையைக் கைவாற்பற்றிச் சிரமேல் அணிந்து இங்ஙனமே அவற்றையெல்லாம் பயனிலவாகச் செய்துவிட்டன னென்பதாம்.

இராமபிரான் இராவணாதியரை அழித்தற்பொருட்டு இலங்கைக்குச் செல்லவேண்டி அதற்கும் இந்தப்பூமிக்கும் இடையிலுள்ள கடலில் வானரங்களைக்கொண்டு மலைகளால் அணைகட்டி அதன்வழியாக இலங்கைபுக்கு அரக்கரைத்தொலைத்து மீளுங்கையில். இராக்கதராசதானியான இலங்கையிலுள்ளார்க்கும் இப்பூமியிலுள்ள மனிதர்க்கும் போக்குவரவு இல்லாமலிருத்தற்பொருட்டும், கடலிடையே மரக்கலமியங்குதற்பொருட்டும் அச்சேதுவை உடைத்தன ரென்ற வரலாற்றை இங்கு அறிக. (எசு)

எஎ. நீடு கொடுமுடியு நீதிநெறி வேதியர்கள்
வீடு மகமருவும் வேங்கடமே—கோடுங்
கருத்துளவ மாலையார் காணும னின்ற
மருத்துளவ மாலையார் வாழ்வு.

(இ - ள்.) நீடு கொடுமுடியும் - உயர்ந்த அம்மலைச் சிகரங்களும், மகம் மருவும் - (வானத்திற்செல்லும்) மகநட்சத்திரம் பொருந்தப்பெற்ற: நீதிநெறி வேதியர்கள் வீடும் - நியாயமார்க்கத்தில் நடக்கின்ற அந்தணர்களுடைய கிருகங்களும், மகம் மருவும் - யாகங்கள் பொருந்தப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—கோடும் கருத்துள் - நேர்மைதவறிய மனத்தில், அவம் மாலையார்-வீண்எண்ணங்களின் வரிசைகளை யுடையவர்கள் [அடிமைக்கருத்தில்லாதவர்கள்], காணுமல் - (தமதுசொரூபத்தைக்) காணவொண்ணுதபடி, நின்ற-(அவர்கட்

குப் புலப்படாது) நின்ற, மரு துளவம் மாலையார் - நறுமண முள்ள திருத்துழாய்மாலையை யுடையவரான திருமால், வாழ்வு - எழுந்தருளியிருக்குமிடம்; (எ - று.)

நீடு கொடுமுடி - வினைத்தொகை. மலைச்சிகரத்தைக் கொடுமுடியென்றல், மேல்வளைந்திருத்தலால்; கொடுமை - வளைவு. 'கொடுமுடி மகம் மருவும்' என்றது, அம்மலைச்சிகரங்களின் மிக்கஉயர்வை விளக்கும் தொடர்புயர்வு நவிற்சியணி. மகம் என்றது, மற்றை நக்ஷத்திரங்களுக்கும், கிரகங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். வேதியர் - வேதம் வல்லவர்; கள் - விகுதிமேல்விகுதி. 'அவர்கள்வீடு மக மருவும்' எனப் பிரித்து, அவர்கள் வீடு புத்திரபாக்கியம் பொருந்தப்பெற்ற என்று உரைப்பினும் அமையும்.

அந்தர்யாமியாகிய கடவுள், உள்ளன்புடைய ஞானிகளுக்குப் புலப்படுவனேயன்றி மனத்தூய்மையில்லாத அஜ்ஞாநமயக்கமுடையார்க்குப் புலனாகானென்பது, பின்னிரண்டடியில் விளங்கும். 'அவ மாலையர்' என்பதற்கு - வீணனமயக்கத்தை யுடையவர்களென்று உரைப்பாரு முளர். மால் - மயக்கம்: ஐ - சாரியை. 'மாலையான்' என்று பாடமோதி, வீணெண்ணங்களின் தொடர்ச்சியையுடைய நான் என்று உரைப்பர் ஒருசாரார். (எஎ)

எஅ. சீதங்கொள் சாரலினுஞ் சீர்மறையோ ரில்லிடத்தும்
வேதங்க ணல்வளரும் வேங்கடமே—போதன்
சிரித்துப் புரந்துடைத்தான் றேவரொடு மண்டம்
விரித்துப் புரந்துடைத்தான் வெற்பு.

(இ - ள்.) சீதம் கொள் சாரலினும் - குளிர்ச்சியைப் பெற்ற அம்மலைப் பக்கங்களிலும், வே தம் கணல் வளரும் - மூங்கில்கள் தம்முடைய கணுக்களோடு வளரப்பெற்ற: சீர் மறையோர் இல் இடத்தும் - சிறந்த அந்தணர்களுடைய வீடுகளிலும், வேதங்கள் நால் வளரும் - நான்குவேதங்களும் (ஓதப்பட்டு) வளர்தற்கு இடமான: வேங்கடமே—,—போதன் - பிரமனும், சிரித்து புரம் துடைத்தான் - நகைத்துத் திரிபுரத்தை அழித்தவனான சிவனும், தேவரொடும் - மற்றைத் தேவர்களும் ஆகிய அனைவருடனே, அண்டம் - அண்டகோளங்களை, விரித்து - வெளிப்படுத்தி [படைத்து], புரந்து - காத்து, உடைத்தான் - அழிக்குந்தன்மையனான திருமாலினது, வெற்பு - திருமலை.

சீதம், வேதம், புரம், தேவர், அண்டம் - வடசொற்கள். வே - வேய் என்பதன் விகாரம். கணல் - கண்ணால்: தொகுத்தல்; கண் - கணு: இதில் ஆல் என்னும் மூன்றனுருபு, உடனிகழ்ச்சிப் பொருளில் வந்தது. சீர் - ஸ்ரீஎன்னும் வடமொழியின் சிதைவென்பர். வேதம் என்ற சொல் - (நன்மைதீமைகளை விதிவிலக்குக்களால்) அறிவிப்பது என்று பொருள்படும்; வித் - அறிவித்தல். வேதங்கள் நால் - இருக்கு, யஜுஸ், ஸாமம், அதர்வணம் என்பன. நால் - நான்கு என்பதன் விகாரம்.

பிரம ருத்தி ரேந்திராதி தேவர்களுடனே எல்லாஅண்டங்களையும் படைத்துக் காத்து அழிப்பவன் திருமாலென்பது, பிற்பாதியில் விளங்கும். உடைத்தான் என்பதில், இடைநிலை காலமுணர்த்தாது தன்மையுணர்த்திற்று. போதன் - திருமாலின் நாபித்தாமரைமலரில் தோன்றியவன்; போது - பூ.

புரந்துடைத்த கதை: தாரகாசுரனது புத்திரர்களாகிய வித்யுந்மாலி, தாரகாக்ஷன், கமலாக்ஷன் என்னும் மூவரும் மிக்கதவஞ்செய்து பிரமனிடம் பெருவரம்பெற்று வானத்திற் பறந்துசெல்லுந் தன்மையனவான மூன்று பட்டணங்களை யடைந்து மற்றும்பல அசுரர்களோடு அந்நகரங்களுடனே தாம்நினைத்த விடங்களிற் பறந்துசென்று பலவிடங்களின் மேலும் இருந்து

அவ்வவ்விடங்களைப் பாழாக்கிவருகையில், அத்துன்பத்தைப் பொறுக்கமாட்டாத தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளினால் சிவபெருமான் பூமியைத் தேராகவும், சந்திரசூரியரைத் தேர்ச்சக்கரங்களாகவும், நான்கு வேதங்களை நான்கு குதிரைகளாகவும், பிரமனைச் சாரதியாகவும், மகாமேருவை வில்லாகவும், ஆதிசேஷனை வில்நாணியாகவும், விஷ்ணுவை வாயுவாகிய சிறகமைந்து அக்கினியை முனையாகவுடைய அம்பாகவும் அமைத்துக்கொண்டு யுத்தசந்நத்தனாய்ச் சென்று போர்த்தொடக்கத்திற் சிரித்து அச்சிரிப்பினின்று உண்டான நெருப்பினால் அவ்வசுரர்களை அந்நகரங்களுடனே எரித்திட்டன னென்பதாம். (எஅ)

எகூ. நன்கோடு போலுமுலை நாரியருஞ் சண்பகத்தின்
மென்கோடுங் கற்பகஞ்சேர் வேங்கடமே—வன்கோடு
கூரிருவ ராகனார் கோகனகை பூமியென்னு
மோரிருவ ராகனா ரூர்.

(இ - ள்.) நல் கோடு போலும் முலை நாரியரும் - அழகிய யானைத்தந்தத்தைப்போன்ற தனங்களையுடைய மாதர்களும், கற்பு அகம் சேர் - பதிவிரதா தருமம் மனத்தில் அமையப்பெற்ற; சண்பகத்தின் மெல் கோடும் - சண்பக மரத்தினது அழகிய கிளைகளும், கற்பகம் சேர் - (மிக்கஉயர்ச்சியால் தேவலோகத்துக்) கற்பகவிருட்சத்தை அளாவப்பெற்ற; வேங்கடமே—,—வல் கோடு கூர் இரு வராகனார் - வலிய கொம்பு [கோரதந்தம்] கூர்மையாக இருக்கப்பெற்ற பெரிய பன்றிவடிவமானவரும், கோகனகை பூமிஎன்னும் ஓர்இருவர் ஆகனார் - ஸ்ரீதேவியும் பூதேவியும் என்னும் ஒப்பற்ற இருவரையுந் தழுவும் திருமார்பையுடையவருமான திருமாலினது, ஊர் - திருப்பதி ; (எ - று.)

கோடு - மலைச்சிகரமுமாம். நாரி, சண்பகம், கற்பகம் - நாரீ, சம்பகம், கல்பகம் என்ற வடசொற்களின் விகாரம். சண்பகத்தின் கிளைக்கு மென்மை, கண்ணுக்கு இனிமை. அகம் - உள்ளுறுப்பு ; அந்தக்கரணம். கல்பகம் - வேண்டுவார்க்கு வேண்டும் பொருள்களைக் கல்பிப்பது ; இது, தேவதரு. கோடு - வாயின் இருபுறத்தும் வளைந்து வெளித்தோன்றும் எயிறு. கோகநகை - தாமரைமலரில் வாழ்பவள்; கோகநதா என்ற வடசொல் கோகநகை யென விகாரப்படும். ஆகம்-மார்பு; அதனையுடையவன், ஆகன்; அதன்மேல் 'ஆர்' என்ற பலர்பால் விகுதி உயர்வுபற்றி வந்தது.

வராகாவதார கதை:—இரணியனது உடன்பிறந்தவனான இரணியாக்கனென்னுங் கொடிய அசுரராசன் தன்வலிமையால் பூமியைப் பாயாகச் சுருட்டி யெடுத்துக்கொண்டு கடலில் மூழ்கிச் சென்றபோது தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளினால் திருமால் மகாவராகரூபமாகத் திருவவதரித்துக் கடலினுட் புக்கு அவ்வசுரனை நாடிக் கண்டு பொருது கொன்று பாதாளலோகத்தைச் சார்ந்திருந்த பூமியை அங்குநின்று கோட்டினுற்குத்தியெடுத்துக்கொண்டுவந்து பழையபடி விரித்தருளினன் என்பதாம்.

அ௦. கோடஞ்சுங் கோதையர்கள் கொங்கையினுங் குஞ்சரத்தும்
வேடன் சரந்துரக்கும் வேங்கடமே—சேடனெனு
மோர்பன் னகத்திடந்தா னுற்ரு னிரணியனைக்
கூர்பன் னகத்திடந்தான் குன்று.

(இ - ள்.) கோடு அஞ்சும் - மலைச்சிகரம் (ஒப்புமைக்கு எதிர்நிற்க மாட்டாமல்) அஞ்சும்படியான, கோதையர்கள் கொங்கையினும் - மாதர்களுடைய தனங்களிலும், வேள் தன் சரம் துரக்கும் - மன்மதன் தனது புஷ்ப பாணத்தைச் செலுத்தப் பெற்ற; குஞ்சரத்தும் - யானைகளின்மீதும், வேடன்

சரம் துரக்கும் - வேட்டுவன் அம்புகள் செலுத்தப்பெற்ற: வேங்கடமே—, —சேடன் எனும் - ஆதிசேஷனென்கிற, ஓர் பன்னகத்து இடம் - ஒப்பற்ற தொரு பாம்பினிடத்தில், உற்றான் - பொருந்தியவனும், இரணியனை - இரணி யாசுரனை, கூர் பல் நகத்து இடந்தான் - கூரிய பல கைந்நகங்களினால் (மார்பைப்) பிளந்தவனுமான திருமாலினது, குன்று - திருமலை; (எ - று.)

கோடு - யானைத் தந்தமுமாம். 'அஞ்சும்' என்பதை உவம வுருப்பாகவுங் கொள்ளலாம். சேஷன் என்ற வடசொல் - (பிரளயத்திலும் அழிவின்றி) மிச்சமாய் நிற்பவ னென்றும், பந்நகம் என்ற வடசொல் - பத் ந கம் என்று பிரிந்து கால்களால் நடவாதது [மார்பினால் ஊர்வது] என்றும், ஹிரண்யன் என்ற வடசொல் - பொன்னிறமானவ னென்றும் காரணப்பொருள்படும். "சென்றாற் குடையாம் இருந்தாற் சிங்காசனமாம், நின்றால் மரவடியாம் நீள்கடலுள் - என்றும், புணையாம் மணிவிளக்காம் பூம்பட்டாம் புல்கும், அணையாம் திருமாற்கு அரவு" என்றபடி ஆதிசேஷனால் அநேகவித கைங் கரியஞ் செய்யப்பெறுபவ னென்பது தோன்ற, 'சேடனெனு மோர் பன்ன கத்திடம் தான்உற்றான்' என்றார். தான் - அசை. இடந்தான் என்பதில், இட - பகுதி; இடத்தல் - கீளுதல்.

இரணியனை யிடந்த கதை:—தனித்தனி தேவர் மனிதர் விலங்கு முதலிய பிராணிகளாலும் ஆயுதங்களாலும் பகலிலும் இரவிலும் பூமியிலும் வானத்திலும் வீட்டின் அகத்திலும் புறத்திலும் தனக்கு மரணமில்லாதபடி வரம்பெற்றவனும், இரணியாக்கனது உடன்பிறந்தவனுமான இரணியன் தேவர்முதலிய எல்லோர்க்கும் கொடுமை இயற்றித் தன்னையே கடவுளாக அனைவரும் வணங்கும்படி செய்துவருகையில், அவனதுமகனான பிரகலா தாழ்வான், இளமை தொடங்கி மகாவிஷ்ணுபக்தனாய்த் தந்தையின் கட் டளைப்படியே அவன்பெயர்சொல்லிக் கல்விகற்காமல் நாராயணநாமம் சொல்லிவரவே, கடுங்கோபங் கொண்ட இரணியன் பிரகலாதனைத் தன் வழிப்படுத்துதற்குப் பலவாறு முயன்றபின், அங்ஙனம்வழிப்படாத அவனைக் கொல்லுதற்கு என்ன உபாயஞ்செய்தும் அவன் பகவானருளால் இறந்திலனாக, ஒருநாள் சாயங்காலத்தில் தந்தை மைந்தனை நோக்கி 'நீ சொல்லும் நாராயணனென்பான் எங்குஉளன்? காட்டு' என்ன, அப்பிள்ளை, 'தூணிலும் உளன், துரும்பிலும் உளன், எங்கும் உளன்' என்றுசொல்ல, உடனே இர ணியன் 'இங்கு உளனோ?' என்றுசொல்லி எதிரிலிருந்த தூணைப் புடைக்க, அதினின்று திருமால் மனிதரூபமும் சிங்கவடிவமுங் கலந்த நரசிங்கமூர்த்தி யாய்த் தோன்றி இரணியனைப்பிடித்து வாயிற்படியில் தன்மடிமீது வைத்துக் கொண்டு தனது திருக்கைந்நகங்களால் அவன்மார்பைப் பிளந்து அழித் திட்டு, பிரகலாதனுக்கு அருள்செய்தனன் என்பதாம். (அ0)

அக. நாரியர்தங் கூந்தலினு நாலு மருவியினும்
வேரினறுஞ் சாந்தொழுகும் வேங்கடமே—பாரினுளா
ரற்பசுவர்க் கத்தா ரறிவரியார் முன்மெய்த்த
நற்பசு வர்க்கத்தார் நாடு.

(இ - ள்.) நாரியர்தம் கூந்தலினும் - மாதர்களுடைய கூந்தலினின் றும், வேரி நறு சாந்து ஒழுகும் - வாசனையையுடைய நல்லமயிர்ச்சாந்து ஒழு கப்பெற்ற: நாலும் அருவியினும் - கீழ்நோக்கி வருகின்ற நீரருவிகளிலும், வேரின் அறும் சாந்து ஒழுகும் - வேரோடும்அற்ற சந்தனமரங்கள் அடித் துக்கொண்டு ஓடிவரப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—பாரின உளார் - பூமியி லுள்ளவர்களாலும், அற்ப சுவர்க்கத்தார் - இழிவான சுவர்க்கலோகத்தி லுள்ளவர்களாலும், அறிவு அரியார் - அறியமுடியாதவரும், முன் - முன்பு

[கிருஷ்ணாவதாரத்தில்], மேய்த்த—, நல் பசு வர்க்கத்தார்- நல்லபசுக்களின் தொகுதியையுடையவருமான திருமாலினது, நாடு-திவ்வியதேசம்; (எ—று.)

'வேரினறுஞ்சாந்து' என்ற தொடரின் முதற்பொருளில் சிறப்பு னகரத்தைப் பொதுனகரமாக அமைத்துக்கொள்ளவேண்டும்; பொதுனகரமும் சிறப்புனகரமும் ஒலிவடிவில் அபேதமாயிருத்தல் பற்றி, இவ்வாறு புணர்த்தினார். இங்ஙனமே சுஎ - ஆம் பாட்டிலும் வந்துள்ளது. மயிர்ச்சாந்து - மயிரிற் பூசப்படும் வாசனைக்கலவை; வாசனைத்தைலமுமாம். நாலும் என்ற எதிர்காலப் பெயரெச்சத்தில், நால் - வினைப்பகுதி. மலையருவிவெள்ளத்தின் விசையால் அங்குள்ள சந்தனம் முதலிய மரங்கள் வேரோடு அறுத்துத்தள்ளப்பட்டு வருதல் இயல்பு. பாரினுளார் - மனிதர். சுவர்க்கத்தார்- தேவர். சிற்றின்பத்தையேயுடையதான சுவர்க்கம் நிரதிசயப்பேரின்பத்தையுடைய பரமபதத்தை நோக்க எளிமைப்படுதலால், 'அற்பம்' எனப்பட்டது. அல்பஸ்வர்க்கம், பசுவர்க்கம் - வடசொற்றொடர்கள். கண்ணன் திருவாய்ப்பாடியில் வளர்ந்தபொழுது தான்வளர்கிற குலத்திற்கு ஏற்ப ஆநிரை மேய்த்தமை பிரசித்தம். (அக)

ருஉ. மாதரார் கண்ணு மலைச்சார லுங்காமர்
வேதமாற் கஞ்செறியும் வேங்கடமே—பாதமாம்
போதைப் படத்துவைத்தார் போர்வளைய மாற்றரசர்
வாதைப் படத்துவைத்தார் வாழ்வு.

(இ - ள்.) மாதரார் கண்ணும் - மகளிர்களுடைய கண்களும், காமர் வேதம் மாற்கம் செறியும் - காமநூல்வழியைப் பொருந்தப்பெற்ற: மலை சாரலும் - மலைப்பக்கங்களும், காமர் வே தமால் கம் செறியும்-அழகிய மூங்கில்கள் தமது உருவத்தால் வானத்தை நெருங்கப்பெற்ற: வேங்கடமே—,— பாதம் ஆம் போதை - (தமது) திருவடிகளாகிய தாமரைமலர்களை, படத்து வைத்தார் - (காளியனென்னும் பாம்பின்) படத்தில் ஊன்றவைத்தவரும், போர் — யுத்தத்தில், மாறு அரசர் வளைய - பகையரசர்கள் வளைந்துகொள்ள, (அவர்களை), வாதை பட துவைத்தார் - துன்பப்படுமாறு அழித்தவருமான திருமால், வாழ்வு - எழுந்தருளியிருக்குமிடம்; (எ - று.)

"மாதர் காதல்" என்ற தொல்காப்பிய உரியியற் சூத்திரத்தால், மாதர் என்பது - ஆசையென்னும்பொருளை யுணர்த்தும் உரிச்சொல்லாதல் அறிக. மாதரார் - விரும்பப்படும் அழகுடையார். காமர் - காமன்; மன்மதன்: உயர்வுப்பன்மை: அவனுடைய வேத மென்றது, காமசாஸ்திரத்தை. மாதர்கண்கள் காமவேதமார்க்கம் செறிதலாவது - பார்வையழகால் ஆடவரைக் காமவசப்படுத்துதல். மார்க்கம் என்ற வடசொல், சிலேடைநயம்நோக்கி மாற்கம் என விகாரப்பட்டது. தமால் - தம்மால்; தொகுத்தல். கம் - வடசொல்.

பாதமாம் போது - உருவகம். திருவடிக்குத் தாமரை யுவமை, செம்மை மென்மை அழகுகளில். 'பாதத்தைப் படத்துவைத்தார்' என்றது, காளியன் முடியில் தமது திருவடி பதிந்த தழும்பு என்றுமுள்ளதாகஇருக்கும்படி அழுந்தவைத்தவரென்ற பொருளை விளக்கும்; 'ஓ சர்ப்பராசனே! நீ கருடனுக்குப் பயப்படவேண்டாம்; உன்சிரசில் என்திருவடி பொறித்த வடு இருக்கக் கண்டு உன்னை அவன் ஒன்றும் செய்யமாட்டான்' என்று கண்ணன் காளியனுக்கு வரமளித்தமை காண்க. இந்நூலின் முதற்செய்யுளில் "பையரவின்சூட்டிற் சிரமபதநாட்டினன்" என்றதிலும் இக்கருத்து அமைந்துளது. 'போர்' என்றது - பாரதயுத்தம் முதலியவற்றையும், 'மாற்றரசர்' என்றது- துரியோதனாதியர் முதலியோரையுங் குறிக்கும். போர் - பொரு என்ற முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். 'போர்வளைய' என்ற பாடத்துக்கு - போர்

உண்டாக என்க. மாற்றரசர் - மாறுபாட்டையுடைய அரசர். பாதம் - வடசொல். பாதா என்ற வடமொழி, வாதையென விகாரப்பட்டது. (அ௨)

அ௩. எத்திக்குங் காம்பு மெயினருமா ரத்தினையே
வித்திக் கதிர்விளைக்கும் வேங்கடமே—தித்திக்குங்
காரிமா றன்பாவார் காதலித்தார் தம்பிறவி
வாரிமா றன்பாவார் வாழ்வு.

(இ - ள்.) எ திக்கும் - (அம்மலையின்) எல்லாப்பக்கங்களிலும்,—காம்பும் - மூங்கில்களும், ஆரத்தினையே வித்தி கதிர் விளைக்கும் - முத்துக்களையே உண்டாக்கி ஒளியைவீசப்பெற்ற: எயினரும் - வேடர்களும், ஆர தினையே வித்தி கதிர் விளைக்கும் - மிகுதியாகத் தினையையே விதைத்துக் கதிர்களை விளையச்செய்தற்கிடமான : வேங்கடமே—,—தித்திக்கும் - இனிமையான, காரிமாறன் பாவார் - காரியென்பவரது திருக்குமாரரான நம்மாழ்வாருடைய பாசுரத்தைப் பெற்றவரும், காதலித்தார்தம் - (தம்மை) விரும்பின அடியார்களுடைய, பிறவி வாரி - பிறப்பாகிய கடல், மாறு - நீங்குதற்குக் காரணமான, அன்பு ஆவார் - அருளின்மயமாகுபவருமான திருமால், வாழ்வு - எழுந்தருளியிருக்கு மிடம் ; (எ - று.)

'எத்திக்கும்' என்பதை, சிலேடைப்பொருளிரண்டுக்குங் கூட்டுக. சிறந்தசாதிமூங்கில் முற்றினபொழுது அதன்கணுக்கள் வெடிக்க அவற்றினின்று நல்லமுத்துப் பிறக்குமென்றல், கவிமரபு. (முத்துப்பிறக்குமிடங்கள் இன்னவையென்பதை, "தந்தி வராகமருப் பிப்பி பூகந் தழைகதலி, நந்து சலஞ்சல மீன்றலை கொக்கு நளின மின்னார், கந்தரஞ் சாலி கழை கன்னலாவின் பல் கட்செவி கார், இந்து வுடும்பு கரா முத்தமீனு மிருபதுமே" என்பதனால் அறிக.) ஆரம் - ஹாரம் என்ற வடசொல்லின் விகாரம். தினை - ஒருவகைத் தானியம். ஏ - இசைநிறை. தினைவித்திக் கதிர்விளைத்தல்-தினைப்பயிரிடுதல்.

பாண்டியநாட்டில் தாமிரபர்ணி நதிதீரத்தி லுள்ள திருக்குருகூரிலே வேளாள வருணத்தவரான திருவழுதிவளநாடரென்பவரது சந்ததியில் காரியென்பவர்க்கு உடையநங்கையார் திருவயிற்றிலே அவதரித்தவராதலால், நம்மாழ்வார், 'காரிமாறன்' எனப்பட்டனர். இவர் பிறந்தபொழுதே தொடங்கி அழுதல் பால்குடித்தல் முதலிய லோகவியாபாரம் ஒன்று மின்றி உலக நடைக்கு மாறாக இருந்ததனால், இவர்க்கு மாற னென்று திருநாமமாயிற்று. வலிய வினைகளுக்கு மாறாக இருத்தலாலும், பாண்டிய நாட்டில் தலைமையாகத் தோன்றியதனாலும் வந்த பெயரென்றலும் உண்டு. மாறன்பா - திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரிய திருவந்தாதி, திருவாய்மொழி என்னும் நான்கு திவ்வியப் பிரபந்தங்கள். காதலித்தார் - காத லென்னும் பெயரினடியாகப் பிறந்த தெரிநிலை வினையாலணையும்பெயர். பிறவி - பிறப்பு; 'வி' விகுதி பெற்ற தொழிற்பெயர். வாரி-வடசொல்: நீர்; கடலுக்கு இலக்கணை. காரணகாரியத் தொடர்ச்சியாய் எல்லைகாணவொண்ணாது மாறிமாறி வருதலாலும், அச்சந்தருதலாலும், கடத்தற் கரிதாதலாலும், பிறப்பு, கடலெனப்பட்டது. மாறு என்ற வினைத்தொகை, இங்குக் காரியப்பொருளில் வந்தது.

அ௪. பாரோடு கான்யாறும் பல்களிறு நந்தவனம்
வேரோ டலைத்தீர்க்கும் வேங்கடமே—காரோதஞ்
சுட்டகரு விற்படையார் தொண்டரைமீண் டேழுவகைப்
பட்டகரு விற்படையார் பற்று.

(இ - ள்.) பார் ஓடு கான் யாறும் - (அம்மலையினின்று) பூமியை நோக்கி ஓடிவருகிற காட்டாறுகளும், நம் தவனம் வேர் ஓடு அலை தீர்க்கும் - நமது தாகம்

நிலைத்திருத்தலை நீக்கப்பெற்ற: பல் களிறும் - பல மதயானைகளும், நந்த வனம் வேரோடு அலைத்து ஈர்க்கும்-பூந்தோட்டத்திலுள்ள மரங்களை வேரு டன் அசைத்து இழுக்கப் பெற்ற: வேங்கடமே—,—கார் ஓதம் சுட்ட - கரு நிறமான கடலை வெதும்பச்செய்த, சரு வில் படையார் - பெரிய வில்லாகிய ஆயுதத்தையுடையவரும், தொண்டரை - (தமது) அடியார்களை, மீண்டு - மறுபடி, எழு வகை பட்ட கருவில் படையார் - ஏழுவகைப்பட்ட பிறப்பில் தோன்றச்செய்யாதவரு மான திருமால், பற்று - விரும்பி யெழுந்தருளி யிருக்குமிடம்; (எ - று.)

ஓடு-வினைத்தொகை. தவனம் - தபந மென்ற வடசொல்லின் விகாரம். களிறு - யானையின் ஆண்மைப்பெயர்; மதக்களிப்பை யுடையதெனக் கார ணப்பொருள்படும்; களி - பகுதி, று - பெயர்விகுதி. நந்தவனம் - ஆனந் தத்தை விளைக்குஞ் சோலை. காட்டாறுகள், வனம் நந்த - காடுகள் வளர, வேர் ஒடலை தீர்க்கும் - (அருகில் வருவாரது உடம்பில்) வேர்வையோடுதலை (த்தனது தண்மையால்) ஒழிக்கப்பெற்ற என்று உரைத்தலும் ஒன்று. வனம் நந்த - காடுகள் அழிய எனினுமாம். நந்தல் - அழிதலும், வளர்தலும். வேர் ஓடலை தீர்க்கும் - சிரமஹரமாயிருக்கும் என்றபடி. இனி, காட்டாறுகள் பூந்தோட்டம் வேருன்றுதலை யொழிக்கு மென்றும், யானைகள் நந்தவன மென்னும் இந்திரனது பூஞ்சோலையை வேருடன் அசைத்துஇழுக்கு மென் றும் உரைத்தலுமாம்; இவ்வுரைக்கு, நந்தநவன மென்பது நந்தவன மென விகாரப்பட்ட தென்க.

கடல்சுட்ட கதை:—இராவணனாற் கவரப்பட்ட சீதாபிராட்டி இலங் கையிலிருக்கிற செய்தியை அநுமான் சென்று அறிந்துவந்து சொன்னபின்பு இராமபிரான் வாநரசேனையுடனே புறப்பட்டுச் சென்று கடற்கரையை யடைந்து, கடலைக்கடக்க உபாயஞ்சொல்லவேண்டுமென்று அக்கடலரச னாகிய வருணனைப் பிரார்த்தித்து அங்குத் தருப்பசயனத்திலே படுத்து ஏழு நாளளவும் பிராயோபவேசமாகக்கிடக்க, சமுத்திரராசன் அப்பெருமானது மகிமையை அறியாமல் உபேக்ஷையாயிருக்க, ஸ்ரீராமன் அதுகண்டு கோபங் கொண்டு, அனைவரும் நடந்துசெல்லும்படி கடலை வற்றச்செய்வே னென்று ஆக்கிநேயாஸ்திரத்தைத் தொடுக்கத் தொடங்கியவளவிலே, அதன்உக்கிரத் தால் வருணன் அஞ்சி நடுங்கி ஓடிவந்து அப்பெருமானைச் சரணமடைந்து கடல்வடிவமான தன்மேல் அணைகட்டுதற்கு உடன்பட்டு ஒடுங்கிநிற்க, பின்பு இராமமூர்த்தி வாநரங்களைக்கொண்டு மலைகளால் சேதுபந்தநஞ் செய்த னன் என்பதாம்.

கார் - கருமை யென்ற பண்புப்பெயர் ஈறுபோய் ஆதிநீண்டு இடை யுகரமுங் கெட்டது. விற்படை - இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை. இராமனது வில், கோதண்ட மெனப்படும். அடியார்கட்கு மீளவும்பிறப் பில்லாதபடி கருமமொழித்து முத்தியளிப்பவ ரென்பது கருத்து. கரு - கர் ப்பமென்னும் வடசொல்லின் சிதைவு. ஏழுவகைப்பிறப்பு - தேவர், மனிதர், விலங்கு, பறவை, ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, தாவரம் என்பன. படையார் என் பது-மூன்றாமடியில் படையென்னும் பெயரின்மேற் பிறந்த உடன்பாட்டுக் குறிப்புவினையாலணையும்பெயரும், நான்காமடியில் படை யென்னும் வினைப் பகுதியின்மேற்பிறந்த எதிர்மறைத்தெரிநிலை வினையாலணையும்பெயருமாம்.

அரு. நன்காமர் வண்டினமூ நால்வாய் மதகரியு
மென்கா மாமுழக்கும் வேங்கடமே—புன்காம
மேவார் கழலா ரெனதுளத்தி லென்றலைவை
பூவார் கழலார் பொருப்பு.

(இ - ள்.) காமர் நல் வண்டு இனமும் - அழகிய சிறந்த சாதி வண்டுகளின் கூட்டமும், மெல் காமரம் முழக்கும் - இனிமையான இசையை வாய்விட்டுப் பாடப்பெற்ற: நால் வாய் மதம் கரியும் - தொங்குகிற வாயையுடைய மதயானைகளும், மெல் கா மரம் உழக்கும் - அழகியசோலைகளிலுள்ள மரங்களைப் பெயர்த்து அசைக்கப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—புல் காமம் ஏவார் - (தமது அடியார்களை) இழிவான காமவழியிற் செல்லவிடாதவரும், எனது உளத்தில் கழலார் - (அடியவனான) என்னுடைய மனத்தினின்று நீங்காதவரும், என் தலை வை பூ ஆர் கழலார் - அடியேனுடைய தலையின்மேல் வைத்த தாமரைமலர் போன்ற திருவடிகளை யுடையவருமான திருமாலினது, பொருப்பு - திருமலை; (எ - று.)

நல்வண்டு - நல்லமணத்தே செல்லும் வண்டு. மென்மை - செவிக்கு இனிமை. காமரம் - பண். முழக்கும் - முழங்கு மென்பதன் பிறவினை. நால்வாய் - வினைத்தொகை; நான்ற வாய், நால்கிற வாய், நாலும் வாய் என விரியும்; நால் - வினைப்பகுதி: நாலுதல் - தொங்குதல். மதகரி - வடமொழித்தொட ராதலின், வருமொழிமுதல்வலி இயல்பாய் நின்றது. கரம்-கை; இங்கே துதிக்கை: அதனையுடையது கரீ என வடமொழிக் காரணக்குறி. அது, கரி யென ஈயீறு இகரமாய்நின்றது. இதற்கு - கருமையுடையதெனத் தமிழ்வகையாற் காரணப்பொருள் கூறலாகாது, வடசொல்லாதலின். மென்மை - கண்ணுக்கு இனிமை; குளிர்ச்சியுமாம். கா - பாதுகாத்தற்கு உரியது. உழக்கும், உழக்கு - பகுதி; உழக்குதல் - கலக்குதல், வருத்தல்; இதனை உழ என்னும் தன்வினைப்பகுதி 'கு' என்னும் விகுதிபெற்ற பிறவினை யென்னலாம்.

புல்காமம் ஏவார்-தமது அடியார்களை இழிந்தசிற்றின்பவழியிற் செல்லவிடாமல் உயர்ந்தபேரின்பநெறியிற் செலுத்துபவ ரென்க. மேவார் எனப் பதம்பிரித்து உரைத்தல் மோனைத்தொடைக்குப் பொருந்தாது. "மலர்மிசையேகினான்" என்றபடி அன்பால்நினைவாரது உள்ளக்கமலத்திற் கடவுள் அவர்நினைந்தவடிவத்தோடு சென்று வீற்றிருத்தலால், 'கழலா ரெனதுளத்தில்' என்றார். உளம் - உள்ளுறுப்பு; அந்தக்கரணம். வை, ஆர் - வினைத்தொகைகள். ஆர் - உவமவுருபு. 'பூவார்கழல்' என்பது - திருவேங்கடமுடையானது திருவடிக்குச் சிறப்பாக வழங்கும். கழலார் என்பது-மூன்றாமடியில் கழல் என்னும் வினைப்பகுதியின்மேற் பிறந்த எதிர்மறைத்தெரிநிலைவினையாலணையும்பெயரும், நான்காமடியில் கழல் என்ற பெயரின்மேற்பிறந்த உடன்பாட்டுக் குறிப்பு வினையாலணையும்பெயருமாம். (அரு)

அசு. பாம்புங் குளிர்சந்தின் பக்கத்தி னிற்கின்ற
வேம்பு மருத்துவக்கும் வேங்கடமே—காம்புகா
மானவரை நன்குடையா ராளாய்த் தொழுதேத்து
மானவரை நன்குடையார் வாழ்வு.

(இ - ள்.) பாம்பும் - பாம்புகளும், மருத்து உவக்கும் - காற்றை விரும்பிஉணவாகக்கொள்ளப்பெற்ற: குளிர் சந்தின் பக்கத்தில் நிற்கின்ற வேம்பும்-குளிர்ந்தசந்தனமரங்களின் அருகிலே நிற்கின்ற வேப்பமரங்களும், மருதுவக்கும் - (அவற்றின்சேர்க்கையால்) நறுமணம் வீசத்தொடங்கப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—கரம் காம்பு ஆன - தமதுகையையே காம்பாகக்கொண்ட, வரை நல் குடையார் - கோவர்த்தநகிரியாகிய நல்லகுடையையுடையவரும், ஆள் ஆய் தொழுது ஏத்தும் மானவரை நன்கு உடையார்-(தமக்குத்) தொண்டராய் வணங்கித்துதிக்கின்ற மனிதர்களை மிகுதியாகவுடையவருமான திருமால், வாழ்வு - வாழுமிடம்; (எ - று.)

பாம்பு வாதாசன மாதலால், 'மருத்துஉவக்கும்' என்றார். இம்மலையி னின்று வீசுகின்ற நறுமணமுள்ள குளிர்ந்தகாற்றை நல்லுணவாக விரும்பி யேற்று உட்கொள்ளு மென்க. உவக்கும், உவ - பகுதி, கு - சாரியை; உவத்தல் - விரும்புதல். சந்தின்பக்கத்தில் நிற்கின்ற வேம்பும் மருத் துவக் கும்—"சந்தனத்தைச் சார்தருவும் தக்கமணங் கமழு" மென்க. துவக்கும், துவக்கு - பகுதி; துவக்குதல் - தொடங்குதல். சந்தநம், பக்ஷம், மருத் என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன.

'காம்புகரமானவரை நன்குடையார்'—"செப்பாடுடைய திருமாலவன் தன்செந்தாமரைக்கைவிரலைந்தினையுங், கப்பாகமடுத்து மணிநெடுந்தோள் காம்பாகக்கொடுத்துக் கவித்த மலை,......கோவர்த்தனமென்னுங் கொற்றக் குடையே" என்ற பெரியாழ்வார்திருமொழியை அறிக. கரம் - வடசொல். நன்குடை - எத்தனைமழைக்குஞ் சலியாத குடை; மிகப்பல ஆயர்களையும் ஆக்களையும் வருந்தாதபடி பாதுகாத்த குடை; பசுக்களுக்கும் கன்றுகளுக்கும் எட்டிமேயலாம்படி புல்முதலியஉணவுகளைக் கொடுத்த குடை. மாநவர் - கசியபமுனிவனது மனைவியருள் மநுவென்பவளது மரபில் தோன்றியவர்; வடமொழித் தத்திதாந்தநாமம். நன்கு - 'கு' விகுதிபெற்ற பண்புப்பெயர்.()

௮எ. சாரு மருவிதவழ் சாரலுஞ்செஞ் சந்தனத்தின்
வேரு மரவமறு வேங்கடமே—நேரு
மதுகையிட வர்க்கறுத்தார் மாமறையோன் சாப
மதுக்கையிட வர்க்கறுத்தார் வாழ்வு.

(இ - ள்.) சாரும் அருவி தவழ் சாரலும் - பொருந்திய நீரருவிகள் பெருகப்பெற்ற மலைப்பக்கங்களும், அரவம் அறு - ஓசைநீங்காதிருக்கப் பெற்ற: செம் சந்தனத்தின் வேரும் - செந்நிறமான சந்தனமரங்களின் வேரும், அரவம் அறு - பாம்புகள் நீங்காதிருக்கப்பெற்ற: வேங்கடமே—,— நேரும் - எதிர்த்த, மது கையிடவர் - மது கைடபன் என்னும் அசுரர்களை, கறுத்தார் - கோபித்துஅழித்தவரும், மா மலரோன் சாபம் - சிறந்த (திரு நாபித்) தாமரைமலரில் தோன்றிய பிரமனது சாபத்தை, மதுகை இடவர்க்கு அறுத்தார்-வலிமையுள்ள ரிஷபத்தையுடையவரான சிவபிரானுக்கு நீக்கின வருமான திருமால், வாழ்வு - வாழுமிடம்; (எ - று.)

அரவம் - ஒலியென்னும் பொருளில், ரவம் என்ற வடசொல்லின் விகா ரம். மதுகைடபரென்பவர், ஆதிசிருஷ்டிகாலத்தில் தோன்றினவர். மகா பலசாலிகளான இவ்வசுரரிருவரும் செருக்கிக் கடலில் இழிந்து திருமாலை யெதிர்த்துப் பெரும்போர்புரிய, இவர்களை அப்பெருமான் தொடையால் இடுக் கிக் கீழேதள்ளிக் கால்களால் மிதித்துத் துவைத்து வதைத்தனனென வர லாறு உணர்க.

மதுகைடபர் என்ற வடமொழித்தொடர்,யமகநயத்தின்பொருட்டு மது கையிடவரென விகாரப்பட்டது. இத்தொடர், உயர்திணையும்மைத்தொகை யாதலால், பன்மைவிகுதி பெற்றது. மதுகைடவர்க்கறுத்தார் - உயர்திணைப் பெயரின்முன் வலிமிக்கது, இரண்டாம்வேற்றுமைத்தொகை யாதலால்; "இயல்பின் விகாரம்."கரு என்ற பண்படி கறுஎன விகாரப்பட்டு வினைத்தன் மையடையும்போது கோபித்தலென்னும் பொருளையும் உணர்த்துதலை "கறுப் பும் சிவப்பும் வெகுளிப் பொருள" என்னுந் தொல்காப்பியத்தால் அறிக.

மலரோன்சாபம் இடவர்க்கு அறுத்தார்-பிரமனிட்டசாபத்தாற் கையை விட்டு நீங்காமல் ஒட்டிக்கொண்ட பிரமகபாலத்தை யேந்திச் சிவபிரான் உலகமெங்கும் அலைந்து இரத்தலைத் திருமால் தவிர்த்தருளினன். (திருக் கண்டியூரில் எழுந்தருளியிருக்கிற திருமாலின் திருநாமம், 'அரன்சாபந்தீர்த்த

பெருமாள்' என வழங்கும். "பிண்டியார்மண்டையேந்திப் பிறர்மனை திரிதந்துண்ணு, முண்டியான் சாபந்தீர்த்த வொருவன்" என்றார் திருமங்கை யாழ்வாரும்.) சாபம் மதுகை - சாப வலிமையை, இடவர்க்கு அறுத்தார் என்றலும் ஒன்று. இனி, மலரோன்சாபமது - அந்தப்பிரமனது சாபத்தை, இடவர்க்கு - சிவனுக்கு, கை - கையினின்று, அறுத்தார் - தவிர்த்தவர் என்று உரைப்பாருமுளர். 'மாமறையோன்' என்றும் பாடம். சாபம் - வடசொல். ருஷபம் என்ற வடசொல், இடபமென விகாரப்பட்டது; அதனையுடைய வர், இடவரெனக. (அஎ)

அஅ. மண்மட்டுத் தாழ்சுனையும் வட்டச் சிலாதலமும்
விண்மட்டுத் தாமரைசேர் வேங்கடமே—யெண்மட்டுப்
பாதமுன்னி னைந்தார் பரமபதஞ் சேர்கவென்று
போதமுன்னி னைந்தார் பொருப்பு.

(இ - ள்.) மண் மட்டு தாழ் சுனையும் - தரையளவும் ஆழ்ந்துள்ள சுனை களும், விள் - மலர்ந்த, மட்டு - தேனையுடைய, தாமரை - தாமரைமலர், சேர் - பொருந்தப்பெற்ற: வட்டம் சிலாதலமும் - வட்டவடிவமான கல்லி னிடமும், விண்மட்டு - மேலுலகத்தினளவும், தாம் - தாவுகிற, மரை-மான், சேர் - பொருந்தப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—பாதம் - (தமது) திருவடியை, எள் மட்டு உன்னி - எள்ளளவேனும் தியானித்து, நைந்தார் - மனமுருகின வர்கள், பரமபதம் சேர்க - பரமபதம் அடையக்கடவர், என்று—,போதம் - தமது அறிவினால் [தமது திருவுள்ளத்தில்], முன் - முன்பு [அநாதிகால மாக], நினைந்தார் - எண்ணியருளிய திருமாலினது, பொருப்பு - திரு மலை; (எ - று.)

விள் - வினைத்தொகை. தாமரை - தாமரஸ மென்ற வடசொல்லின் விகாரம். வட்டச்சிலாதலம் மரை சேர்-"வண்மை திகழ் வெண் பளிங்கு வட்டத்திற் கண்டுயில் மான்" என்றார், ருO-ஆம் செய்யுளிலும். வட்டம் - வ்ருத்த மென்ற வடசொல்லின் சிதைவு. சிலாதலம் - வடமொழித்தொடர். தாம் - தாவும் என்னுஞ் செய்யுமெனெச்சத்து ஈற்றுயிர்மெய் சென்றது.

எள் - மிக்கசிறுமைக்கு எடுத்துக்காட்டிய அளவை. "காண விரும்பி னர்மேல் நான் மடங்காம் ஆர்வத்தார்" என்றபடி அடியவரது பக்தியி னளவினும் பலமடங்கு அதிகமான பரமகாருணியத்தையுடைய கடவு ளாதலால், தமது திருவடியை எள்ளளவேனும் சிந்தித்து உருகியவர் பரம பதஞ் சேர்வாராக வென்று திருவுள்ளம்பற்றும் இயல்பின ரெனக. முன்னி யென்றும் பதம் பிரித்து உரைக்கலாம். 'பாதமுன்னி நைந்தார்,' 'போத முன்னினைந்தார்' என்ற விடத்து நகர வேறுபாடு திரிபுநயத்தின்பொருட்டுக் கொள்ளப்பட்டிலது. பரமபதம் - சிறந்த இடம். போத எனப் பதம் பிரித்து, மிகுதியாக என்றலும் ஒன்று. முன் - அவர் எண்ணுதற்கு முன் னமே யென்றுமாம். போத முன் - அவர்கள் வருவதற்குமுன் என்றுமாம்.

அகூ. போதா விருசுடரும் போதுதற்கு மோதுதற்கும்
வேதாவி னான்முடியா வேங்கடமே—மாதாவின்
வீங்குதனத் துக்கினியான் விம்மியழா தாட்கொண்டான்
றூங்குதனத் துக்கினியான் சார்பு.

(இ - ள்.) போதா - (கற்பகால மளவும்) அழியாத, இரு சுடரும் - சூரிய சந்திரர் இருவரும், போதுதற்கும் - (ஆகாய வீதியிலே) செல்லுதற்கும், வே தாவினால் முடியா - மூங்கில்கள் அளாவி வளர்தலால் இயலாத: ஓதுதற் கும் - (தனது மகிமையைச்) சொல்லுதற்கும், வேதாவினால் முடியா - (நான்கு முகமுடைய) பிரமனாலும் நிறைவேறாத: வேங்கடமே—,—மாதா

வின் - தாயினது, வீங்கு தனத்துக்கு - பருத்த தனங்களை யுண்ணுதற் பொருட்டு, இனியான் விம்மி அழாது - இனிமேல் நான் ஏங்கியழாதபடி, ஆள் கொண்டான் - (என்னை) அடிமைகொண்டவனும், தாங்கு தன் நத்துக்கு இனியான் - கையி லேந்தியுள்ள தனது (பாஞ்சஜந்ய மென்னுஞ்) சங்கத்துக்கு இனியவனுமான திருமால், சார்பு - சார்ந்திருக்கு மிடம்; (எ - று.)

போதா - ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சம்: போது - பகுதி. இதற்கு - (அல்லும் பகலும் அநவரதமும் சஞ்சாரம்) ஒழியாத என்றுஉரைப்பினுமாம். சுடர் - ஒளி, சோதி. தாவினல் - தாவு என்ற முதனிலைத் தொழிற்பெயரின் மூன்றாம்வேற்றுமைவிரி; இன் - சாரியை; இதனை எதிர்கால வினையெச்சமாகக் கொள்ளின் சிறவாது. முடிதல் - இயலுதலும், முற்றுதலும். வேதா, மாதா - வடசொற்கள்.

இனி எனக்குப் பிறப்பில்லாதபடி அடிமைகொண்டவ னென்பது, மூன்றாமடியின் கருத்து. நந்து என்பது நத்துஎன மென்றொடர் வன்றொடராயிற்று. 'நத்துக்குஇனியான்' என்றது, அதனை எப்பொழுதும் கைவிடாமையும், வேண்டும்பொழுதெல்லாம் வாய்வைத்துக்கொள்ளுதலும்முதலியன பற்றி. இச்சிறப்பை வெளியிட்டு ஆண்டாள் "சந்திரமண்டலம்போல் தாமோதரன் கையில், அந்தரமொன்றின்றி யேறி யவன்செவியில், மந்திரங்கொள் வாயேபோலும் வலம்புரியே, இந்திரனு முன்னோடு செல்வத்துக்கேலானே" என்றும், "உன்னோடுடனே யொருகடலில் வாழ்வாரை, இன்னாரினையாரென் றெண்ணுவா ரில்லைகாண், மன்னாகிநின்ற மதுசூதன்வாயமுதம், பன்னாளு முண்கின்றாய் பாஞ்சசன்னியமே" என்றும், "உண்பதுசொல்லி லுலகளந்தான் வாயமுதம், கண்படைகொள்ளிற் கடல்வண்ணன்கைத்தலத்தே, பெண்படையா ருன்மேற் பெரும்பூசல்சாற்றுகின்றார், பண்பலசெய்கின்றாய் பாஞ்சசன்னியமே" என்றும், "பாஞ்சசன்னியத்தைப்பற்பநாபனோடும், வாய்ந்தபெருஞ்சுற்றமாக்கி"க் கூறியமை காண்க. இனி, தாங்குதனத்துக்கு இனியான் என்றுஎடுத்து, கைகளில் நிரம்பக்கொண்டுசெலுத்திய காணிக்கைப் பொருளுக்கு இனியவனென்று உரைப்பினும் அமையும்; அடியார்கள் பிரார்த்தனையாகக் கொடுக்கும் பொருளைக் கைம்மாறாகப் பெற்றுக்கொண்டு அவர்கட்கு வேண்டும் பயனை யளித்தல், திருவேங்கடமுடையானது சங்கல்பம்.

௯௦. பேய்க்குமொரு பேய்போன்று பித்தாய்த் திரிவோர்க்கும்
வேய்க்குமணி முத்திவரும் வேங்கடமே—வாய்க்கமுதூர்
வண்மைப்பே ராயிரந்தான் மன்னினன் மாவலிபாற்
றண்மைப்பே ராயிரந்தான் சார்பு.

(இ - ள்.) பேய்க்கும் ஒரு பேய் போன்று பித்து ஆய் திரிவோர்க்கும் - பேயின்கண்ணுக்கும் ஒருபேய்போலத் தோன்றுமாறு பெரும்பைத்தியங் கொண்டு திரிகிறவர்களுக்கும், அணி முத்தி வரும் - (அங்குவந்தமாத்திரத்தால்) அழகியமோக்ஷம் சித்திக்கும்படியான: வேய்க்கும் - மூங்கில்களிலும், மணி முத்து இவரும் - அழகியமுத்துக்கள் மிகுதியாகத்தோன்றப்பெற்ற: வேங்கடமே—, —வாய்க்கு அமுது ஊர் - (உச்சரிப்பவருடைய) வாய்க்கு அமிருதம்போன்ற இனிமை சுரக்கிற, வண்மை பேர் ஆயிரம் - வளமான ஆயிரந்திருநாமங்கள், மன்னினன் - பொருந்தியவனும், மாவலிபால் - மகாபலியினிடத்து, தண்மை பேர் ஆய் இரந்தான் - எளியவனாய் (மூன்றுஅடிநிலத்தை) யாசித்தவனுமான திருமால், சார்பு - சாருமிடம்; (எ - று.)—தான் - அசை.

பேய்க்குமொருபேய்போன்று - பெரும்பேய்போல என்றபடி. அங்ஙனம் பித்தாய்த்திரிவோர்க்கும் வேங்கடமலைக்கு வந்தமாத்திரத்தில் முத்திசித்தித்தலை, இந்நூலுரைத்தொடக்கத்திற் காட்டிய மாதவனென்னும் அந்தணனது

வரலாற்றினாலும் அறிக. இனி, "பேயரே யெனக்கு யாவரும் யானுமோர், பேயனே எவர்க்கும் இதுபேசியென், ஆயனே யரங்கா வென்றழைக்கின் றேன், பேயனாயொழிந்தே னெம்பிரானுக்கே", "அரங்கனுக்கடியார்களாகி யவருக்கே, பித்தராமவர் பித்தரல்லர்கள் மற்றையார் முற்றும்பித்தரே" என்றபடி பேயாழ்வார்போன்று உலகநடையிற் கலவாமல் பகவத்பாகவத விஷயங்களிற் பக்திப்பித்துக்கொண்டுதிரிகிற அடியார்களுக்கு முக்தி கை வருவதற்கு இடமான என்று உரைப்பினும் அமையும். முக்தி என்ற வட சொல் - பற்றுக்களை விட்டு அடையு மிட மெனப் பொருள்படும். வேய்க்கு என்பதில் நான்கனுருபு ஏழனுருபின்பொருளில் வந்தது, உருபுமயக்கம்.

பேர்க்கு வண்மை - உச்சரித்தமாத்திரத்தில் அருவினைதொலைத்து நற் பயன்பலவும் அளிக்குந்திறம்; அதனை, "குலந்தரும் செல்வந்தந்திடும் அடி யார்படுதுயராயினவெல்லாம், நிலந்தரஞ்செய்யும் நீள்விசும்பருளும் அரு ளொடு பெருநிலமளிக்கும், வலந்தரும் மற்றுந்தந்திடும்பெற்றதாயினுமாயின செய்யும், நலந்தருஞ் சொல்லை நான் கண்டு கொண்டேன் நாராயணா வென்னு நாமம்" என்று திருமங்கையாழ்வார் வெளியிட்டுள்ளார். பேர் - பெயர் என்பதன் மரூஉ. பேர்ஆயிரம் - ஸஹஸ்ரநாமம். மாவலி- வடசொற் சிதைவு. தண்மைப்பேராய் - யாசகனாய், எளிய வாமனனாய். (கூo)

கூக. வாழ்க்கைமனை நீத்தவரும் வாளரியு மாதங்க
வேட்கை மறந்திகழும் வேங்கடமே—தோட்கைவிழ
மாகவந்த னைக்கழித்தார் வாழிலங்கைப் பாதகரை
லோகவந்த னைக்கழித்தா ரூர்.

(இ - ள்.) மனை வாழ்க்கை நீத்தவரும் - இல்லறவாழ்வைத் துறந்த முனிவர்களும், மாது அங்கம் வேள் கைமறந்து இகழும் - மாதர்களின்உடம் பினிடத்துக் காதலை முற்றும்ஒழித்து அதனை இகழப்பெற்ற: வாள் அரியும்- கொடிய சிங்கங்களும், மாதங்க வேட்கை மறம் திகழும்-யானையைக் கொல்ல வேண்டுமென்னும் விருப்பத்தோடு வீரம் விளங்கப்பெற்ற: வேங்கடமே—, —மா கவந்தனை-பெரிய கபந்தனென்னும் அரக்கனை, தோள் கை விழ கழித் தார் - தோள்களோடுகூடிய கைகள் அற்று விழும்படி வெட்டித்தள்ளின வரும், இலங்கை வாழ் பாதகரை - இலங்காபுரியில் வாழ்ந்த பாவிகளான ராவணன் முதலியோரை, லோக வந்தனைக்கு அழித்தார்-உலகத்தார் தம்மை வழிபட்டதற்கு இரங்கிக் கொன்றவருமான திருமாலினது, ஊர்-திருப்பதி

வாழ்க்கை - கைவிகுதிபெற்ற தொழிற்பெயர். மாது அங்க வேள் கை மறந்து இகழும் - பெண்ணாசையை அறக்கைவிட்ட என்றபடி. மா தங்கம் வேள் கைமறந்து இகழும எனக்கொண்டு, மிக்க பொன்னாசையை அறத் தொலைத்த வென உரைப்பினுமாம். கைமறந்து என்பதில், கை என்பது - தனியே பொருளொன்று முணர்த்தாமல் வினைக்குமுன் வந்த தமிழுபசர்க் கம்; கைவிடுதல், கைகூடுதல் என்பவற்றிலும் இது. வாள் அரி - ஒளியை யுடைய சிங்கமுமாம். ஹரி - வடசொல்; யானைமுதலிய விலங்குகளை அரிப் பது: அரித்தல் - அழித்தல். மாதங்கம் என்ற வடசொல் - யானையைக் குறிக் கும்போது மதங்கமுனிவரிடத்தினின்று ஆதியில்உண்டானதெனக் காரணப் பொருள்படும். வேட்கை - தொழிற்பெயர்; வேள் - பகுதி, கை - விகுதி.

கவந்தன் - தநுஎன்னும் யக்ஷனது மகன்; இவன் ஸ்தூலசிரஸ் என்னும் முனிவரது சாபத்தால் அரக்கனாகிப் பிரமனருளால் தீர்க்காயுசுபெற்றுத் தேவேந்திரனோடு எதிர்த்து அவனது வச்சிராயுதத்தாற் புடைபட்டுத் தனது தலை வயிற்றில அழுந்தியமைபற்றிக் கவந்தம்போலத் தோற்றமுடையனா யிருந்ததனால், இப்பெயர் பெற்றான். கபந்தம் என்ற வடசொல்லுக்கு-தலை

யற்றதும் தொழிலுடன்கூடியதுமான உடலென்பது பொருள். இவன், தண்டகாரணியத்தில் ஒருபக்கத்திலே இருந்து,தனதுநீண்டகைகளிரண்டையும் எட்டினமட்டிற் பரப்பித் துழாவி அதற்குள் அகப்பட்ட ஜீவராசிகளையெல்லாம் வாரி வாய்ப்பெய்து விழுங்கிக்கொண்டிருக்க, அங்குச் சென்று இவன் தோள்களினிடையே அகப்பட்டுக்கொண்ட இராமலக்ஷ்மணர் அத்தோள்களை வாள்களால் வெட்டித் தள்ளினவளவில், முன்னையசாபமும் முற்பிறப்பின்தீவினையும் தீர்ந்து இராட்சசசரீரத்தைவிட்டுத் திவ்வியசொரூபம் பெற்றுப் பெருமானைப் பலவாறு துதித்து நற்கதிக்குச் சென்றனன்.

"உலகமென்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே" என்பதற்கு ஏற்ப, இங்கே 'லோகவந்தனைக்கு' என்பதற்கு - தண்டகாரணியவாசிகளான மகாமுனிவர்களுடைய வேண்டுகோளினாலென்க. வந்தனைக்கு - உருபுமயக்கம். (௯௧)

௯௨. கூட்டு தவத்தவருங் கோளரிக ளின்றொகையும்
வேட்டு வரம்பொழியும் வேங்கடமே—மோட்டுமதத்
தந்திக் கமலத்தார் தாம்பெறூஉம் வீடளித்தா
ருந்திக் கமலத்தா ரூர்.

(இ - ள்.) கூட்டு தவத்தவரும் - மேன்மேற் செய்துசேர்த்த தவத்தையுடைய முனிவர்களும், (அப்பெருந்தவத்தின் சித்தியால்), வேட்டு வரம் பொழியும் - விரும்பி [அன்புடனே] (தமமிடம் வேண்டுவார் வேண்டிய) வரங்களைமிகுதியாகக்கொடுத்தற்கிடமான: கோள் அரிகளின் தொகையும்- வலிமையுள்ள சிங்கங்களின் தொகுதியும், வேட்டுவர் அம்பு ஒழியும் - வேடர்கள் எய்கிற பாணங்கள் (தம்மேற்படாதபடி தந்திரமாக அவற்றிற்கு) விலகப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—மோடு மதம் தந்திக்கு - உயர்ச்சியையுடைய மதயானைக்கு, அமலத்தார்தாம் பெறூஉம் வீடு அளித்தார் - நிர்மலரான ஞானிகள் பெறுதற்கு உரிய முத்தியைக் கொடுத்தருளியவரும், உந்தி கமலத்தார்- திருநாபித்தாமரையையுடையவருமான திருமாலினது, ஊர் - திருப்பதி.

கூட்டு — பிறவினை வினைத்தொகை. வேட்டு என்ற இறந்தகாலவினையெச்சத்தில், வேள் - பகுதி. வேட்டுவர்-வேடுஎன்னுந் தொழிலையுடையார்; வேடு - மிருகபக்ஷிகளைப் பிடித்துவருத்துதல். வேட்டுவ ரம்பு ஒழியும் - வேடர்களுடைய அம்புகள் பட்டதனால் அழியப்பெற்ற எனினுமாம். தந்தீ என்ற வடசொல் - தந்தத்தை யுடையது என்று காரணப்பொருள் படும். அமலத்தார் - காமம் வெகுளி மயக்க மென்னும் மலங்க ளில்லாதவர்; மலம் - குற்றம். தாம் - அசை. பெறூஉம் - செய்யுளோசைகுன்றுதவிடத்தில் இன்னிசைதருதற்பொருட்டுக் குறில் நெடிலாய் நீண்டு அளபெடுத்தது.

மூன்றமடியிற் குறித்த கதை:—இந்திரத்யும்நனென்னும் அரசன் மிக்க விஷ்ணுபக்தியுடையனாய் ஒருநாள் விஷ்ணுபூஜைசெய்கையில் அகஸ்திய மகாமுனிவன் அவனிடம் எழுந்தருள, அப்பொழுது அவன் தன்கருத்து முழுவதையும் திருமாலைப் பூசிப்பதிற் செலுத்தியிருந்ததனால் அவ்விருடியின் வருகையை அறிந்திலனாய் அவனுக்கு உபசாரமொன்றுஞ் செய்யாதிருக்க, அம்முனிவன் தன்னை அரசன் அலட்சியஞ்செய்தானென்று மாறாகக் கருதிக் கோபித்து 'நீ யானைபோலச் செருக்குற்றிருந்ததனால், யானையாகக்கடவை' என்று சபிக்க, அங்ஙனமே அவன் ஒருகாட்டில் யானையாகத் தோன்றினனாயினும் முன்செய்த விஷ்ணுபக்தியின் மகிமையால் அப்பொழுதும் விடாமல் நாள்தோறும் ஆயிரந்தாமரைமலர்களைக்கொண்டு திருமாலை அருச்சித்துப் பூசித்துவருகையில், ஒருநாள், பெரியதொரு தாமரைத்தடாகத்தில் அர்ச்சனைக்காகப் பூப்பறித்தற்குப் போய் இறங்கின பொழுது, அங்கே முன்பு நீர்நிலையில் நின்று தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த தேவலனென்னும்

முனிவனது காலைப் பற்றியிழுத்து அதனாற் கோபங்கொண்ட அவ்வனது சாபத்தாற் பெரியமுதலையாய்க்கிடந்த ஹூஹூவென்னுங் கந்தருவன் அவ்யானையின் காலைக் கௌவிக்கொள்ள, அதனை விடுவித்துக்கொள்ள முடியாமல் கஜேந்திரன் ஆதிமூலமேயென்று கூவியழைக்க, உடனே திருமால் கருடாரூடனாய் அங்கு எழுந்தருளித் தனதுசக்கரத்தைப் பிரயோகித்து முதலையைத் துணித்து யானையை அதன்வாயினின்று விடுவித்து இறுதியில் அதற்கு முத்தியை அருள்செய்தனன் என்பதாம். (கூஉ)

கூ௩. வஞ்ச மடித்திருப்பார் வாக்குங் கலைக்கோடும்
விஞ்ச மடித்திருக்கார் வேங்கடமே—கஞ்சப்
பிரமாநந் தத்தான் பிரபஞ்ச மாய்த்த
பரமாநந் தத்தான் பதி.

(இ - ள்.) வஞ்சம் மடித்து இருப்பார் வாக்கும் - வஞ்சனையை யொழித்திருக்கின்ற அந்தணர்களுடைய வாயும், விஞ்ச-மிகுதியாக, மடித்த இருக்கு ஆர் - மடித்துமடித்துச் சொல்லப்படுகின்ற வேதங்கள் நிரம்பப்பெற்ற: கலைகோடும் - கலைமான்கொம்பும், விஞ்ச - மிகுதியாக, மடி திருக்கு ஆர் - வளைவோடுகூடிய முறுக்குப் பொருந்தப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—கஞ்சம் பிரமாநந்த - (தனது நாபித்) தாமரைமலரில் தோன்றிய பிரமனும் அழிய, தான்—, பிரபஞ்சம் மாய்த்த - (கல்பாந்தகாலத்தில்) உலகங்களை அழித்த, பரம ஆநந்தத்தான் - எல்லா ஆனந்தங்களிலும் மேலான பேரானந்தத்தை யுடையவனான திருமாலினது, பதி - ஊர்; (எ - று.)

வஞ்சம் அடித்து என்றும் பதம் பிரிக்கலாம்; அடித்தல் - ஒழித்தல். வாக்-வடசொல். மடித்த இருக்கு என்பது, மடித்திருக்கு எனப் பெயரெச்சவீறு தொக்கது; வேட்டகய், புக்ககம், வந்துழி என்றவற்றிற் போல. க்ரமம், ஜடை, கநம் முதலிய சிலவகைகளால் வேதச்சொற்கள் மடித்து மடித்துச் சொல்லப்படுதலால், 'மடித் திருக்கு' எனப்பட்டது. ருக் என்ற வடமொழி, இருக்கு என விகாரப்பட்டது; இது, நான்கு வேதங்களில் ஒன்றற்குப் பெயராதலே யன்றி எல்லா வேதங்களுக்கும் பொதுப்பெயராகவும் வழங்கும்.

கஞ்சம் என்ற வடசொல் - நீரில் தோன்றிய தென்று காரணப்பொருள்படும்; தாமரைக்குக் காரணவிடுகுறி. ப்ரஹ்மா, ப்ரபஞ்சம், பரமாநந்தம் - வடசொற்கள். பரமாநந்தம் - தீர்க்கசந்தி பெற்றது. பரமாநந்தத்தான் - பரமபதத்து நிரதிசயஇன்பத்தைத் தனதுஅடியார்க்குத் தருபவன். (கூ௩)

கூ௪. சேலஞ்சுங் கண்மடவார் தேங்குழலுங் கோங்கினமு
மேலஞ்சு வர்க்கமார் வேங்கடமே—கோலஞ்சேர்
மாரிலலங் காரத்தார் மற்றும்பல் பூணணிந்த
காரிலலங் காரத்தார் காப்பு.

(இ - ள்.) சேல் அஞ்சும் கண் - சேல்மீன்கள் (ஒப்புமைக்கு முன்நிற்கமாட்டாமல்) அஞ்சி விலகத்தக்க கண்களையுடைய, மடவார் - மாதர்களின், தேம் குழலும் - நறுமணமுள்ள கூந்தலும், மேல் அஞ்சு வர்க்கம் ஆர் - மேன்மையான ஐந்துவகை பொருந்தப்பெற்ற: கோங்கு இனமும் - கோங்குமரங்களின் தொகுதியும், மேல் அம் சுவர்க்கம் ஆர் - (மிக்கஉயர்ச்சியால்) மேலேயுள்ள அழகிய சுவர்க்கலோகத்தை அளாவப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—கோலம் சேர் மாரில் அலங்கு ஆரத்தார் - அழகுபொருந்திய திருமார்பில் அசைகின்ற ஆரங்களை யுடையவரும், மற்றும் பல் பூண் அணிந்த - (அவ்வாரம்மாத்திரமே யன்றி) மற்றும் பல ஆபரணங்களைத் தரித்த, காரில் அலங்காரத்தார் - காளமேகம் போன்ற அழகுடையவருமான திருமால், காப்பு - (உயிர்களைப்) பாதுகாக்கு மிடம்; (எ - று.)

சேலஞ்சுங்கண்-பிறழ்ச்சியிலும் அழகிலும் சேலைவென்ற கண். மடவார்-மடமையை யுடையவர்; மடமை - இளமை, அல்லது மகளிர்க்கு உரியதான பேதைமைக்குணம். அஞ்சு வர்க்கம் - முடி, குழல், கொண்டை, பனிச்சை, சுருள் என்னும் மயிர்முடி வகைகள்: மயிரை உச்சியில் முடித்தல், முடி. சுருட்டி முடித்தல், குழல். மயிரை முடிந்துவிடுதல், கொண்டை. பின்னி விடுதல், பனிச்சை. பின்னே செருகல், சுருள். வர்க்கம், ஸ்வர்க்கம், ஹாரம், அலங்காரம் - வடசொற்கள். அலங்கு ஆரம் - வினைத்தொகை. ஆரம்-பொன் மணி மலர்களா லாகிய மாலை. பூணப்படுவது, பூண்; செயப்படு பொருள்விகுதி புணர்ந்து கெட்டது. கார்-கருமையென்ற பண்புப்பெயரின் விகாரம்; இது - அந்நிறமுடைய் மேகத்துக்குப் பண்பாகுபெயர்; இல் - ஐந்தனுருபு, ஒப்பு. திருமாலின் திருமேனிக்குக் காளமேகம் நிறத்தில் உவமம்.(௬௪)

௬௫. கொய்யு மலர்ச்சோலைக் கொக்கும் பிணியாளர்
மெய்யும் வடுத்தவிரும் வேங்கடமே—நையுஞ்
சனனாந் தகனார் தலையிலிதோள் சாய்த்த
சினனாந் தகனார் சிலம்பு.

(இ - ள்.) கொய்யும் மலர் சோலை கொக்கும் - பறித்தற்கு உரிய மலர்களையுடைய சோலையிலுள்ள மாமரமும், வடுத்து அவிரும் - பிஞ்சுவிட்டு விளங்கப்பெற்ற: பிணியாளர் மெய்யும்-நோயாளிகளுடைய உடம்பும், வடு தவிரும் - (அங்கு வந்தமாத்திரத்தால்) உடற்குற்றமாகிய அந்நோய் நீங்கப் பெற்ற: வேங்கடமே—,—நையும் சனன அந்தகனார்-(உயிர்கள்) வருந்துதற்குக் காரணமான பிறப்பை (அடியார்க்கு) ஒழிப்பவரும், தலை இலி தோள் சாய்த்த - கபந்தனுடைய தோள்களை வெட்டித்தள்ளின, சினன்-கோபத்தையுடைய, நாந்தகனார் - நந்தகமென்னும் வாட்படையையுடையவருமான திருமாலினது, சிலம்பு - திருமலை; (எ - று.)

மாமரத்தை 'கொக்கு' என்பது - துளுவநாட்டார் வழங்குந் திசைச்சொல். வடுத்தல்-இளங்காய் அரும்பல். நையும்என்ற பெயரெச்சம்-காரியப்பொருளது. ஜநநாந்தகன் - பிறப்புக்கு யமனாகவுள்ளவன்; பிறப்பை யொழித்து முத்தி யருள்பவ னென்றபடி: தீர்க்கசந்தி பெற்ற வடமொழித்தொடர். தலையிலி - தலையில்லாதவன்; தலை வெளித்தெரியாது வயிற்றினுள் அடங்கியமைபற்றி, கவந்தன் தலையிலி யெனப்பட்டான். சினன் - சினம் என்பதன் இறுதிப்போலி. நந்தகமென்ற வடசொல், நாந்தகமென விகாரப்பட்டது.

௬௬. நேர்க்கவலை நோயினரு நீடுசிலை வேடுவரும்
வேர்க்கவலை மூலங்கல் வேங்கடமே—கார்க்கடன்மேற்
றாண்டுங்கா லத்திறப்பார் தம்மைவிழுங் கிக்கனிவாய்
மீண்டுங்கா லத்திறப்பார் வெற்பு.

(இ - ள்.) நேர் கவலை நோயினரும் - மிகுதியான கவலையைத் தருகிற நோயையுடையவர்களும், (அந்நோய் நீங்குதற்பொருட்டு), வேர்க்க - (பக்தி மிகுதியால் தம் உடல்) வியர்வையடைய, அலை மூலம் கல்- திருப்பாற்கடலிற் பள்ளிகொண்டருளுகிற ஆதிமூலப்பொருளைத் துதிக்கப்பெற்ற: நீடுசிலைவேடு வரும்-நீண்ட வில்லையுடைய வேடர்களும், வேர் கவலை மூலம் கல்-வேரோடு கவலைக்கிழங்கைத் தோண்டப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—கார் கடல் - கருநிறமுடையதான கடல், மேல் தாண்டும் - பொங்கி மேலெழுந்து பரவுகிற, காலத்து - பிரளயகாலத்தில், இறப்பார்தம்மை விழுங்கி - இறக்கிற உயிர்களையெல்லாம் உட்கொண்டு தமது திருவயிற்றினுள் வைத்து, மீண்டும் கால - (பிரளயம் நீங்கியபொழுது) மீளவும் (அவற்றை) வெளிப்படுத்துமாறு, கனி

வாய் திறப்பார் - கொவ்வைப்பழம்போற் சிவந்த (தமது) திருவாயைத் திறந்தருள்பவரான திருமாலினது, வெற்பு - திருமலை; (எ - று.)

கவலை - கவற்சி; கிலேசம்: 'ஐ' விகுதி பெற்ற தொழிற்பெயர். வேர்த்தல் - பக்திமிகுதியாலாகும் மெய்ப்பாடு. அலை - கடலுக்குச் சினையாகுபெயர். மூலம் - முதற்பொருள். கற்றல் - திருநாமங்களை இடைவிடாமல் உருவிட்டு ஜபித்தல். குறிஞ்சிநிலக் கருப்பொருளாகிய கவலையென்னுங் கொடியின் கிழங்கு, அந்நிலத்துமாக்கட்கு உணவாவதற்கு உரியது. இறப்பார் என்ற உயர்திணை, அஃறிணைக்கும் உபலக்ஷணம். கால - செயவெனெச்சம். (கசு)

கள. தண்டா மரைச்சுனையிற் சாதகமும் வேடுவரும்
விண்டாரை நாடுகின்ற வேங்கடமே—தொண்டாக்கி
யேவத் தனக்குடையா ரென்னைமுன் னாளெடுத்த
கோவத் தனக்குடையர் குன்று.

(இ - ள்.) தண் தாமரை சுனையில் - குளிர்ந்த தாமரையையுடைய சுனையில் வாழ்கின்ற, சாதகமும்-சாதகமென்னும் பறவையும், விண் தாரை நாடுகின்ற - மேகத்தின் மழைத்தாரையை விரும்பி உணவாகக்கொள்ளப் பெற்ற: வேடுவரும் - வேடர்களும், விண்டாரை நாடுகின்ற - (உடற்கொழுப்பினாற் போர் செய்தற்குப்) பகைத்தவரைத் தேடப்பெற்ற: வேங்கடமே—, —தொண்டு ஆக்கி ஏவ - தாசனாக்கி அடிமைகொள்ளுமாறு, என்னை தனக்கு உடையார் - என்னைத் தமக்கு உடைமையாக்கிக்கொண்டவரும், முன் நாள் எடுத்த கோவத்தனம் குடையார் - முன்னாளில் [கிருஷ்ணாவதாரத்தில்] எடுத்துப் பிடித்த கோவர்த்தநமலையாகிய குடையையுடையவருமான திருமாலினது, குன்று - திருமலை; (எ - று.)

மேகத்தினின்று தரையில் விழுந்த நீர் சாதகப்புள்ளுக்கு விஷமாகுதலால், அப்பறவை அந்நீரை உட்கொள்ளாது மேகத்தினின்றுவிழும் மழைத்தாரையை நாவில் ஏற்றுப் பருகும். விண்டார்-இறந்தகாலவினையாலணையும் பெயர்; விள் - பகுதி; விள்ளுதல் - மனம் மாறுபடுதல். தனக்கு உடையார்- ஒருமைப் பன்மை மயக்கம். ஏவ - குற்றேவல் செய்யுமாறு கட்டளையிட. கோவர்த்தநம் என்ற வடமொழிப் பெயர் - பசுக்களை வளர்ப்பதென்று பொருள்படும். எடுத்த கோவத்தனக் குடையார் - கோவர்த்தநகிரியைக் குடையாக எடுத்துப்பிடித்தவர். (கஎ)

கஅ. வாழரியுஞ் சந்தனந்தோய் மாருதமுந் தாக்குதலால்
வேழ மருப்புகுதும் வேங்கடமே—நீழலமர்
பஞ்சவடி காட்டினன் பாரளப்பான் போலெவர்க்குங்
கஞ்சவடி காட்டினன் காப்பு.

(இ - ள்.) வாழ் அரியும் - (வலிமைகொண்டு) வாழ்கின்ற சிங்கங்களும், தாக்குதலால் - மோதியடித்தலால், வேழம் மருப்பு உகுதும் - யானைகளின் தந்தம் சிந்தப்பெற்ற: சந்தனம் தோய் மாருதமும்-சந்தனமரத்தின்மேற்பட்டு வருகிற காற்றும், தாக்குதலால் - மேற்படுதலால், வேழம் மரு புகுதும் - மூங்கில்களும் நறுமணம் பொருந்தப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—நீழல் அமர்- நிழல் பொருந்திய, பஞ்சவடி காட்டினன் - பஞ்சவடியென்னுங் காட்டிடத்தில் வசித்தவனும், பார் அளப்பான் போல் - உலகங்களை அளப்பவன்போல, எவர்க்கும் - எல்லோர்க்கும், கஞ்சம் அடி - தாமரைமலர்போன்ற திருவடியை, காட்டினன் - காட்சிதந்தருளியவனுமான திருமால், காப்பு - (உயிர்களைப்) பாதுகாக்குமிடம்; (எ - று.)

'சந்தனந்தோய்மாருதந் தாக்குதலால்வேழம் மருப்புகுதும்' என்றதை, அசு-ஆம் பாட்டில் "குளிர்சந்தின் பக்கத்தில் நிற்கின்ற வேம்பும் மருத் துவ

க்கும்" என்பதனோடு ஒப்பிடுக. மாருதம் - வடசொல். உகுதும், புகுதும் என்றவற்றில், து - சாரியை. நீழல் - நீட்டல்விகாரம். பஞ்சவடீ - ஐந்து ஆலமரங்களின் தொகுதி; அதனையுடைய இடத்துக்கு ஆகுபெயர்: இது, தண்டகாரணியத்தில் அகண்டகோதாவரிக் கரையில் நாசிகாதிரியம்பகத்துக்குச் சமீபத்தி லுள்ளது. இராமபிரான் வனவாசஞ்செய்கையில் அகஸ்திய முனிவர் சொன்னபடி இவ்விடத்தில் நெடுநாள் வசித்தனன். பஞ்சவடிக் காட்டினன் என வரற்பாலது, திரிபுநயம்நோக்கிக் ககரவொற்றுத் தொக்கது. காட்டினன் என்பது - மூன்றுமடியில் காடுஎன்ற பெயரின்மேற் பிறந்த குறிப்புவினையாலணையும்பெயரும், நான்காமடியில் காட்டு என்ற பிறவினைப் பகுதியின்மேற்பிறந்த இறந்தகாலத் தெரிநிலைவினையாலணையும்பெயருமாம்.

கூகூ. எவ்விடமு மாறுதோய்ந் தெல்லோரும் பல்பாம்பும்
வெவ்விடரி னீங்கியெழும் வேங்கடமே—தெவ்விடையே
ழட்டவனா கத்தணையா னாதிமறை நூன்மார்க்கம்
விட்டவனா கத்தணையான் வெற்பு.

(இ - ள்.) எல்லோரும்—, எ இடமும் - (அம்மலையில்) பலவிடத்தும் உள்ள, ஆறு - நதிகளில், தோய்ந்து - முழுகி, (அம்மாத்திரத்தால்), வெம் இடரின் நீங்கி எழும் - கொடிய (பிறவித்) துன்பத்தினின்று நீங்கி எழப்பெற்ற: பல் பாம்பும் - பலபாம்புகளும், வெம் விடரின் நீங்கி எழும் - வெவ்விய மலை வெடிப்புக்களினின்று புறப்பட்டு மேலெழுந்து வரப்பெற்ற: வேங்கடமே —,—தெவ் விடை எழ் அட்டவன் - பகைமையையுடைய ஏழு எருதுகளை வலியழித்து வென்றவனும், நாகத்து அணையான் - ஆதிசேஷனாகிய சயனத்தை யுடையவனும், ஆதி மறை நூல் மார்க்கம் விட்டவன் ஆகத்து அணையான் - பழமையான வேதசாஸ்திரங்களிற் கூறிய நன்னெறியை விலகினவனுடைய மனத்திற் சேராதவனுமான திருமாலினது, வெற்பு - திருமலை; (எ - று.)

'ஆறு தோய்ந்து இடரின் நீங்கி யெழும்' எனவே, அங்குள்ள ஆறுகள் தம்மிடத்து ஒருகால் மூழ்கினவளவிலே வினைத்துன்பங்களை யெல்லாம் தீர்க்கும் மகிமையுடையனவென்று விளங்கும். வெவ்-வெம்மையென்ற பண்புப்பெயர் ஈறுபோய் முன்நின்ற மகரமெய் வகரமாயிற்று; [நன் - பத - கூ.] எல்லோர் - எல்லார் என்பதன் ரகர வீற்றயல் ஆகாரம் ஓவாயிற்று; [நன் - பொது - உ.] தெவ் - பகைமையுணர்த்தும் உரிச்சொல்; "தெவ்வுப் பகையாகும்" என்பது, தொல்காப்பியம்.

விடையே ழடர்த்த விவரம்:—கண்ணன் நப்பின்னைப்பிராட்டியைத் திருமணஞ் செய்துகொள்ளுதற்காக, அவளது தந்தை கந்யாசுல்கமாகக் குறித்தபடி, யாவர்க்கும் அடங்காத அசுராவிஷ்டமான எழெருதுகளையும் எழுதிருவுருக்கொண்டு சென்று வலியடக்கித்தழுவின னென்பதாம். விடை - வ்ருஷம் என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. அட்டவன், அடு - பகுதி. நாகம் என்ற வடசொல் - கால்களால் நடவாததென்றும், மலைகளில் அல்லது மரங்களில் வாழ்வதென்றும் காரணப்பொருள்படும். வேதசாஸ்திரங்களிற் கூறியபடி நடவாதவரை உபேக்ஷித்தல், திருமாலின் இயல்பு. அணையான் என்பது - மூன்றுமடியில் அணைஎன்னும் பெயரின்மேற் பிறந்த உடன்பாட்டுக் குறிப்பு வினையாலணையும்பெயரும், நான்காமடியில் அணைஎன்னும் வினைப்பகுதியின்மேற்பிறந்த எதிர்மறைத் தெரிநிலைவினையாலணையும்பெயருமாம். (கூகூ)

கOO. பாடு மதுகரமும் பச்சைத் தழைக்குடிலின்
வேடு மணமருவும் வேங்கடமே—நீடு
மகரால யங்கடந்தார் வாழ்வசுதே வர்க்கு
மகரால யங்கடந்தார் வாழ்வு.

(இ - ள்.) பாடும் மதுகரமும் - இசைபாடுவதுபோல ஒலிக்கின்ற வண்டுகளும், மணம் மருவும் - (மலர்களின்) நறுமணம் பொருந்தப்பெற்ற: பச்சை தழை குடிலின் - பசுமையான தழைகளால் அமைக்கப்பட்ட குடிசைகளில், வேடும் - வேடர்களும், மணம் மருவும் - கலியாணம் செய்யப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—நீடு - நீண்ட, மகராலயம் - கடலை, கடந்தார் - தாண்டியவரும், வாழ் வசுதேவர்க்கு மகர் - வாழ்வையுடைய வசுதேவர்க்குப் புதல்வரானவரும், ஆலயங்கள் தந்தார் - கோயில்களைத் தந்தருளியவருமான திருமால், வாழ்வு - வாழுமிடம்; (எ - று.)

மதுகரம் - வடசொல்; தேனைச் சேர்ப்பு தென்று காரணப்பொருள்படும். பச்சை - ஐவிகுதிபெற்ற பண்புப்பெயர்: பசு என்ற பண்படி தன்னொற்று இரட்டிற்று. வேடு-சாதிப்பெயர். வேடர்கள் குடிசைகளில் அடிக்கடி மணம் நிகழ்கின்றன வென்க. மகராலயம் என்ற வடசொல் - மகர ஆலயம் என்று பிரிந்து, மகரங்களுக்கு இடமான தென்று பொருள்படும்; மகரம் - சுறாமீன். கடல் கடந்தது, இராமாவதாரத்தில் இலங்கைக்குச் செல்லுதற்பொருட்டு. வசுதேவர் - கண்ணனைப் பெற்ற தந்தை. மகர் - மகன் என்பதன் உயர்வுப்பன்மை. ஆலயங்கள்தந்தார் - பலவிடங்களிற் கோயில்கொண்டு எழுந்தருளியிருந்து சேதநர்க்குச்சேவைசாதிப்பவர். (க00)

ஆதிதிரு வேங்கடமென் றாயிரம்பே ரானிடமென்
றோதிய வெண்பா வொருநூறுங்—கோதில்
குணவாள பட்டரிரு கோகனகத் தாள்சேர்
மணவாள தாசன்றன் வாக்கு.

(இ - ள்.) ஆதி திருவேங்கடம் என்று - சிறப்புள்ள திருவேங்கடமென்றும், ஆயிரம் பேரான் இடம் என்று - ஆயிரந்திருநாமங்களையுடையவனான திருமாலினது இடமென்றும், ஓதிய - சொன்ன, வெண்பா ஒரு நூறும் - நூறு வெண்பாக்களும்,—கோது இல் - குற்றமில்லாத, குணம் ஆள - நற்குணங்களை யுடையவரான, பட்டர் - பராசரபட்டரென்னும் ஆசாரியருடைய, இரு கோகனகம் தாள் - தாமரைமலர்போன்ற இரண்டுதிருவடிகளை, சேர் - சரணமாக அடைந்த, மணவாள தாசன் தன் - அழகியமணவாள தாசனுடைய, வாக்கு - வாய்மொழியாம்; (எ - று.)

'ஆதிதிருவேங்கடம்' என்றது - இந்நூற் செய்யுள்களின் முன்னிரண்டடியின் வாய்பாட்டையும், 'ஆயிரம்பேரானிடம்' என்றது - பின்னிரண்டடியின் வாய்பாட்டையுங் குறிக்கும். குணவாளர்+பட்டர்=குணவாள பட்டர்; உயர்திணைப் பெயரீறு கெட்டது. கோகநதம் என்ற வடசொல் - சக்கரவாகப் பறவைகள் தன்னிடம் விளையாடப்பெறுவ தென்று காரணப்பொருள்படும்; கோகம் - சக்கரவாகம். தாசன்றன், தன் - சாரியை.

இச்செய்யுள், நூலாசிரியர் தாமே தம்மைப் பிறன்போலும் பதிகங் கூறியது; பிரயோகவிவேகநூலார், 'இது, தன்னைப் பிறன்போலும் நாந்தி கூறுகின்றது', 'வடநூலார் தாமே பதிகமும் உரையும் செய்வார்,' 'இனிச் சம்பந்தர் சடகோபர் முதலாயினாரும் திவாகரரும் பதினெண்கீழ்க்கணக்குச்செய்தாரும் முன்னாகப் பின்னாகப் பதிகங்கூறுவதும் காண்க' என்றமை காண்க.

திருவேங்கடமாலை முற்றிற்று.

பிரகடனம்.

இவை, சென்னைத் திருவல்லிக்கேணி தெளிசிங்கப்பெருமாள்கோவி வீதி ௬0 - ஆவது கிருகத்தில் (சென்னை ராயபேட்டை வெஸ்லி காலேஜ் தமிழ்ப்பிரதம்பண்டிதர்) சே. கிருஷ்ணமாசாரியரிடத்திற் கிடைக்கும். (விலை குறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இருப்புக்காபிகள் மிகச் சிலவே.)

கம்பராமாயணம்.	ரூ.	அ.
ஆரணியகாண்டம் முழுவதும் உரையுடன்	௩	0
கிஷ்கிந்தாகாண்டம் முழுவதும் உரையுடன்	௩	0
பாலகாண்டம் கையடைப்படலவுரை	0	௨
ஷை எதிர்கொள்படலம்முதல்காண்டமுடிவுவரையில் உரையுடன்	௧	0
சுந்தரகாண்டம் முதலிரண்டுபடலம் உரையுடன்	௧	0
ஷை உருக்காட்டுப்படலம், சூடாமணிப்படலம் உரையுடன் ...	0	௧௨
ஷை இறுதிநான்குபடலம் உரையுடன்	௧	0
யுத்தகாண்டம் இரணியன்வதைப்படலம் உரையுடன் ...	0	௮
ஷை நாகபாசப்படலம் உரையுடன்	௧	௪
ஷை மீட்சிப்படலம் உரையுடன்	௧	0
உத்தரகாண்டம் இராவணன்பிறப்புப்படலம், வரையெடுத்தபடலம் இவற்றின் உரை	0	௬
வில்லிபுத்தூரார்பாரதம்.		
அருச்சுனன்தீர்த்தயாத்திரைச்சருக்கம் உரையுடன் ...	0	௬
காண்டவதகனச்சருக்கம் உரையுடன்	0	௮
இராயசூயச்சருக்கம் உரையுடன்	0	௧௨
சூதுபோர்ச்சருக்கம் உரையுடன்	௧	0
நிரைமீட்சிச்சருக்கம் உரையுடன்	0	௧0
கிருஷ்ணன்தூதுசருக்கம் உரையுடன்	௧	௮
பதினைன்கு பதினைந்து பதினாறும் போர்ச்சருக்கங்கள் உரையுடன்	௧	0
பதினெட்டாம்போர்ச்சருக்கம் உரையுடன்	௧	0
பிள்ளைப்பெருமாளையங்கார் அஷ்டப்பிரபந்தம்.		
திருவரங்கத்தந்தாதி உரையுடன்	0	௮
திருவரங்கக்கலம்பகம் உரையுடன்	0	௮
திருவரங்கத்துமாலை உரையுடன்	0	௮
திருவேங்கடமாலை உரையுடன்	0	௮
திருவேங்கடத்தந்தாதி உரையுடன்	0	௮
அழகரந்தாதி உரையுடன், ...	0	௮
நூற்றெட்டுத்திருப்பதியந்தாதி உரையுடன்	0	௮
சீரங்கநாயகர்ஊசல்	0	௬
இவைஎட்டும் ஒன்றாகச்சேர்த்துப் பயிண்டுசெய்யப்பட்டது...	௩	0

குருபரம்பராப்ரபாவம் குருபரம்பராவிவரணத்துடன் ...	௨	0
சடகோபரந்தாதி உரையுடன்	0	௮
அழகர்கலம்பகம் உரையுடன் (இரண்டாம்பதிப்பு) ...	0	௮
திருவேங்கடக்கலம்பகம் உரையுடன் (இரண்டாம்பதிப்பு)	0	௧0
மதுரைக்கலம்பகம் உரையுடன் (இரண்டாம்பதிப்பு) ...	0	௮
நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த திருவிருத்தம் விரிவுரையுடன் ...	0	௧0
முதுமொழிக்காஞ்சி உரைகளுடன்	0	௪
ஆழ்வார்கள் சரித்திரம் (இரண்டாம்பதிப்பு) ...	0	௮
பட்டர்வைபவம்	0	௪
அபயப்ரதானஸாரம்	0	௪
தண்டியலங்காரம் பொதுவணியியல் விசேடவுரையுடன் ...	0	௪

பாகவதம்.

	ரூ.	அ.
முதலிரண்டுகந்தம் உரையுடன்	௧	0

கந்தபுராணம்.

திருவிளையாட்டுப்படலம் உரையுடன்	0	௪
தசரேறுபடலம்முதல் படையெழுபடலம்வரை உரையுடன் ...	0	௪
தாரகன்வதைப்படலம் உரையுடன்	0	௮
வழிநடைப்படலம் முதல் திருச்செந்திப்படலம்வரை உரையுடன்	0	௪
மார்க்கண்டேயப்படலம் உரையுடன்	0	௧௨
விந்தகிரிப்படலம்முதல் ஐந்துபடலங்கள் உரையுடன் ...	0	௬
இந்திரன்கரந்துறைபடலம், காவிரிநீங்குபடலம், இந்திரனருச்சனைப்படலம் உரையுடன்	0	௮

சிலப்பதிகாரம் காடுகாண்காதை உரைகளுடன்	0	௪
சூளாமணி முதல்நான்குசருக்கத்துக்குந் தெளிவான உரை ...	0	௮
ஷ அரசியற்சருக்கத்தில் கடுடு-செய்யுளுக்குத் தெளிவான உரை	0	௪
துருவசரித்திரம்	0	௩
விசாரசருமர் வரலாறு	0	௧

பன்னூற்றிரட்டு கல்வியதிகாரம் உரையுடன்	0	௬

இராமாயணவெண்பா வனம்புகுகாண்டம் உரையுடன் ...	0	௪
ஷ போர்புரிகாண்டம் உரையுடன்	0	௪

மணவாளமாமுனி நூற்றந்தாதியும், நூற்றெட்டுத்திருப்பதியகவலும்	0	௨
மாறன்கோவை	0	௬
திருவேங்கடவுலா	0	௫
ஆண்டாள் பிள்ளைத்தமிழ்	0	௨
ஆண்டாள் சந்திரகலாமாலை	0	௧
அழகர் கிள்ளைவிடுதூது	0	௧

திருக்குறளிலும், நாலடியாரிலும், பாரதவெண்பாவிலும் சிற்சில பகுதி உரையுடன் கிடைக்கும்.

நன்னூற்காண்டிகை	௧	0
பஞ்சதந்திரம்	0	௪
ஷ அரும்பதவுரையுடன்	0	௬
நான்காவது ஐந்தாவது பாரம் ரீடர்	0	௭
ஷ உரை	0	௪

கம்பராமாயண வசனம். புதியபதிப்பு. 100-விசித்திரப்படங்களுடன் ஏழுகாண்டமும் இரண்டு புத்தகம்	௪	0
ஷ உயர்ந்த கடிதத்தில் அச்சிட்டது	௬	0
தேவாரம் திருவாசகம் முதலிய பன்னிருதிருமுறைத்திரட்டு ...	0	௮
விநாயகபுராணம் மூலம் இரண்டு காண்டமும் (ஒருபுத்தகம்).	௨	௮
இராமாயணம் நங்கைப்பாட்டு (புதியபதிப்பு) ...	௧	௪
இங்கிலீஷ் தமிழ் ஒக்கபிலேரி (12800-வார்த்தையுள்ளது.) ...	0	௮
ஷ தெலுங்கு	0	௮
நீதிநூற்றிரட்டு	0	௬
சிற்றம்பலநாடிகள் சாத்திரக்கொத்து	0	௫